

Nước Mắt Của Nắng - Nụ Cười Của Mưa

Contents

Nước Mắt Của Nắng - Nụ Cười Của Mưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	50
13. Chương 13 - End	53

Nước Mắt Của Nắng - Nụ Cười Của Mưa

Giới thiệu

Những tia nắng len yếu ớt qua tấm rèm rọi vào mắt khiến tôi thức giấc. Do dự vài giây, tôi kéo tấm rèm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-cua-nang-nu-cui-cua-mua>

1. Chương 1

Những tia nắng len yếu ớt qua tấm rèm rọi vào mắt khiến tôi thức giấc. Do dự vài giây, tôi kéo tấm rèm. Ánh nắng không còn khẽ khàng nhưng cũng chẳng gay gắt, nắng vẫn mang một màu tươi mới. Dụi đôi mắt sưng húp vì khóc cả đêm, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra, tuyết đã rơi. Con đường phía dưới lấm tấm tuyết,

trên nóc những chiếc ô tô phủ đầy tuyết trắng. Hôm qua, cái xơ xác của lá khô khiến đất trời ảm đạm, hôm nay cái tinh khôi của tuyết trắng khiến người ta bàng hoàng. Tuyết rơi đêm, ông trời lén lút đem cho đứa con – mảnh đất nơi này tấm áo khoác khó phai màu, khó hoen ố. “Đông thật sự đã sang”, tay vuốt khung ảnh, tôi thầm thì với anh như vậy.

Có lẽ, anh chưa bao giờ biết sự tồn tại của tấm ảnh này,

Tôi trở về nhà sau những ngày thi cử căng thẳng. Thú thật, tôi không thích về nhà vì sợ cô đơn, nhất là trong thời tiết lạnh lẽo như thế này, nhưng tôi không thể để người tôi yêu thương nhất cô đơn được. Mẹ tôi lúc nào cũng luôn một mình, khi bà sống, khi bà nuôi tôi và cả khi bà ra đi. Nếu có ai hỏi tôi, thế nào là đau khổ, tôi sẽ nghĩ ngay đến mẹ và nói rằng “Hãy nhìn vào bà ấy!” Một ngày đông rét mướt. Bịt kín từ đầu đến chân, cúi gằm mình tránh rét, tôi bước trên lớp tuyết khá dày. Tuyết lạo xạo dưới chân. Ngoài đường chẳng vì thế mà ít người qua lại, người ta, ai cũng khoác lên mình áo lông vũ, giày đi tuyết, những mũ những khăn. Gương mặt của ai cũng như nhau, đều bị tuyết phủ lên vẻ lạnh lùng buốt giá. Tôi khựng lại bởi dáng người quen thuộc ở phía trước.

- Em về nhà sao không nói với anh ? - Anh bước đến bên tôi, và hỏi.
- Em nghĩ là, em không phải nói với anh... - Tôi ấp úng trả lời.
- Em đừng trốn tránh anh nữa, được không?

Anh lại cười, nụ cười ảm áp, nụ cười của mưa, tôi ước, thêm một lần mẹ được nhìn thấy nụ cười ấy. Mẹ tôi, người luôn giữ gìn khung ảnh của anh, mẹ nhìn, mẹ vuốt ve, có lúc nước mắt lặng lẽ rơi. Tiểu Vũ, là con của mẹ, là niềm vui và cũng là nước mắt của bà. Cũng có lẽ, bởi anh là Tiểu Vũ nên bà gọi tôi là Lệ Dương. Mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp nhưng nghèo khó, mẹ anh là một người đàn bà sang trọng nhưng chẳng thể sinh con. Nhưng bởi ông – bố anh là người đàn ông dịu dàng, nên mẹ đã dành cho ông không chỉ một đứa con mà cả tình cảm sâu kín trong trái tim bà. Họ đưa anh đi khi anh mới ba tháng tuổi, và anh chẳng thể biết sự thật ấy.

Tôi là một đứa trẻ được mẹ đem về nuôi. Cũng từ lúc ấy, tôi biết gọi tiếng “mẹ”, mẹ được gọi “con”. Hai mẹ con sống trong một căn hộ nhỏ, đồ đạc đơn sơ. Lúc mới về đây, tôi hỏi mẹ :

- Mẹ ơi ! Cậu bé kia là ai vậy ?
- Không phải cậu bé đâu con, là anh trai con đấy ?
- Sao anh không ở đây với mình hả mẹ ?
- Ủ, anh có một gia đình khác.
- Con muốn gặp anh quá.

Mẹ chỉ vuốt tóc tôi mà không nói gì. Lúc ấy, tôi không đủ lớn để hiểu những nhớ nhung mẹ dành cho anh, tôi cứ ngây ngô cứ thêm nỗi đau vào lòng mẹ. Buổi tối trước khi đi ngủ, tay mẹ trôi trên khung hình, miệng mẹ thầm thì điều gì đó. Tôi làm theo mẹ, và thì thầm với anh, đủ để mẹ nghe thấy “Tiểu Vũ à, anh ngủ ngon nhé!”

Càng lớn, tôi càng bớt ngây ngô. Tôi thấy đôi mắt mẹ sâu trùng như để giấu nước mắt. Tôi biết, mẹ rất vất vả. Mẹ làm việc tại một siêu thị lớn, công việc bận rộn, nhưng đồng lương chỉ đủ để trang trải cuộc sống hàng ngày. Đến một hôm, tôi về nhà thấy cửa không đóng và một đôi giày nam. Trong nhà, mẹ và người đàn ông ngồi giữ khoảng cách, nhưng bàn tay mẹ nằm gọn trong bàn tay người đàn ông ấy. Thấy tôi, họ giật mình buông tay ra.

- Con về rồi !
- Về rồi à con, chào bác đi !
- Cháu chào bác ạ. - Tôi vẫn lễ phép chào, dù thấy hơi lạ vì cảnh tượng vừa rồi.
- Ngoan quá. - Bác hiền từ nhìn tôi, ánh mắt thật ảm áp thân quen.

Tôi ngồi trong nhà, băn khoăn không biết có nên ra ngoài ngồi không vì mẹ và bác đang nói chuyện, nhưng tôi lại tò mò muốn biết người đàn ông kia là ai, sao mẹ và ông ấy lại thân mật đến vậy. Chừng năm mười phút sau, mẹ gọi tôi ra, người đàn ông ông ấy đã về, tôi mới dám hỏi mẹ.

- Bác ấy là ai hả mẹ ?

Mẹ lưỡng lự nhìn tôi hồi lâu. – Mẹ nghĩ là đã đến lúc con đủ lớn để biết mọi chuyện.

Mẹ ôm lấy tôi, trầm ngâm kể : - Con vẫn hỏi mẹ vì sao Tiểu Vũ không ở cùng chúng ta phải không ? Chuyện xảy ra cách đây cũng gần hai mươi rồi. Cha Tiểu Vũ khi ấy không còn trẻ, dù cố gắng nhưng gia đình ấy vẫn không thể có con. Khi ấy, mẹ Tiểu Vũ gặp mẹ phụ việc ở một hàng ăn, nên ngỏ lời với mẹ. Mẹ cũng không hiểu vì sao bà ấy lại chọn mẹ, bà ấy hứa sẽ ẹ một căn hộ nhỏ và tìm một công việc tốt hơn. Ban đầu mẹ không đồng ý, nhưng khi một người phụ nữ chấp nhận để chồng mình có con với người khác, chấp nhận nuôi một đứa trẻ không phải máu mủ của mình đã khiến mẹ đã suy nghĩ rất nhiều. Lúc ấy bà ngoại bệnh, gia đình khó khăn, nên lần thứ hai bà ấy quay lại, mẹ đã đồng ý. Cha của Tiểu Vũ là một người đàn ông tốt, khi mẹ mang bầu, bác ấy không chỉ đến thăm mẹ, mà đến thăm cả bà ngoại. Khi bà ngoại mất, bác ấy cũng động viên mẹ rất nhiều

- Thế sao bác ấy vẫn mang anh Tiểu Vũ đi mà không để anh ấy ở lại đây với mẹ ?

- Hôm nay bác ấy đến để báo ẹ Tiểu Vũ đã đỗ vào trường X, trường mà Tiểu Vũ thích.

- Sau này con cũng sẽ thi vào đó.

-

- Mà có phải anh ấy là Tiểu Vũ, nên mẹ gọi con là Lệ Dương không ?

Mẹ chỉ xoa đầu tôi, đôi mắt mẹ cười, nhưng buồn lắm. Khi ấy, tôi chưa thể hiểu hết nỗi đau trong mẹ. Tôi, đơn thuần chỉ tìm thấy sự đồng điệu của hai người phụ nữ, tôi không giận bà ấy – người đã mang Tiểu Vũ đi, vì có lẽ, trong bà cũng ẩn chứa nỗi đau, nỗi đau của một người không có thiên chức làm mẹ, bởi vậy bà phải chăm sóc và yêu thương một đứa trẻ không phải máu mủ ruột thịt. Và có lẽ, bà cũng là người tốt thì mới có thể hành động như vậy, cũng như mẹ nhận tôi về nuôi, nhận một đứa trẻ xa lạ về làm con.

Tôi chỉ biết đôi mắt mẹ buồn xa xăm, chứ tôi không biết rằng, ở nơi xa xăm ấy là nỗi đau của một người đem con mình cho người khác, không chỉ đau, mà còn xót. Có lẽ, bà luôn day dứt, bà muốn được nghe tiếng gọi “Mẹ” từ Tiểu Vũ, bà thèm cảm giác thức đêm, canh giấc ngủ cho con trai, hay ầu ơ những câu dân ca mộc mạc. Giấc ngủ con thiếu lời ru của mẹ, sự lớn lên của con thiếu bàn tay mẹ chăm sóc. Nhưng, Tiểu Vũ sẽ chẳng bao giờ cảm nhận được điều ấy, bởi với anh, người phụ nữ kia mới là mẹ anh. Với tôi khi ấy, Tiểu Vũ là một người vừa gần gũi, vừa xa vời, vừa hạnh phúc, vừa ẩn chứa những điều đắng cay. Và những điều đắng cay, mà bản thân Tiểu Vũ không hề biết.

Thời gian mãi miết trôi, những cố gắng của tôi cũng được đền đáp. Tôi đỗ vào trường X. Và tôi bắt đầu tìm anh. Tôi lên mạng, tìm trường X và tên anh. Thật lạ, kết quả chỉ có một. Chỉ một cái tên Lý Tiểu Vũ hiện ra, tôi ngỡ ngàng nhìn tấm hình đại diện, đó là một chàng trai với nụ cười rất rực rỡ. Nụ cười của mưa là như vậy sao ? Anh đã khác, đã khác với tấm hình khi bé rất nhiều. Anh không còn là cậu bé tôi vẫn nói chúc ngủ ngon hàng ngày, mà đã ra dáng đàn ông và rất chững chạc. Nhưng có lẽ, vẫn là anh có nụ cười của mưa, mướt một màu mát mẻ, không ưu phiền. Tôi kết bạn với anh, và lặng lẽ theo dõi những dòng trạng thái, những tấm ảnh anh chụp, những MV anh xem, tôi, chỉ đơn giản muốn biết cuộc sống của anh thế nào, có hạnh phúc hay không, thật may mắn là cuộc sống của anh luôn vui vẻ.

Kì học đầu tiên tôi không đăng kí những môn tự chọn, những ngày cuối tuần tôi về nhà với mẹ. Mỗi ngày của tôi có bạn bè, có học tập nhưng mẹ không phải vậy, tôi không muốn thấy mẹ đơn côi trong căn nhà ấy. Tôi mang về nhà những câu chuyện trường lớp và cả những câu chuyện của anh. Có lẽ không bao giờ tôi quên được hình ảnh của mẹ khi ấy, khi tôi nhắc đến Tiểu Vũ. Chỉ hai từ “Tiểu Vũ” mà khiến đôi mắt mẹ vụn vỡ, những trũng sâu, những trong veo mẹ gìn giữ bấy lâu bỗng trào dâng, òa trên gương mặt khắc khổ của mẹ. Mẹ khóc. Mẹ cười. Nhưng, tuần nào cũng vậy, tôi vẫn về và nhắc đến anh, đôi mắt mẹ vẫn vụn vỡ. Mẹ vẫn khóc. Mẹ vẫn cười. Cũng như tôi biết, mẹ vẫn buồn, nhưng mẹ cũng vui. Tôi vẫn dõi theo anh, ngày ngày, khi mở máy tính, việc đầu tiên tôi làm là vào xem trang cá nhân của anh, việc ấy khiến đám bạn cùng phòng nói tôi thích anh, tôi chỉ cười, đôi khi đầu cần giải thích. Có đôi lần anh cũng vào trang của tôi,

có lẽ anh cũng tò mò hoặc thấy khó chịu về việc tôi thường xuyên đến thăm “nhà” anh như vậy. Nhưng rồi mọi chuyện lại lặng trôi.

Kì học thứ hai, tôi vẫn không đăng kí môn tự chọn. Tôi đến trường nhưng hầu như không ở lại kí túc. Mẹ bị bệnh nằm viện nên mỗi khi không có giờ học tôi lại đến với mẹ. Tôi mơ hồ cảm giác sẽ chẳng còn nhiều thời gian ở bên mẹ. Thời gian qua đi nhanh thật nhanh, nhanh đến mức tôi chẳng kịp nhận ra vẻ héo hắt ở mẹ. Mẹ khéo léo giấu đau thương trong từng nụ cười, và có lẽ, cả một nụ cười lúc mẹ ra đi. Mẹ ra đi vào một ngày nắng hạ hiu hắt, là ngày thi cuối kì, tôi làm bài thi trong tâm trạng gấp gáp, bất an. Đêm trước mẹ bên tôi, dựa gương mặt hốc hác lên bờ vai ướt đầm, mẹ khóc, mẹ nhớ anh và mẹ nhớ cả cha anh. Tôi chưa từng thấy mẹ yếu đuối đến vậy, tôi lặng im lắng nghe từng hơi thở yếu ớt, từng lời nói chua chát mẹ nói ra.

Hôm sau, khi đám bạn vừa nộp bài thi vừa tíu tít nói về dự định du lịch trong kì nghỉ thì tôi vội vàng mở điện thoại. Tin nhắn bác sỹ gửi khiến trái tim tôi vỡ vụn. Chưa khi nào tôi thấy quãng đường từ trường đến bệnh viện lại dài đến vậy, và cũng chưa khi nào, nước mắt của tôi miên man đến thế.

Mẹ đã ra đi, ra đi khi không kịp nhìn tôi lần cuối, ra đi khi những câu chuyện về anh còn dang dở, ra đi khi những nỗi đau của mẹ còn chất đầy. Họ an ủi tôi rằng khi ra đi mẹ không hề đau đớn, họ nhấn nhủ với tôi rằng mẹ xin lỗi vì không thể ở bên và chăm sóc tôi nhiều hơn, họ an ủi tôi rằng mẹ rất yêu tôi, nếu như tôi yêu mẹ thì phải mạnh mẽ, đừng suy sụp. Họ nói, họ cứ nói, họ vẫn nói. Có lẽ bởi họ không biết, mẹ là người cho tôi cuộc sống, mái nhà và tình yêu thương, nếu không có mẹ, giờ này tôi sẽ là ai, liệu tôi có còn tồn tại trên thế gian này nếu ngày ấy mẹ không đưa tôi đi, nếu mẹ không đưa cho tôi chiếc bánh bao nóng khi tôi đang bối thừng rác để tìm thứ gì đó cho vào bụng. Với tôi, mẹ là tất cả, tôi ở bên mẹ mà chưa thể báo đáp mẹ một ngày, dù tôi có tỏ ra ngoan ngoãn hay giỏi giang, nhưng tôi vẫn chưa từng chăm lo ẹ, dù chỉ một ngày.

- Bác đã thanh toán viện phí, bác cũng sẽ giúp cháu lo liệu tang lễ. Cháu đừng quá buồn phiền, hãy để mẹ cháu nơi suối vàng yên tâm về cháu.- Người phụ nữ ấy nói với tôi như thế, nhưng tôi chẳng thể đáp lời.

Mẹ đã mãi mãi ra đi, và tôi lại đơn độc trên thế gian này. Mẹ mang đi một trái tim dang dở, một gia đình dở dang, và mang đi cả tôi của ngày có mẹ. Tôi lại là tôi, lại một mình đơn độc trên cõi đời. Trong tháng hè, tôi xin làm thêm tại một tiệm cà phê, vừa để tránh những tháng ngày cô đơn, vừa để kiếm thêm tiền tiêu vặt. Khi ra đi, mẹ để lại cho tôi một khoản tiền, có lẽ vừa đủ để tôi học xong đại học. Cha của Tiểu Vũ nói sẽ giúp tôi chi trả học phí, nhưng tôi không muốn, dù sao tôi cũng đã đến tuổi có thể tự lo inh, tôi không còn phải là đứa trẻ năm tuổi cù bất cù bơ khi xưa.

Tôi trở lại trường sau kì nghỉ hè, mọi thứ dường như đã thay đổi. Bạn bè biết chuyện của gia đình tôi nên cũng động viên an ủi, nhưng không phải vì thế mà tôi có thể an nhiên cười như xưa. Tôi trốn vào góc nhỏ của riêng mình, đi học, làm thêm, dõi theo anh và về thăm mẹ. Mỗi lần đến thăm mẹ, tôi mang theo những câu chuyện về anh, chỉ có điều, đáp lại tôi không còn là nước mắt và nụ cười vụn vỡ của mẹ mà chỉ là gió hiu hiu thổi, cỏ khe khẽ đong đưa. Phải chăng, mẹ đang về lắng nghe và dõi theo anh.

Một chiều thu nhạt nhòa nắng, tôi nhớ mẹ. Tôi nằm bên Tây hồ nhìn trời xanh. Tôi khóc. Nước mắt không ngừng lăn, vội vã, và tôi cũng không muốn những giọt nước mắt ấy ngừng, tôi cần biết mình còn có những lúc yếu đuối. Tiếng bước chân đang đến gần khiến tôi quay đầu lại nhìn. Đó là anh. Tôi ngồi dậy, nhìn về phía hồ nhưng không vội lau những giọt nước mắt.

- Bạn ỉnh địa chỉ mail được chứ? - Anh chậm rãi hỏi, có chút ngượng ngùng. Tôi gật đầu, anh lúng túng lấy cuốn sổ nhỏ và chiếc bút từ trong ba lô đưa cho tôi. Tôi viết, và cảm giác đôi mắt anh đang soi vào tôi như ánh sáng soi vào bóng tối. Tôi bỏ đi sau khi trả lại bút và sổ cho anh. Anh nói với theo. - Cảm ơn!

Tối về phòng tôi nhận được mail của anh. Những câu ngắn ngủi xen lẫn những dấu ba chấm, dường như anh rất ngập ngừng khi viết những dòng chữ ấy vậy. “Chào bạn! Mình là Lý Tiểu Vũ, lớp báo năm ba. Hôm nay, mình có... .vô tình .chụp hình bạn....lúc bạn khóc. Tầm hình ấy rất đẹp...nếu có thể, bạn có thể....cho phép mình...dùng tấm hình ấy...đi dự thi được không ? Bạn trả lời mình sớm nhé. Cảm ơn bạn nhiều.

P/S: Mà địa chỉ này, có phải của... Lưu Lê Dương, lớp văn năm hai không?”. Tiểu Vũ gửi mail kèm theo những tấm hình của tôi, tôi không nghĩ là khoảnh khắc ấy đã lọt vào ống kính của anh. Những yếu đuối tôi

giữ cho riêng mình đã bị anh phát hiện, và anh còn muốn để nhiều người khác cùng xem, điều ấy với tôi là không thể chấp nhận được, tôi trả lời, chỉ vờn vờn hai chữ “Không được.”

Buổi học hôm sau có lẽ đã bình thường với tôi nếu như không có sự xuất hiện của anh. Anh đến và một lần nữa muốn tôi đồng ý để anh dùng tấm ảnh ấy đi dự thi.

- Nếu bạn không đồng ý, ngày nào mình cũng sẽ đến lớp bạn cho đến khi bạn đồng ý! – Anh rời lớp tôi với một lời tuyên chiến như vậy. Tôi đã bị vài cô bạn lườm nguýt rồi ỳ xèo, ở học viện này có ai không biết anh – có tiền – đẹp trai – chưa có người yêu. Vậy mà anh lại nói với tôi những lời như vậy, điều ấy khiến nhiều cô gái thấy khó chịu. Đám bạn cùng phòng tôi rất ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì, bởi họ biết tôi vẫn hay lên trang cá nhân của anh, người nói câu ấy, theo phỏng đoán của mọi người đáng lẽ nên là tôi nói mới phải.

- Có chuyện gì thế? Sao Tiểu Vũ lại tìm mày thế? – Lưu Linh hỏi tôi khi tan học.

- Ừm, Tây hồ đi. – Dọc đường đi, và cả rất lâu rất lâu ngồi bên Tây hồ, tôi kể cho Lưu Linh nghe chuyện của tôi, những điều tôi cất giữ bấy lâu, cả lý do vì sao tôi quan tâm đến anh như vậy. Lưu Linh ngỡ ngàng, tôi biết, điều ấy cũng là dễ hiểu.

- Để anh ấy dùng tấm hình ấy đi. Coi như mày không hề biết chuyện.

- Như vậy có được không?

- Tiểu Vũ đâu có biết chuyện, không sao đâu. Chứ cứ từ chối, giấu diếm, bệnh nhà báo của anh ấy trở dậy, thì mọi thứ còn rắc rối hơn.

Tôi suy nghĩ về những gì Lưu Linh nói. Nhưng tôi vẫn băn khoăn một điều, tôi có nên để anh ấy đem bức ảnh đi dự thi không. Ảnh anh chụp quả thật rất đẹp, đó là tôi mà chẳng phải là tôi. Ánh nắng hồng nhạt của một chiều hoàng hôn rơi thấu qua giọt lệ trên gò má, một giọt nước long lanh chứa đựng đủ màu sắc của cầu vồng. Nếu như, nếu như anh mang bức ảnh ấy đi thi, rồi mọi người cũng sẽ biết đến tôi. Rồi sẽ có những điều gì sẽ đến, quả thật tôi không biết.

Tôi vẫn chưa đồng ý để anh mang ảnh đi dự thi. Ba ngày trôi qua miết mãi và mệt mỏi. Ngày ngày anh đến lớp học của tôi một cách ngoan cố rồi ngồi im một chỗ để đám con gái rối rít cả lên. Chỉ có tôi là mệt mỏi.

Cuối cùng cũng đến cuối tuần. Tôi đến thăm mẹ. Có lẽ chỉ có những giây phút yên bình bên mẹ mới khiến tôi thấy thoải mái hơn. Vẫn là những câu chuyện dở dang tôi mang đến ẹ. Gió hiu hiu lướt qua lay động đám cỏ. Bỗng tôi giật mình bởi sự xuất hiện của anh. Những câu chuyện tôi kể ẹ, anh có nghe thấy?

- Bức ảnh tôi chụp bạn là những bức ảnh rất đẹp, tại sao bạn không đồng ý để tôi đem đi dự thi?

- Mà kể cả bạn không đồng ý, tôi cũng sẽ mang đi dự thi. – Tiểu Vũ lạnh lùng nói. Như thế, anh không còn kiên nhẫn.

- Nếu được giải, tôi sẽ chia một phần giải thưởng cho bạn.

Anh bỏ đi. Nhẹ tênh. Tôi, hụt hẫng, lo sợ.

Rồi anh làm thật. Anh gửi những bức ảnh ấy đi dự thi, và anh còn chia sẻ trên trang cá nhân của anh, và tôi. Ban đầu đám lớp tôi ỳ xèo nhưng sau một thời gian, mọi thứ đều lắng xuống. Cho đến một hôm.

Đó là lần thứ hai tôi gặp người phụ nữ ấy. Bà đẹp, sang trọng và quý phái.

- Cuộc sống của cháu vẫn ổn cả chứ? – Bà nhẹ nhàng hỏi tôi khi đặt tách café xuống.

- Dạ, vâng ạ.

- Nếu có khó khăn gì, cứ liên hệ với bác. – Bà nở một nụ cười đôn hậu, rồi nói tiếp. – Bức hình đạt giải của Tiểu Vũ là chụp cháu đúng không?

Tôi đã rất ngạc nhiên. Bức hình đã đoạt giải. – Cháu đã không đồng ý để anh ấy mang những bức ảnh đó đi dự thi. Cháu...

- Bác biết, Tiểu Vũ có kể với bác. Có lẽ cháu cũng đã nghĩ đến việc nếu Tiểu Vũ biết tất cả... Vậy nên, cháu hãy coi như không có việc gì xảy ra. Hôm nhận giải, Tiểu Vũ có lẽ sẽ đưa cháu đến. Chúng ta sẽ cư xử như những người xa lạ, được chứ?

- Vâng ạ.

Mối duyên giữa tôi và anh dường như chưa dứt. Tôi muốn trốn, muốn tránh nhưng chẳng thể nào thoát được ra khỏi tầm mắt của anh. Anh đến tìm tôi để báo rằng anh đạt giải Sáng tạo cho bức ảnh đó. Nhưng lần này anh không lạnh lùng như trước. Khi tôi từ chối đến dự lễ nhận giải, anh đã khéo léo đưa ra lời đề nghị khác. – Vậy có một bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng, bạn đừng nói là bạn cũng sẽ từ chối nhé! Nấn nỉ đấy.

Và tôi chẳng thể khước từ thêm một lần nào nữa đề nghị của anh.

Bữa tiệc nho nhỏ của anh được tổ chức tại nhà. Một biệt thự lớn, đủ để hiểu mức độ giàu có, xa hoa. Bạn bè anh là những người ăn mặc, trang điểm như những ngôi sao, với những thứ đồ hàng hiệu và trang sức lấp lánh. Tôi bị choáng ngợp. Cũng phải thôi, bởi tôi đâu phải là người của thế giới ấy.

Khi tôi theo anh bước vào phòng khách, mọi ánh mắt dồn về phía tôi như thể tôi là vật thể lạ. Rồi họ vỗ tay rầm rầm, hô hào tán thưởng khi anh giới thiệu tôi chính là người trong ảnh, người giúp anh có được thành công và giải thưởng. Tôi ngượng ngịu nép vào anh. Rất may, sau đó anh đưa tôi đến gặp bố mẹ anh. Và chúng tôi, cư xử như đã ngầm thỏa thuận từ trước. Rồi, một lúc sau, đám bạn của anh vây lấy tôi như thể những con sói hào hứng khi thấy cừ non. Có lẽ, họ lạ với những người như tôi. Họ buông lời trêu đùa, rồi thăm dò mối quan hệ giữa anh và tôi. Tôi chỉ biết im lặng, lặng lẽ nhắn tin cho anh. “Tôi muốn về.”

Anh lập cập chạy đến khi tôi đang chào bố mẹ anh.

- Sao về sớm thế?

- Sáng mai còn dậy sớm đi làm thêm.

- Con đưa Lệ Dương ra ngoài, bắt xe cho cô bé đi. – Bố anh nói.

- Vâng

Tôi cúi chào hai bác một lần nữa rồi bước vội. Anh đi bên cạnh tôi, ba hoa chích chòe. – Đã nói là sẽ được giải rồi mà. Mà hôm nay nhìn hiền lành thỏ non thế! Mà sao hay lên trang của tôi thế? Yêu thăm tôi à?

Tôi thấy mệt mỏi trước những câu hỏi dồn dập, chỉ thở dài. – Mệt rồi. Vào đi. Tôi tự về được. Bye.

2. Chương 2

Tôi về đến kí túc, và cảm thấy quá mệt mỏi. Khi tôi vừa bước vào phòng thì đám bạn nhao nhao cả lên.

- Đi dự tiệc thế nào? Có gặp nhiều anh đẹp dzai không?

- Sao không mang gì ngon ngon về cho các bạn thế?

- Tiểu Vũ không đưa mày về à? Cứ tưởng anh ấy thích mày mà?

- Dự tiệc chán. Dzai thì có đẹp nhưng não không có nếp nhăn. Tiểu Vũ và tao chẳng có gì, đừng nghĩ linh tinh. Tao mệt quá. Đi ngủ đây. Sáng mai còn phải đi làm ca sáng. – Tôi nói, rồi nằm lăn ra giường.

- Lọ Lem sắp thành công chúa rồi, làm thêm gì nữa. – Cô nàng Lan Phương vẫn dai dẳng trêu chọc tôi.

- Thôi, nó mệt thật đấy, tha cho nó đi. – Lưu Linh nhìn tôi đầy thông cảm, rồi lại lên giọng đàn chị. – Dậy thay quần áo, đánh răng rửa mặt rồi ngủ, con ranh này.

Tôi lại ngồi dậy, làm theo những gì Lưu Linh nói. Rồi, cuối cùng tôi cũng được an phận trên chiếc giường nho nhỏ của mình. Nhắm chặt đôi mắt, tôi cố ru mình vào giấc ngủ thật khó khăn. Những hình ảnh ban tối cứ chập chờn trong đầu, từ ngôi nhà lớn, từ vẻ xa xỉ của họ đến cả đám bạn của Tiểu Vũ, và đặc biệt là bố và mẹ anh. Điều là lần thứ ba tôi gặp họ, nhưng, mọi sự cảm nhận của tôi lại chợt xoay vòng. Người phụ nữ ấy vẫn sang trọng và quý phái, nhưng sâu trong đôi mắt ấy, ẩn chứa một điều gì đó rất khó hiểu. Còn

người đàn ông ấy, lạ thật lạ, tôi mơ hồ cảm thấy chút nghi ngại và e sợ về người đàn ông ấy. Rồi tôi chìm dần vào giấc ngủ với những cơn ác mộng không tên. Những âm thanh chát chúa, những gương mặt méo mó vây quanh lấy tôi, tôi chỉ có thể la hét và bật dậy. Trời vào cuối thu, se se lạnh mà khắp người tôi, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi hoảng sợ định thần lại và nhìn quanh phòng. Chỉ là đêm đen bao trùm. Phía giường của Lan Phương động dậy, kèm theo tiếng cầu nhàu. – Giữa đêm, hét gì thế. Ngủ đi.

Sáng sớm, tôi thức dậy và đi làm khi mọi người còn cuộn tròn trong chăn. Đôi mắt tôi thâm quầng vì mất ngủ. May sao, cơn gió nhẹ ban sáng khiến tinh thần tôi phần chấn lên đôi chút. Đất trời dường như chẳng còn muốn níu kéo những ngày thu héo quắt. Lá vàng, lá đỏ rớt rụng theo những đợt gió mơn man. Có lẽ, chỉ vài ngày nữa thôi, đất trời sẽ đổi khác. Có chăng, tâm thế con người cũng sẽ khác?

Quán café vẫn vậy. Sáng sớm không có mấy người. Chỉ có tôi và Lưu Ninh. Hai đứa lau dọn rồi chỉnh lại bàn ghế.

- Lệ Dương vào phòng nghỉ nằm một lát đi. Xem chừng mệt quá. Tí chị Hiểu Thư đến thì tớ gọi. – Lưu Ninh nhẹ nhàng nói.

- Có sợ chị Hiểu Thư trách không? Tớ cũng mệt quá, muốn nghỉ một lát, đêm qua gặp ác mộng, chẳng dám ngủ.

- Vào trong nghỉ đi. Không sao đâu. – Lưu Ninh cười xoà.

Lưu Ninh vẫn luôn vậy. Hiền lành và tốt bụng.

Tôi lại có một thời gian yên bình ngắn ngủi, nhưng mọi thứ không như tôi nghĩ, tất cả chưa dừng lại. Đôi khi cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, gió vẫn vùn vụt, xoay vòng, xoáy lốc, chồm lốc, ngoạm lấy thân cây nhỏ bé, dường như, gió muốn tước đoạt đi tất cả sinh khí yếu đuối của cây vậy. Trang cá nhân của tôi bị đám bạn của Tiểu Vũ vào thăm thường xuyên. Đôi khi có những lời nhảm, trêu đùa mỗi khi tôi vào xem trang của Tiểu Vũ. Nhưng, mệt mỏi hơn, là khi Tiểu Vũ tìm tới tôi.

- Này! – Tiểu Vũ dúi một chiếc phong bì vào tay tôi.

- Gì thế?

- Tôi đã nói là nếu có giải thì chia cho bạn mà. 50/50, hai ngàn rưỡi. Cảm ơn. – Anh nói là vậy, cười là vậy nhưng có chút hằn học và khó chịu.

- Ủ thì nhận. Cảm ơn. – Tôi nói rồi quay vào lớp học.

- Chờ đã. Tôi muốn hỏi...

- Nói!

- Sao bạn hay vào trang của tôi vậy? Có tình cảm với tôi sao? Hay... - Tiểu Vũ do dự rồi nói tiếp. – Hay, bạn biết gì về tôi?

- Anh chụp nhiều ảnh đẹp, nên tôi thích xem. Vậy thôi.

- Thế sao khi tôi muốn đem ảnh chụp bạn đi thi bạn lại không đồng ý?

- Tôi không thích vật thể anh đề cập đến là tôi. Thôi vào lớp rồi.

- Chờ đã... nhưng tôi thích bạn.

- Đừng ngốc, chàng trai. Anh đâu biết gì về tôi. – Nói rồi tôi chạy vào lớp. Tiểu Vũ vẫn đứng đấy một lúc rồi mới đi khỏi. Mặt tôi đỏ bừng cả lên. Tôi không biết ý của Tiểu Vũ là gì, nhưng câu nói ấy của anh khiến tim tôi đập mạnh. Bối rối. Tôi rất bối rối.

“Đúng là tôi không biết gì về bạn, nhưng bạn khác với những gì tôi đã gặp, khác với tất cả những người xung quanh tôi. Có lẽ là, tôi thích bạn.” – Tin nhắn được gửi đến từ Tiểu Vũ, lần trước khi đến nhà anh tôi đã phải cho anh số điện thoại, và tôi lại thấy phiền phức về điều ấy. Mọi chuyện ngày càng trở nên rắc rối, và ngoài tầm kiểm soát của tôi. Lời tỏ tình từ một người con trai, một người con trai rất đặc biệt. Tôi

không biết nên làm thế nào. Dù với mọi người, Tiểu Vũ là một chàng trai giỏi giang, giàu có và hạnh phúc thì với tôi, anh chỉ là một người anh – một cậu bé – một người bất hạnh. Và tôi hoài nghi, anh thật sự thích tôi ư, hay là một trò chơi, một cuộc đánh cược giữa anh và bạn anh chẳng hạn. Hay bởi, một điều gì đó mà Tiểu Vũ đã mập mờ biết đến. Tôi gục đầu xuống bàn, tay vẫn nắm chặt lấy điện thoại.

- Sao thế? – Lưu Linh hỏi.

- Buồn ngủ.

- Ngủ đi.

Bí mật không phải là chiếc kim dưới đáy biển sâu.

Bí mật là chiếc kim trong quả bóng bay, rồi có một ngày, chiếc kim sẽ tự chọc vỡ bóng bay, hoặc là, bóng bay sẽ bị vỡ, tự vỡ, để rơi chiếc kim ra ngoài.

Và, mọi việc xảy đến với tôi không phải là câu chuyện cổ tích của nàng Lọ Lem, bởi, tôi không hề thích mang giày thủy tinh.

Ngày mới tôi nhận được tin nhắn của anh vào tám giờ sáng. Tin nhắn thứ hai luôn là khi tôi đang ăn trưa ở căng tin. Tin nhắn thứ ba là sáu giờ chiều. Và, lời chúc ngủ ngon là tin nhắn cuối cùng. Một ngày, bốn tin nhắn, như thể anh hẹn giờ để nhắn tin cho tôi vậy.

- Đạo này có chuyện gì à? – Lưu Ninh đặt một ly café trước mặt tôi, hỏi.

- Mấy chuyện linh tinh ý mà? Café gì đây? Vị hơi bị mới. – Tôi nháy mắt.

- Ủ, tớ đang thử chế hương vị mới, thấy cũng được, nhưng chưa biết đặt tên. Giúp nhau đi.

- Ừm, xem nào...

- Nước Mắt Cửa Nắng, được không?

- Sến súa thế!

- Sến súa nhưng mà là tâm ý của người ta, Lưu Ninh nhỉ. – Chị Hiểu Thư – chủ quán đứng ở quầy nói chêm vào. Hôm nay chị vui tính lạ, còn trêu cả tôi, thế mà Lưu Ninh chỉ tủm tỉm cười chẳng nói gì.

- Chị thấy được không? – Lưu Ninh quay qua hỏi chị Hiểu Thư.

- Em là người chế ra nó mà, chị đương nhiên là tôn trọng cái tên em đặt rồi. Tí Lệ Dương ra ghi thêm vào bảng thông báo café mới ở ngoài kia nhé. Nước Mắt Cửa Nắng.

Cứ nghĩ chị Hiểu Thư và Lưu Ninh chỉ nói đùa, vậy mà việc tôi phải làm lại là thật. Vậy là nghiêm nhiên ý nghĩa của tên tôi chêm chệ ở trên bảng thực đơn, và hình như, đó cũng chính là tên của bức ảnh được giải của Tiểu Vũ. Mọi thứ diễn ra trùng hợp như được sắp đặt sẵn.

Tiểu Vũ cứ liên tục nhắn tin cho tôi trong suốt một tuần thì anh ấy bắt đầu thay đổi bài bản. Thay vì việc nhắn tin theo giờ đã định, anh dường như trở nên linh hoạt và “lắm điều” hơn. Anh bắt đầu kể lể về một ngày của anh thế nào, làm gì, có lúc nói nhớ tôi. Mọi thứ như một trò đùa vậy, nhưng thế cũng tốt, tôi có những điều về anh để kể ẹ. Cho đến một hôm. – Cho một ly Nước Mắt Cửa Nắng. – Anh bước vào, nhìn thực đơn, nói nhanh rồi ngồi ở chiếc bàn đơn gần cửa sổ. Anh cười, một nụ cười quỷ quyết nhưng lại hấp dẫn. Nhưng anh đến đây làm gì không biết? Phải chăng anh đang thực sự tìm hiểu về tôi. Tôi khẽ nhủ mày. Anh đang nhìn vô định vào thứ gì đó ở ngoài, bỗng anh quay lại, thấy vẻ mặt cau có của tôi, anh nháy mắt đắc thắng.

Lưu Ninh như chưa biết quan hệ giữa tôi và anh. Cậu ấy từ tốn pha café, và lầm nhảm hát. – Lệ Dương mang ra cho khách đi này?

- Lưu Ninh mang đi. – Tôi chối.

- Mang đi, trốn việc à? Tớ pha café rồi mà.

Tôi ngập ngừng rồi cũng đặt café vào khay và mang ra cho anh. Cứ coi anh như những người khác khác là được, có thể anh vô tình đến chứ không phải do biết tôi ở đây mới đến như tôi nghĩ.

Thời gian trôi qua chậm chạp như kiến bò gốc đa. Mười phút. Hai mươi phút. Ba mươi phút. Anh vẫn ngồi một mình, nghịch điện thoại, xem tạp chí, và có lúc, dường như nhìn chăm chăm vào tôi, khiến Lưu Ninh thắc mắc.

- Sao tên kia cứ nhìn cậu thế?
- Quen nhau đấy.
- Quen mà sao cậu thấy hắn như mèo thấy chó thế?
- Ủ, thì đúng mà mèo và chó mà.
- Kìa, kìa...! – Lưu Ninh chỉ về phía Tiểu Vũ. – Khách gọi kìa.

Khi tôi quay ra, thì cũng là lúc người phụ nữ ấy – mẹ Tiểu Vũ bước vào. Tôi cúi đầu chào bà, bà mỉm cười hiền dịu đáp lại. Tiểu Vũ chọn thêm một tách Nước Mất Cửa Nắng ẹ anh. Tôi khẽ nhủ mày, rồi lại nặn một nụ cười thật tươi.

- Cháu làm ở đây à? Có vất vả không? – Người phụ nữ ấy hỏi tôi.
- Vâng, cháu làm thêm ở đây. Cháu làm theo ca nên cũng không vất vả ạ - Tôi nói, rồi lại cúi đầu chào thêm một lần nữa và quay vào quầy phục vụ.

Lưu Ninh nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Tiểu Vũ và mẹ nói chuyện một lúc lâu. Trông họ khá là hoà hợp. Và nhìn từ bề ngoài thế này, chẳng ai có thể biết rằng họ không phải là mẹ con đẻ. Đôi lúc, họ nhìn về phía quầy phục vụ. Lưu Ninh cười hiền lành, đáp lại rất lịch sự trong khi tôi khá gượng gạo. Khi họ rời khỏi quán café, tôi cảm thấy như được giải thoát khỏi tù ngục. Từ Tiểu Vũ, đến mẹ anh và cả sự trêu chọc của cậu bạn bên cạnh.

- Cậu quen cả bác ấy à? – Lưu Ninh hỏi tôi.
- Ủ.
- Đừng nói là, quan hệ giữa hai người là....
- Nghĩ linh tinh gì thế. Chuyện dài lắm.

Tôi thở hắt ra, rồi kể cho Lưu Ninh chuyện về bức ảnh của Tiểu Vũ, chuyện tôi đến nhà anh ta thế nào, đương nhiên, tôi không thể kể nhiều hơn thế. Lưu Ninh là người khiến tôi có thể tâm sự, nhưng chưa phải điều gì cũng có thể nói với cậu ấy. Lưu Ninh chăm chú nghe tôi kể, cầm nắm gọn trên lòng bàn tay, còn cùi trỏ thì chống vào mặt bàn. Và, đột nhiên, cậu khụy cả tay xuống khi tôi khô khốc nói “Hết”.

Mọi thứ cứ từ từ diễn ra như vậy, như một trái bóng bay to thật to với chiếc kim bé tí bên trong dần bay lên trời. Nếu như một ngày, chiếc kim kia khiến bóng vỡ, hay nắng, hay gió, hay mưa, hay những cành cây cao lớn khiến trái bóng bung vỡ, để trợ trụ chiếc kim kia, thì, sẽ ra sao? Tôi không dám nghĩ đến điều ấy.

Gần đây, tôi nhận được nhiều tin nhắn từ Tiểu Vũ hơn, dường như những thứ anh nói đều rất thật, nhưng, tôi vẫn không nghĩ rằng anh thích tôi, phải chăng có gì ở sau đó. Lạ, thật lạ. Nhưng tôi không thể cứ lặng im mà đoán mò mọi thứ như vậy, không vào hang cọp sao bắt được cọp, và tôi bắt đầu trả lời những tin nhắn của anh. Khi trên lớp, khi ở kí túc, khi ở quán café tôi nói chuyện với anh, và điều ấy dường như mang đến cho tôi không ít rắc rối. Bạn cùng phòng tôi, đặc biệt là Lan Phương bắt đầu theo dõi câu chuyện cổ tích của nàng Lọ Lem, và rồi cô bạn cũng chẳng ngừng ngừng mang điều đó đến lớp buồn đùa lê với đám bạn. Dù là cùng lớp, nhưng tôi cảm giác như nhiều ánh mắt thiện cảm nhìn về tôi. Còn ở quán café, Lưu Ninh tỏ thái độ không ưa ra mặt. Có một lần, chiếc điện thoại tôi trong ngăn kéo rung lên bởi tin nhắn của Tiểu Vũ. Lưu Ninh nhìn thấy tên anh chàng kia, cậu hỏi và khi biết là anh thì cậu tỏ vẻ không hài lòng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi, tíc ta tíc tắc như chiếc đồng hồ gắn trên tường. Ở ngoài, trời xanh nắng vàng nhưng tuyết rơi loã xoã. Những bông tuyết trắng tinh bay miên man giữa bầu trời. Tôi khẽ thở dài.

- Sao thế? – Lưu Ninh hỏi.
- Tuyết rơi.
- Tuyết rơi thì sao? Đẹp mà.

- Ủ, đẹp thì có đẹp nhưng sáng nay tớ từ trường ra, cây gãy lá rụng hơi nhiều. – Tôi lại thở dài, thườn thượt.
- Ôi tiểu thư của tôi. Ai đã giết chết con người lãng mạn trong tiểu thư rồi. Lá rụng để sau này mọc lá mới, cành gãy để sau này mọc cành mới. Thử café mới đi, xem tâm trạng có khá khẩm hơn không.

Tôi nhấp một ngụm café. Quả thật, hôm nay tôi như một con người khác cảm nhận cuộc sống. Mùa đông năm nay đến sớm, cuối tháng mười tuyết đã rơi. Nhiều người nghĩ tuyết đẹp, nhiều người thích thú thoải thuê đi nghịch tuyết, nắm những nắm tuyết thật to ném vào nhau, tôi cảm nhận được niềm vui ấy, nhưng sao, trước mắt tôi chỉ là màu trắng tang tóc thê lương. Mùi nhựa cây xộc đầy lên mũi, những giọt nhựa lặn dài đóng băng trên thân cây. Hàng đám lá xanh lìa cành. Ủ, tuyết có đẹp. Nhưng thật lạnh lùng và tàn nhẫn.

- Sao? Khá hơn không? – Lưu Ninh hỏi hả hỏi tôi.

- Ủ, ngon. Mà sao cậu pha café ngon thế nhỉ.

- Ủ thì pha café là nghề của tớ mà, không pha ngon sao nhận vào làm.

- Cũng phải. – Tôi cười, nháy mắt với Lưu Ninh.

- Lưu Ninh, em pha hai tách Nụ Cười Của Nắng, còn Lệ Dương chuẩn bị cho chị hai miếng bánh kem nhé.

- Ok, boss. – Cả hai đồng thanh và nhăm nháy nhau.

Không biết lần này chị Hiểu Thư hẹn hò với anh chàng nào. Hiểu Thư là một phụ nữ khá thành đạt, chị chưa đến ba mươi, và quán café này cũng do chị tự mở từ thời sinh viên nên đến giờ tạm coi là thứ thương hiệu. Có điều, chị ấy vẫn lẻ bóng. Nhưng không vì thế mà Hiểu Thư u sầu, chị vẫn khá lạc quan, và khi có đối tượng nào đó tán tỉnh, chị thường hẹn họ đến đây, như là một cách quảng cáo cho quán vậy. Và đương nhiên, chị luôn giả vờ như mình là khách quen chứ không phải là chủ quán. Những lúc như vậy, nhìn chị rất “đáng yêu”, khác với vẻ nghiêm khắc hàng ngày.

Hiểu Thư ngồi mơ màng bên cửa sổ, tay vô tình lật giở những trang tạp chí. Khoảng mười phút sau, chị nhìn điện thoại và mỉm cười vẫy hai đứa tôi. Tôi vừa đặt những thứ tôi và Lưu Ninh chuẩn bị lên bàn và quay vào quầy phục vụ thì sững người vì sự xuất hiện của Tiểu Vũ. Càng ngạc nhiên hơn, khi Tiểu Vũ bước về phía tôi, mỉm cười rất tươi. Khi đến gần phía tôi, anh đưa tay khiến tôi giật mình tránh sang một bên, ở phía sau, chị Hiểu Thư cười vang. Tôi quay lại nhìn, chị cũng đang đưa tay ra và cười rất tươi.

- Rất vui được gặp cậu! – Thư Hiểu nói khi bắt tay Tiểu Vũ.

- Em cũng vậy, rất vui khi được gặp bà chủ trẻ - xinh đẹp. – Tiểu Vũ bắt đầu múa mép.

Tôi thật không hiểu đâu mới là con người thật của anh ấy. Có lúc, tôi thấy anh như đứa trẻ, có lúc lại như ông cụ, có lúc là con – của – mẹ, và nhiều con người khác nữa trong anh. Gương mặt tôi dần trở nên khó hiểu, và tôi thấy Lưu Ninh dường như cũng vậy. Cậu khẽ nhíu mày, và tỏ vẻ hài lòng. Rồi, tôi và cậu ấy không tám chuyện mà lặng lẽ làm việc mình cần làm, nhưng đôi khi chúng tôi vẫn cố gắng len lén nhìn về phía ấy. Họ nói chuyện như đã quen biết từ lâu. Bỗng họ nói gì đó, nhìn tôi và Tiểu Vũ lấy ra từ trong túi xách vài khung ảnh với nhiều kích cỡ khác nhau. Hiểu Thư nhìn những bức ảnh ấy với vẻ khá ngạc nhiên xen lẫn thích thú. Họ nói chuyện thêm một lúc thì Tiểu Vũ đeo túi xách lên vai, có vẻ như anh ấy định ra về. Nhưng không biết do nhỡ ý hay muốn trêu chọc tôi, anh bước về phía quầy phục vụ, nhìn chằm chằm vào tôi và nói:

- Người mẫu bé nhỏ, chăm chú làm việc đi, đừng nhìn ngang nhìn dọc nữa.

Vì chị Hiểu Thư ở đây nên tôi chẳng thể làm gì Tiểu Vũ cả, chỉ biết cười gượng gạo, may mà chị Hiểu Thư không có vẻ bức tức gì khi Tiểu Vũ nói vậy. Đến khi Tiểu Vũ đi hẳn, chị gọi Lưu Ninh đến và bảo Lưu Ninh đi treo những bức ảnh kia lên. Tôi đã muốn đâm đầu vào tường khi nhìn những bức ảnh ấy, là tôi, là chùm ảnh “Nụ cười của nắng” do Tiểu Vũ chụp. Dù đã biết qua về bức ảnh Tiểu Vũ chụp tôi, nhưng biểu hiện của Lưu Ninh dường như cũng là ngoài những gì cậu ấy nghĩ. Cậu ấy nhìn rất lâu, rất sâu và mỉm cười khó hiểu. Nhiều khi tôi thấy sợ những nụ cười ấy của Lưu Ninh, trông cậu ấy như thể đang nắm giữ âm mưa gì đó, khác với vẻ hiền lành mọi khi của cậu.

- Lệ Dương. Đẹp thật đấy. – Lưu Ninh khen, giọng cậu pha chút châm biếm.

- Này, đừng có trêu tớ nữa. Tớ xử lý cậu đấy.
 - Đẹp thật mà Lê Dương, nhìn em trên ảnh, công nhận như người mẫu chuyên nghiệp.
 - Thôi em xin hai người, cho em chút bình yên. – Nói rồi tôi chạy vào phòng nghỉ, nếu tôi còn ở đây, hai người ấy sẽ trêu đến khi tôi không tìm được lỗ nẻ nào để chui vào mắt.
- Tôi không nghĩ sự việc sẽ xảy ra theo hướng này. Không hiểu anh nghĩ gì mà làm như vậy. Cuộc sống của tôi bị đảo lộn từ khi tôi gặp anh, cứ như thể chúng tôi là khắc tinh của nhau vậy. Ở phía ngoài, chị Hiểu Thư và Lưu Ninh đang tìm chỗ treo tranh thì phải, cứ nhón nháo cả lên, không hiểu hôm nay bà chủ trẻ có uống nhầm thuốc gì không nữa. Khi tôi đi ra ngoài thì mọi thứ có vẻ như đã xong, và lù lù ngay ở quầy phục vụ là một bức, hình như là bức ảnh được giải, phía dưới bức ảnh có ghi “Tiểu Vũ – Lê Dương”. Mặt tôi xị ra như chẳng thể xị hơn. Hai người kia thì cười nói rất vui vẻ.
- Tắm ngằm tắm ngằm mà ghê ta phết, Lưu Ninh nhỉ! – Chị Hiểu Thư nói. Lưu Ninh chỉ cười.
 - Chị cứ trêu em nữa là em không làm đâu. – Tôi phụng phịu. Từ trước đến giờ tôi sợ nhất là bị chị Hiểu Thư trách hay không cho tôi làm ở đây nhưng cứ nhè tôi mà trêu thế này, tôi chỉ còn biết cách “oản”.
 - Thôi, thôi. Thì không trêu nữa. Hai đứa làm đi, chị đi ra ngoài có chút việc.
- Chỉ còn tôi và Lưu Ninh ở lại quán. Mặt tôi bỗng dưng nóng và đỏ lựng cả lên. Lưu Ninh cứ nhìn chăm chăm vào tôi làm tôi không dám ngẩng mặt nhìn cậu ấy.
- Cậu và Tiểu Vũ thật sự không có gì chứ?
 - Ý cậu là sao? – Tôi cố tình ngây thơ hỏi lại.
 - Mình thấy anh ta có vẻ quan tâm thái quá đến cậu. Giống như là... yêu. – Lưu Ninh chậm rãi nói.
 - Không có chuyện ấy đâu.
 - Nếu vậy, cậu làm bạn gái mình nhé. – Lưu Ninh vẫn nhìn tôi. – Tớ thích cậu, lâu rồi.

3. Chương 3

- Nếu vậy, cậu làm bạn gái mình nhé. – Lưu Ninh vẫn nhìn tôi. – Tớ thích cậu, lâu rồi.
- Tôi bất ngờ trước lời đề nghị của Lưu Ninh. Dù tôi có cảm tình với cậu ấy, nhưng chưa phải là thích, càng không phải là yêu, chỉ đơn thuần là bạn và bạn. Thấy tôi có vẻ ngượng ngùng, Lưu Ninh nhẹ nhàng nói: - Không cần trả lời tớ ngay đâu, tớ cũng biết thế này là hơi bất ngờ nên Lê Dương cứ suy nghĩ đi.
- Ừ. – Tôi chỉ có thể nói vậy.
- Mọi thứ ngày càng trở nên rắc rối và tình cảm con người cũng vậy. Những lời tỏ tình không đúng lúc khiến tôi thấy phiền phức. Với Tiểu Vũ thì tôi có thể thẳng thừng từ chối anh, hay tìm một lí do nào đấy khiến anh thấy hợp lý nhưng với Lưu Ninh thì khác, tôi cảm thấy sự chân thành trong lời nói và cả những việc cậu ấy làm. Những khi đi làm, Lưu Ninh luôn ân cần chăm sóc tôi hoặc những khi quán đông khách, mỗi khi về kí túc tôi luôn nhận được tin nhắn nhắc nhở đi nghỉ sớm của cậu ấy. Nhưng tất cả chưa đủ để nói thích hay yêu, trái tim tôi dường như vẫn chưa rung động.
- ***
- Ly café bốc khói thơm ngào ngạt khiến tôi thấy thoải mái. Lưu Linh ngồi đối diện tôi, tay cũng cầm một chiếc ốc, miệng xuyết xoa: - Trời lạnh mà được uống café, lại của máy pha thì nhất!
- Chỉ được cái giới nịnh, ở quán café học mót được đấy. – Tôi cười. Tôi rất thích hương vị của Nụ Cười Của Nàng, bởi vậy đã nhờ Lưu Ninh dạy tôi cách pha chế. Theo như quy định ở quán, thì Lưu Ninh không được phép truyền bí quyết cho nhân viên làm theo ca như tôi, nhưng vì tôi năn nỉ, cộng thêm tên tôi gắn liền với loại café ấy nên Lưu Ninh mới đồng ý, với điều kiện là chỉ được tự pha để uống.
 - Sao dạo này không bận gì mà cũng không đi làm thế? Lại còn tự pha café, có chuyện gì ở quán sao?

Tôi ậm ừ rồi đáp: - Lưu Ninh nói thích tao.

- Thích thì nhích thôi, có gì đâu. – Lưu Linh lém lỉnh đáp.

- Cả Tiểu Vũ cũng nói thích tao. Nhưng quan trọng là tao chẳng thích ai cả. Tim cứ như đóng đá ý.

- Gì? – Lưu Linh giật mình bật dậy – Tiểu Vũ...

- Khê thôi. Ai nghe thấy lại đồn ầm lên thì mệt lắm. Tao đang đau hết cả đầu lên đây. Đi học thì dễ đựng mặt Tiểu Vũ, đi làm thì lại gặp Lưu Ninh, phiền chết đi được.

- Ôi, bạn tôi, nhìn thế mà đào hoa nhỉ. Mà mày không thích ai thì chuyển qua cho tao đi. – Lưu Linh vẫn già giọng trên ghẹo tôi.

- Cho hết đây. Tao từ chối Tiểu Vũ rồi, nhưng chưa biết phải làm thế nào với Lưu Ninh cả. Ngại.

Lưu Linh nghe tôi nói thì vẫn cười rung bần bật, rồi cô bạn thản nhiên nhấm nháp café. Sau cùng, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng nhất, như người chị với người em, nói với tôi rằng: - Chuyện tình cảm, thì cứ nghe theo trái tim mách bảo. Yêu ai cũng được, kể cả không yêu cũng chẳng sao, miễn là đừng bạc đãi trái tim và chính mày là được. Và, mày cũng đủ thông minh, khôn khéo để biết nói những lời từ chối mà không làm đau lòng người khác mà, phải không?

Tôi im lặng không nói gì. Ừ, thì tình cảm thì cứ để trái tim quyết định. Tôi quay vào máy tính của mình, lạch tạch gõ dòng chữ. “Tình yêu như một con cún nhỏ, khi ta chạy thì nó đuổi, khi ta đuổi thì nó chạy, khi ta đứng im thì nó sủa!” Sau khi ấn nút gửi, dòng trạng thái của tôi đã được cập nhật. Lưu Linh chạy qua chỗ tôi, cốc vào đầu tôi một cái đau điếng.

- Nghịch quá thôi mày! Tối lại có người đau tim thao thức.

Tôi trở lại quán café sau một tuần xin phép nghỉ. Trái với những gì tôi nghĩ, chị Hiếu Thư không những không hài lòng mà lại tỏ ra quan tâm và nhẹ nhàng với tôi hơn trước. Hình như chị nghĩ vì chuyện Tiểu Vũ đến quán hôm trước khiến tôi thấy phiền. Lưu Ninh thì có vẻ không vui và hơi mệt mỏi, tôi còn thấy rõ trên trán cậu ấy có những mụn nhỏ li ti, chắc cậu ấy lại thức khuya và uống nhiều café mới như vậy.

- Mọi việc ổn cả chứ? – Chị Hiếu Thư hỏi tôi.

- Ổn chị ạ, tuần vừa rồi em không đi làm, nên chị trừ lương hoặc để em làm bù vào các tuần sau chị nhé.

- Ừ, không sao, chị sẽ trừ tiền lương của em cho các bạn làm thay. Mà em phải cảm ơn Lưu Ninh ấy, có hai hôm không tìm người làm thay em được, cậu ấy làm một mình, hơi vất vả cho cậu ấy.

- Xin lỗi cậu. – Tôi e dè nói.

Lưu Ninh không nói gì, chỉ nhìn tôi cười hiền. Thú thực, một tuần không đi làm tôi cũng nhớ nơi này. Không biết từ khi nào, nơi này đã trở thành một góc nhỏ ấm áp trong tôi. Từ khi không còn mẹ, tôi chỉ còn một mình trên cõi đời này. Không một chỗ dựa, không một người thân, cũng chẳng có gia đình. Quán café này mang đến cho tôi nhiều niềm vui, khi là nhìn những đôi bạn trẻ hẹn hò, có khi là cuộc gặp gỡ của những người lớn tuổi bàn công việc, hay là một ngày cuối tuần một cô bé cùng mẹ bước vào quán. Mẹ cô bé sẽ uống một tách café, còn cô bé sẽ thưởng thức một phần bánh kem. Những khi ấy, tôi thấy mình không đơn độc với cuộc sống xung quanh.

- Nay, đang nghĩ gì thế? – Lưu Ninh đẩy tách café về phía tôi, hỏi.

Tôi mỉm cười, cầm tách café lên và nhấp một ngụm, may là tôi nhấp một ngụm nho nhỏ chứ nếu không tôi sẽ không biết làm thế nào để nuốt trôi ngụm café ấy. Đắng ngắt. Mặt tôi nhăn lại. Lưu Ninh nhìn tôi cười khoái chí, rồi đẩy tiếp một tách café khác về phía tôi. Tôi hơi do dự rồi cũng nếm thử tách café tiếp theo, đương nhiên là một ngụm rất nhỏ. Gương mặt tôi lần này vẫn chẳng thể khá khẩm hơn, tôi vẫn cố gắng để không nhè ra. Lưu Ninh vẫn điềm tĩnh, nhìn tôi hỏi.

- Sao thế?

- Dạo này cậu sao thế? Pha thế này ai dám uống? Một cái thì đắng ngắt, một cái thì ngọt khó cổ.

Lưu Ninh cười lớn. Có vẻ cậu ấy rất hài lòng vì cho tôi nếm hai loại đồ uống như vậy.

- Cho chờ đi, lần sau không dám tùy tiện nghỉ làm như vậy nữa. – Lưu Ninh lại lấy thêm một chiếc tách khác, lớn hơn hai tách vừa rồi khiến tôi có phần e sợ. Mọi lần, tôi không ngại làm chuột bạch ném những loại nước uống cậu ấy pha chế vì chúng đều rất ngon nhưng hôm nay thì khác, cứ như thể Lưu Ninh đang trả thù tôi vậy, trả thù tôi không nghe máy, không nhắn tin trả lời cậu ấy, cũng không chịu đi làm. Lưu Ninh nhẹ nhàng đổ tách café đầu tiên vào chiếc tách lớn, rồi đến tách café thứ hai. Rồi cậu thêm một ít bột gì đó trong một chiếc lọ thuỷ tinh nhỏ, dường như là mới được mua về quán, sau đó, cậu khuấy đều tất cả.

- Đây! Xong rồi! Lần này thì uống hết cả cốc nhé! – Lưu Ninh cười lớn, rồi nhớ ra điều gì, cậu đưa cho tôi một cốc nước trắng – À, uống một ngụm nước nhỏ trước rồi mới uống café.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời Lưu Ninh, dù sao thì người không đúng là tôi, trẻ con hư thì phải chịu phạt. Nhưng tách café lần này hương vị hoàn toàn khác, vị đắng và ngọt hoà quyện với nhau tạo nên vị nồng rất lạ và ấm áp, và mùi thơm cũng khá lạ lẫm nữa.

- Mới chế nữa à? Sao không cho tớ uống cái này từ đầu, còn chơi ác nhau. – Tôi nói, tay cầm tách café và chọc đưa lên miệng khi cậu nói kết thúc.

- Ủ, tách café này được gọi là Đậu Đỏ (đậu đỏ, còn có ý nghĩa khác là tương tự), cũng như nỗi nhớ của một người dành cho người mình thương yêu vậy. Khi xa cách thì đắng ngắt như tách café đầu tiên, khi nhớ về những kỉ niệm nho nhỏ thì ngọt ngào mà day dứt như tách đậu đỏ thứ hai, và khi gặp mặt thì hoà quyện như tách café em đang cầm ấy.

Tôi chỉ biết gật gù thưởng thức café mà không dám ngẩng mặt quá cao, vì lúc này mặt tôi nóng rực. Lưu Ninh nói về cách ý nghĩa của tách café mà cứ như nói ra tâm trạng của anh ấy vậy. Có chàng trai nào lại ngọt ngào đến như vậy chứ, trái tim nằm trong bàn tay của tôi khẽ run lên tựa mình nhưng nhanh chóng, lý trí lại quay trở lại.

- Hay thật. Mà sao em chưa thấy ở bảng báo thực đơn mới. Để em ra ghi nhé.

Lưu Ninh gật đầu.

Mọi thứ lại diễn ra như hàng ngày. Chỉ đôi khi, suy nghĩ của tôi vụt treo lên cành cây ở ngoài đường chỉ bởi không biết phải nói thế nào với Lưu Ninh. Khi uống tách Đậu Đỏ, tôi biết trái tim mình có rung động, nhưng như vậy vẫn là chưa đủ. Nếu khi trước, khi Lưu Ninh chưa nói thích tôi mà cậu ấy diễn giải về ý nghĩa hương vị của café, tôi sẽ chỉ thấy cậu ấy thật sâu sắc và tình cảm, nhưng bây giờ, khi cậu ấy ám chỉ nguyên do nỗi nhớ của cậu là từ phía tôi lại khiến tôi thay đổi suy nghĩ. Hơn nữa, dù tôi và Lưu Ninh quen biết nhau không phải một hai ngày, nhưng tôi chưa biết nhiều, cũng chưa thực sự hiểu gì về cậu ấy. Tôi chỉ biết rằng cậu ấy chỉ học hết cấp ba rồi đi học các khoá học về làm bánh và pha chế đồ uống nhưng tôi luôn cảm nhận được một con người sâu sắc và tình cảm. Chỉ có điều...

- Lưu Ninh à! Tớ xin lỗi, tớ quý nhưng không thích cậu, thế nên không thể trở thành bạn gái cậu được. – Tôi ngập ngừng nói với Lưu Ninh trước khi ra về. Đôi lông mày cậu khẽ nhíu lại rồi giãn ra. Còn tôi thì càng rối bời, như thể tôi vừa làm tổn thương cậu ấy vậy.

- Ủ, mình cũng đoán vậy. Có lẽ cậu cũng có lí do riêng khi từ chối mình. Nhưng mình còn cơ hội không?

- Cơ hội gì?

- Nếu như thật sự cậu và Tiểu Vũ hay chàng trai nào khác chưa phải là người yêu, mình vẫn có thể theo đuổi cậu chứ... Ý mình là, mình có thể tìm hiểu và chia sẻ về mình nhiều hơn với cậu được chứ. – Lưu Ninh điềm tĩnh nói, đôi mắt cậu nhìn tôi như thôi miên.

- Ủ.

Sự dư thừa và không đúng lúc đôi khi khiến ta mệt mỏi.

Hãy đưa cho tôi cốc nước khi tôi khát.

Và đưa cho tôi bánh mì khi tôi đói.

Chớ đừng đưa bánh mì khi tôi khát.

Bạn sẽ có cảm giác thế nào khi một chàng trai cựa cằm bạn? Bạn sẽ rung rinh hay thấy phiền phức? Và nếu như cùng một lúc có hai chàng trai tán tỉnh bạn thì sao? Cuộc sống của bạn sẽ thế nào?

Tôi đang là người như vậy. Cuộc sống không thiếu những giây phút bận rộn và đau đầu vì học hành, tiền bạc và những chàng trai. Tiểu Vũ là Lưu Ninh vẫn nhắn tin cho tôi và tin nhắn của họ dần xoáy nhiều hơn vào cuộc sống riêng tư, đôi lúc tôi chỉ biết im lặng, vì có những thứ không phải lúc nào ta cũng có thể sẻ chia được. Ở nơi làm, Lưu Ninh vẫn luôn chăm sóc tôi. Còn ở trường học, lâu rồi tôi không gặp Tiểu Vũ mà chỉ nhận được tin nhắn của anh ấy.

Một ngày mùa đông lạnh lẽo, trong quán chỉ có một cô gái trẻ chạc tuổi tôi ngồi nhâm nhi tách café đen đặc. Quán vắng khách, tôi tự thưởng mình một tách café tự chế và một ghế ngồi ở cửa sổ thơ mộng, chìm đắm trong không gian tĩnh lặng và bản nhạc jazz chậm chậm buông từng lời ngân nga. Lưu Ninh ngồi ở bàn đối diện, cũng như tôi, cậu ấy tự thưởng mình khoảng thời gian thư thái. Ở ngoài trời, tuyết lát phất bay. Trong màn đêm đen và dưới ánh đèn đường tuyết hiện lên lóng lánh và kì diệu. Không một chiếc bút, không chiếc máy ảnh hay máy quay nào có thể lưu lại được vẻ đẹp hút hồn ấy bằng đôi mắt và tâm trạng của một người cô đơn.

Tuyết rơi càng lúc càng nhanh và dày, như thể nếu không rơi gấp gấp như vậy thì bầu trời sẽ bị sức nặng của tuyết khiến khoảng đen trên kia vỡ oà rớt xuống vậy.

- Tớ rất thích những buổi tối tuyết rơi? – Lưu Ninh mở lời. Tôi nhìn cậu ấy, ánh mắt lộ chút ngạc nhiên.

- Vì vào một buổi tối của mười năm trước, cũng như hôm nay, khi tớ mười tuổi, tớ biết cảm giác có người thân là như thế nào. – Lưu Ninh nói tiếp.

Tôi khoanh tay lên bàn, bỏ dài người ra như một con mèo, tròn mắt nhìn Lưu Ninh và lặng im lắng nghe. Đường như hôm nay cậu ấy muốn kể tôi nghe câu chuyện của cậu ấy khi còn nhỏ.

- Tớ đã từng là trẻ mồ côi. Cô nhi viện đã luôn là thứ gì đó khiến tớ cảm thấy sợ hãi, thật sự rất đáng sợ. Lũ trẻ ở cô nhi viện luôn dữ dằn, chúng sẵn sàng đánh nhau để giành lấy chút đồ ăn mà chẳng quan tâm đến đứa nhỏ hơn mình đang khóc ngặt. Quần áo ấm đã là cả giấc mơ chứ đừng nói đến quần áo đẹp hay mới. Đi suốt tuổi thơ tớ không phải là lời mẹ ru, cũng chẳng vỗ về mà những lời đe dọa, mắng mỏ trước khi đi ngủ. Trên tay những cô ở đó luôn lăm lăm một chiếc roi mây, chỉ cần tay bẩn, chân bẩn, quần áo bẩn hay đến giờ ngủ có ho he một chút, là cũng có thể nhận đòn roi... - Giọng nói Lưu Ninh lúc nhanh lúc chậm, lúc ngắt quãng đứt đoạn, như những nhịp đập, hơi thở của cậu đang thổn thức. Khoé mắt Lưu Ninh đỏ hoe, nhưng cậu ấy cố ngăn nước mắt lại. Tôi mãi nghe Lưu Ninh nói, mãi chìm vào tuổi thơ tôi, mà không biết rằng, nước mắt tôi nóng hổi trên gò má.

Tôi đã từng có những năm tháng như vậy, nhưng kí ức của tôi rất mơ màng. Mẹ đưa tôi về khi tôi chừng sáu bảy tuổi, khi tôi là một đứa trẻ lang thang nhưng cuộc sống trước đó của tôi, có lẽ cũng như anh. Tôi cũng đã từng sống trong cô nhi viện, một lần tôi trốn ra ngoài theo các cô giáo đi chợ và bị lạc mất không tìm được đường về. Từ đó tôi lang thang ngoài đường xin ăn. Mọi thứ chỉ chấm dứt cho đến khi tôi gặp mẹ. Một giọt nước mắt của tôi lại lăn xuống và được chặn lại bởi ngón tay nóng ấm của Lưu Ninh.

- Xin lỗi đã kể cho cậu nghe chuyện buồn như vậy. – Lưu Ninh đến bên tôi, tay khẽ đặt nhẹ bàn tay lên vai tôi – Nhưng mọi chuyện đã qua rồi. Sau đó tớ được mẹ nhận nuôi và cho tớ đến trường.

- Bây giờ cậu ở cùng họ không? Những người nhận cậu ấy.

Lưu Ninh lắc đầu.

- Hồi học cấp ba, tớ đi làm thêm vào cuối tuần và dành dụm số tiền ấy. Học xong cấp ba tớ ra thuê nhà riêng và đi làm thêm, với học pha chế đồ uống. Tớ biết tớ không phải là gánh nặng của bà ấy, nhưng tớ nghĩ mình nên tự làm gì đó để báo đáp bà. – Lưu Ninh nhìn tôi, mắt ánh lên một điều gì đó.

Đến giờ đóng cửa mà tuyết rơi mãi không ngớt. Vị khách duy nhất trong quán đứng bên cạnh cửa kính nhìn ra ngoài một hồi lâu, đôi mắt cô ấy cũng đỏ hoe. Cô gái trẻ lắc đầu, kéo chiếc mũ sau áo lên đầu, đi thẳng vào màn tuyết dày đặc. Tôi và Lưu Ninh dọn dẹp quán rồi cũng đóng cửa ra về. Giống cô gái trẻ ban nãy, tôi đứng trước cửa kính một lúc lâu, nhìn tuyết rơi kèm theo gió cuốn ở bên ngoài và kéo mũ áo lên. Lưu Ninh từ trong chạy ra với một chiếc ô.

- Chờ chút. Tôi đưa cậu về.

Tôi ngáp ngừng rồi đứng lại chờ Lưu Ninh. Với thời tiết như thế này, quả thật tôi cũng không muốn về một mình. Chúng tôi đi giữa từng đợt tuyết rơi, màn đêm nuốt chửng hai dáng người bằng gió rét. Tay tôi đỏ ửng vì rét. Lưu Ninh nhìn rồi đưa ô cho tôi, cậu rút một bên găng tay đưa cho tôi, nói nhanh: - Đeo vào, một tay để vào túi áo của tớ.

Tôi làm theo lời cậu, lúc ấy, tay đeo găng tay thì Lưu Ninh cầm ô, và hai bên túi áo của cậu ấy, một là có tay của thân chủ, một là có tay của tôi. Chúng tôi bám vào nhau cứ thế đi về, chẳng ai nói với ai điều gì. Thỉnh thoảng tôi lại bám chặt vào túi áo của cậu ấy để giữ gìn không bị trượt ngã bởi mặt đường phủ băng trơn. Thời tiết khắc nghiệt với con người nơi đây, và ông trời cũng khắc nghiệt với mảnh đất này như vậy. Chúng tôi cứ lặng im, để mặc ôi người đeo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Mất ba mươi phút chúng tôi mới về đến kí túc, gấp đôi thời gian mà hằng ngày tôi vẫn dùng để đi đến quán café. Đứng ở ngoài kí túc, tôi cầm ô và đứng kiễng lên để Lưu Ninh đeo găng tay, cậu ấy cứ cười đáng điệu chới với của tôi làm tôi không dám nhìn cậu ấy. Có phải khi cười, mọi chàng trai đều đẹp? Khi tôi đang nghĩ linh tinh thì Lưu Ninh đã cầm lấy ô và nhẹ nhàng đặt vào má tôi một nụ hôn nhẹ.

- Vào đi! Ngủ ngon nhé! – Lưu Ninh đẩy tôi chạy vào cửa và chờ đến lúc tôi đi vào mới quay đi. Mặt tôi đỏ bừng, tôi vào cửa mà phải đứng lại một lúc để định thần lại những việc vừa xảy ra. Khi tôi bước cửa thì lại một lần nữa tôi giật mình. Tiểu Vũ đang đứng đó, run rẩy.

- Tiểu Vũ! Sao anh lại ở đây?

4. Chương 4

- Tiểu Vũ! Sao anh lại ở đây?

- Sao hôm nay em về muộn thế? – Tiểu Vũ hỏi tôi, có lẽ anh đã ở chờ ở đây lâu lắm rồi.

Cạnh tôi, anh đứng run rẩy khiến tôi ngần ngại. Có lẽ anh đang lạnh, chiếc áo khoác mỏng anh mặc trên người không đủ giữ ấm ột ngày rét buốt thế này. Bỗng dưng tôi cảm thấy áy náy, như thế việc Tiểu Vũ đang run rẩy đứng đây là do tôi mà ra vậy.

- Cho em cái này này! – Tiểu Vũ rút từ trong túi áo ra một chiếc túi nho nhỏ, đơn giản mà tôi cũng không biết bên trong đó là gì. Có vẻ như biết tôi đang khá tò mò, anh nói tiếp: - Đợt vừa rồi anh vừa về Nam Lạnh (một vùng quê cách thành phố này không xa) để chụp một bộ ảnh. Anh thấy những món đồ thủ công họ làm rất đẹp và có lẽ em sẽ thích nên...

Tôi nhìn Tiểu Vũ cười: - Anh đừng nói là anh vừa về đến nơi là đến tìm em nhé, em sẽ áy náy lắm đấy.

Tiểu Vũ không nói gì, chỉ gãi gãi đầu, có vẻ như tôi đã nói đúng, điều ấy lại khiến tôi trở nên bối rối. Bỗng trong đầu tôi thoáng qua tên của Lưu Ninh khiến tôi lúng túng, tay mân mê túi cổ nhỏ mà Tiểu Vũ vừa đưa. Anh không nói gì, chỉ im lặng đứng bên nhìn tôi. Không hiểu sao hôm nay con người có chiếc miệng dẻo của anh đi đâu mất, lại là một cậu bé Tiểu Vũ đứng trước mặt tôi.

- Anh mặc ít thế, có đủ ấm không? – Tôi hỏi.

- Ừ, ra khỏi nhà là ngồi vào xe luôn nên anh quên lấy áo lông vũ.

- Ngốc thế, thế bây giờ anh về đâu? Về nhà hay về kí túc?

- Về kí túc thôi! Đám phòng anh còn rủ chơi điện tử.

Tôi lại cười. Anh lại bình dị như xưa thì phải. Vẫn một cuộc sống sinh viên như tôi, và vẫn chơi điện tử như đám con trai của cái học viện này hay bất cứ học viện khác.

- Em cười gì thế? – Anh ngại ngại hỏi tôi.

- Không, thích thì cười thôi. Mà này... - Tôi vừa nói vừa cởi khăn quàng cổ đưa cho anh – Quàng vào, cho ấm. Ôm mà đổ lỗi tại em là em không chịu trách nhiệm đâu!

Tiểu Vũ có vẻ hơi ngạc nhiên trước hành động của tôi. Về sau tôi cũng thấy những gì mình làm không như những lời nói khắc nghiệt tôi hay dành cho anh. Phải chăng bởi khoảng cách, bởi thời gian không gặp mặt khiến tôi quên đi một góc nhỏ bé đáng ghét của anh? Hay bởi, hôm nay tôi lại nhìn thấy anh, một người mà tôi đã từng quen biết.

Bác quản lý lịch cách mở cửa đi ra, tôi liếc nhìn đồng hồ, đã đến giờ đóng cửa kí túc.

- Anh về nhanh đi, không lại không vào được kí túc.

- Ủ. Anh về nhé! – Tiểu Vũ nói, rồi gấp gấp đi ra khỏi cửa. Khi anh đi qua cánh cửa kia tôi mới đi theo và nhìn thấy bóng dáng như một cậu nhóc chạy vào trong màn tuyết đang rơi xoáy vòng.

Tôi cũng đi về phòng, trên tay vẫn nắm chặt túi cỏ Tiểu Vũ đưa. Chiếc túi cỏ ấy có một mùi hương thơm dịu, mùi của đồng quê, của lá cỏ mang đến cho tôi sự thoải mái. Nỗi buồn của một đêm quạnh vắng dường như được thay thế bằng những cảm xúc khác. Tôi không phải là một người tham lam, nhưng quả thật sự xuất hiện cùng một lúc khiến trái tim tôi xao động và luôn bị giằng co. Có những lúc trái tim tôi đã nghiêng hẳn về phía Lưu Ninh, nhưng Tiểu Vũ chợt xuất hiện như thăm thì với tôi rằng “Anh không đồng ý em ở bên người đó” và khiến tôi hoài nghi Lưu Ninh. Tôi không biết, không rõ, không xác định được tình cảm tôi dành cho Tiểu Vũ là gì, nhưng, tôi luôn cảm giác nếu tôi ở bên Lưu Ninh, anh ấy sẽ không vui, và nếu Tiểu Vũ không vui, mẹ sẽ không hài lòng.

Một đêm buốt giá, tôi cuộn tròn trong chăn và ru mình vào giấc ngủ. Chiếc túi cỏ ở đầu giường vẫn thoảng một mùi hương mát dịu.

Sáng hôm sau, tôi tự thưởng mình một buổi sáng ngủ nướng thay vì đi học. “Ở ngoài kia rét buốt biết bao nhiêu”, tôi nghĩ thầm và nhắm mắt ngủ tiếp, mặc cho ba cô nàng phòng tôi đều đi học. Đôi khi lười biếng cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống này. Mãi đến gần trưa tôi mới chịu rời khỏi chiếc chăn ấm áp để ngồi bên cạnh màn hình máy tính và nhâm nhi một tách café. Thời gian như trôi chậm lại. Tôi không ngại ngần vào trang của Tiểu Vũ để xem. Những bức ảnh anh chụp luôn ẩn chứa một điều gì đấy rất mê hoặc, như thể ở đó ẩn chứa cả thế giới của anh vậy. Việc xem những bức ảnh anh chụp đã là mà một niềm vui nhưng việc xem những bức ảnh hậu trường lại là một niềm vui khác, thú vị hơn nhiều. Những bức ảnh của cậu bạn cùng lớp đánh dấu anh là những bức ảnh ngộ nghĩnh. Một Tiểu Vũ dám bò xuống nền đất, hay trèo lên cây để chụp những bức ảnh đẹp. Cả những bức ảnh anh lụi lụi cầm những cọng cỏ nhỏ bé tập kết một thứ gì đó, giống như túi cỏ ở phía đầu giường của tôi. Tôi không đoán già đoán non thêm gì nữa, nhưng trong lòng thấy ấm áp lạ thường.

- Này! – Cánh cửa phòng mở ra với giọng lạnh lạnh của Lưu Linh. Cô nàng dúm vào tay tôi một cái túi, mà bên trong là chiếc khăn của tôi.

- Chàng đưa cho nàng mà nàng không đến lớp, làm chàng ngại ngùng đi tìm lớp trưởng hỏi xem ai ở cùng phòng với nàng mang về giúp nàng đấy. – Lan Phương tua một tràng, giọng giễu cợt.

- Và nhờ Lan Phương, lại có thêm một câu chuyện về chàng và nàng được thêu dệt ở trên lớp. Giờ lớp mình cứ sôi xình xịch trước động thái của chàng và nàng. – Kỳ Yến, cô bạn còn gọi trong phòng bước vào, nói thêm cho tôi biết rõ tình hình.

- Và nàng thì đang ngồi xem trang của chàng, có lẽ còn tằm tằm cười nữa. – Lưu Linh bỗng dưng hòa cùng cả đám trêu tôi. Lần này thì tôi không biết chối thế nào, đành ngồi im chịu trận.

Đôi khi đa số không chấp nhận bản chất của sự thật mà họ chỉ chấp nhận viễn cảnh họ đã dựng ra.

Và sự thực là, bất luận bạn tiếp nhận hay không tiếp nhận sự thực thì sự thực vẫn là sự thực, những gì qua thêu dệt và bày đặt sẽ bị mài mòn theo thời gian, chỉ còn chân lý, chỉ còn những gì vững chãi qua bia miệng sẽ chẳng thể thay đổi.

Buổi tối tôi phải đi làm bù ột tuần trước tôi không đi làm nhưng điều ấy không khiến tôi khó chịu mà còn cho giúp tôi trốn thoát bởi sự trêu chọc của những cô nàng nghịch ngợm. Tôi rời khỏi phòng từ chiều, chẳng để làm gì, chỉ đơn giản bởi khi tâm trạng người ta khá lên nhiều, người ta sẽ đồng ý lộ diện bất kể nắng chói chang hay mưa rét buốt. Nhưng, chiều nay nắng không chói, đương nhiên mưa cũng không rơi. Ngập đất trời một màu trắng tinh khiết. Tuyết phủ lên tất thấy những gì tuyết có thể phủ. Trên đường lưu lại nhiều

vết giày với nhiều kích cỡ khác nhau. Tôi chạy vào khoảng tuyết xốp trắng muốt bên đường. Đôi boots cao cổ của tôi bị ngập sâu vào trong tuyết, nhưng không phải vì vậy mà tôi kém phần nghịch ngợm. Tôi rung nhẹ tán lá thông bên đường, những bông tuyết rơi lả tả xuống phía dưới như tái tạo lại cảnh tuyết rơi. Giữa ánh nắng nhạt, những bông tuyết lấp lánh xoay xoay. Tuyết chạm vào da mặt tôi, mát lạnh. Có lẽ tôi sẽ cứ nghịch ngợm một lúc lâu nữa nếu không phát hiện ra có một người đang đứng gần tôi, từ nãy đến giờ.

- Em nghĩ bộ ảnh lần này anh nên đặt tên là gì? – Tiểu Vũ nháy mắt trêu tôi.
- Sao anh cứ chụp trộm em thế?
- Đẹp thì chụp! – Anh thản nhiên nói.
- Đẹp cái đầu anh ý! – Tôi cau có.
- Anh nói tuyết đẹp, em đừng có tưởng bở nhé. Em chỉ làm nền cho tuyết thôi.
- Nền này! – Tôi nói và ném thẳng vào Tiểu Vũ một nắm tuyết to.

Anh không đề phòng nên lãnh trọn một trái cầu tuyết. Đương nhiên anh không chịu thua, anh chạy đến bên đường, nắm một trái cầu tuyết lớn thật lớn và ném về phía tôi. Chẳng dại gì mà đứng im để chịu đòn, tôi bỏ chạy, còn Tiểu Vũ thì đuổi theo phía sau. Đến một khoảng đất trống hơn thì cuộc chiến giữa chúng tôi thật sự bắt đầu. Cả hai cố tìm những khoảng tuyết dày nhất nhiều nhất để nặn cầu tuyết và không ngừng ném về đối phương. CỐ lúc không kịp làm cầu tuyết, tôi dồn một vốc tuyết, tiếp cận anh và hất thẳng vào đám tuyết ấy vào mặt anh. Anh quỳ hắt xuống như kẻ thua cuộc thì tôi cười hả hê, nhưng Tiểu Vũ cũng không chịu thua, anh trả về phía tôi hai quả cầu tuyết – trúng mặt – khi miệng tôi đang há rộng vì cười anh. Cảm giác tuyết chạm vào mắt, chui vào mũi vào miệng quả thật là khó chịu nhưng, dường như niềm vui lại xoá nhoà sự không thoải mái ấy. Được ở bên anh, hồn nhiên như hai đứa trẻ có lẽ là quãng thời gian đẹp nhất mà tôi và anh có. Trong vô thức, kí ức về quá khứ của tôi hiện lên là những ngày tôi với anh bên nhau, là tuổi thơ chúng tôi gắn liền với nhau, như thể bây giờ, thời điểm này tôi và anh đang tái tạo ký ức vậy.

Sau khi đỡ hai trái “lựu đạn” của anh, tôi giả vờ giận dỗi đồ rằm người xuống tuyết, không đau mà là một cảm giác thích thú khó tả. Anh chẳng đỡ tôi dậy, chẳng dỗ dành tôi mà lấy máy ảnh ra bấm liên tục. Ôi anh chàng nhiếp ảnh, sao cứ mãi tác nghiệp với tôi thế này! Sau cùng, hai chúng tôi bắt tay giảng hoà và cả hai hì hục đắp một chú người tuyết, đầu tròn thân tròn chẳng giống ai. Người tuyết ấy có hai mắt là hai quả thông khô, mái tóc là những chiếc lá thông xanh mướt, chiếc mũi dài từ một cành cây khô và chiếc miệng nhỏ xinh được lấy từ ba mẫu kẹo mầu cầu vòng trong túi khoác của tôi. Và tôi lại vinh dự được làm nền cho người tuyết ấy, Tiểu Vũ dường như chẳng bao giờ bỏ sót bất cứ khoảnh khắc nào trong cuộc sống, là vui, là buồn, là thơ mộng, lãng mạn hay dã man, anh đều muốn lưu lại. Và tôi biết, tôi đang đi rất gần, rất gần tâm hồn anh, trái tim anh.

- Đi ăn với anh nhé! – Anh ngỏ lời mời khi buổi chiều sôi động của chúng tôi kết thúc và tôi không có lý do gì để từ chối.

- Em đến rồi! – Tôi chào chị Hiểu Thư khi bước vào quán. Lưu Ninh đang pha chế đồ uống nên có lẽ không nhìn thấy tôi. Tôi còn chưa biết phải cư xử thế nào vì nụ hôn tối qua nên tôi cũng im lặng đi vào phòng thay đồ.

- Hai đứa này hôm nay sao thế nhỉ? – Chị Hiểu Thư lăm bắm, đủ để cả hai đứa nghe thấy.

Lưu Ninh hôm nay không nói gì với tôi, có vẻ như cậu ấy đang giận dỗi điều gì đó, hoặc là cậu ấy cũng thấy bối rối vì tối trước đã trót lỡ hôn tôi. Mọi thứ hôm nay như một bản nhạc lỡ nhịp, các âm thanh không hoà vào nhau mà rời rạc, lỏm khởm thậm chí khiến người nghe thấy ngột ngạt và muốn tháo chạy.

Nếu như những hôm khác, tôi sẽ chờ Lưu Ninh mở lời, nhưng hôm nay thì khác. Ban chiều Tiểu Vũ đã mang cho tôi một tâm trạng thoải mái, có lẽ bởi vậy mà tôi thấy mình bao dung hơn.

- Cậu có vẻ mệt? – Tôi mở lời, hỏi Lưu Ninh.
- Đói chút!

- Có sốt không vậy? – Tôi đưa tay lên sờ trán Lưu Ninh, tôi e ngại tới qua do đưa tôi về mà cậu ấy bị cảm, thì tôi là người có lỗi. Nhưng Lưu Ninh lại tránh đi, khiến tôi có phần hụt hẫng.

- Cậu và Tiểu Vũ, là thế nào? – Lưu Ninh nhìn thẳng vào mắt tôi với một ánh nhìn khó hiểu.

- Bạn bè.

- Lúc này mình thấy cậu và Tiểu Vũ đi cùng nhau và có vẻ như cậu rất vui. – Lưu Ninh nói, nét mặt có chút giận dỗi ngồ ngệ khiến tôi phì cười.

- Ủ, mình với anh ấy đi ăn cùng nhau. Đúng là rất vui, nhưng mà sao cậu lại biến thành trẻ con thế này, chàng trai trẻ? – Tôi nhéo vào cánh tay Lưu Ninh.

- Cậu nói là cậu và Tiểu Vũ không có gì, chỉ là bạn thôi.

- Bạn bè không thể đi ăn với nhau sao? Cậu đang nghĩ gì vậy? – Tôi nói kéo dài giọng, cố tình trêu tức Lưu Ninh, hiềm hoi lắm tôi mới bắt gặp cậu ấy trẻ con như vậy.

- Nghĩ gì kệ tớ! Cậu mang cho khách đi này, bàn số sáu! – Lưu Ninh đặt tách café vào khay, nói với tôi giọng bức bối.

Tôi liếc nhìn Lưu Ninh rồi mang café ra cho khách. Lúc quay về quầy phục vụ tôi cứ tùm tùm cười và hình như Lưu Ninh càng bức tôi. Đôi khi tôi không hiểu chính con người và trái tim tôi nghĩ gì. Khi ở bên Lưu Ninh tôi thôi nghĩ về Tiểu Vũ và khi ở bên Tiểu Vũ thì tôi chỉ nghĩ về anh mà thôi. Là do tôi đa tình hay do cả hai chàng trai bên cạnh tôi đều quá đổi quyến rũ và đáng yêu. Tôi luôn thích trẻ nhỏ, và các chàng trai thì luôn biết cách vô tình biến thành những cậu nhóc đáng yêu.

- Chẳng hiểu nổi cậu luôn! – Lưu Ninh có vẻ bức xúc.

- Hiểu gì?

- Cậu không có chút cảm xúc nào với tớ à? – Lưu Ninh hỏi, giọng bớt gắt.

- Ừm... thú thực, có lúc mình thấy rất an toàn khi ở bên cậu và mình cũng rất vui khi ở bên Tiểu Vũ. Có phải là do mình đa tình không? – Tôi trả lời. Đó như là một câu trả lời khôn khéo vì sau đó Lưu Ninh không bức tức mà trở nên bối rối, vì câu trả lời rất thực lòng mà lại như một câu hỏi dành cho cậu ấy.

- Chỉ cần cơ hội vẫn còn, mình sẽ đợi! – Lưu Ninh nhẹ nhàng nói, rồi nghĩ ra điều gì, cậu ấy nói tiếp – À, không đơn giản chỉ là chờ đợi.

Tôi lại được phen thót tim với anh chàng này. Lưu Ninh quả đúng là một con người khó hiểu. Nhưng dù nói gì thì nói, với tôi cả hai đều rất quan trọng, họ luôn khiến tôi thấy an toàn và có cảm giác ấm áp. Tôi đã quên đi những gì gọi là giả dối hay thiếu chân thành ở Tiểu Vũ và cũng luôn nhớ rằng, Lưu Ninh là một người sống rất tình cảm và dù luôn điềm đạm, luôn lạc quan nhưng cậu ấy luôn cần một người ở bên để sẻ chia những điều dù là giản dị nhất trong cuộc sống.

Cuộc sống, đôi khi chỉ cần bình dị và ấm áp, đủ để ta quên những nỗi đau đã qua và xóa đi những dối gian trong quá khứ.

Nhưng một bản nhạc với những giai điệu bình bình, những nốt nhạc không chênh lại khiến ta khó cảm nhận được sự cần thiết của bình lặng.

Đây là lần thứ tư, và có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi đếm số lần tôi gặp người phụ nữ ấy. Thanh tao, quý phái, sang trọng là vẻ đẹp của mẹ anh, người phụ nữ mang tên một loài hoa – Phi Diệp.

Số bốn là một số không may mắn, tôi nghĩ vậy. Cuộc gặp gỡ lần này của tôi và bà không mấy tốt đẹp. Bà đến quán café nơi tôi làm việc vào đầu giờ chiều của một ngày trong tuần, ngày thứ tư.

- Trên tầng hai có ai ngồi không? – Bà bước vào quán, hỏi một câu hỏi lạ.

- Dạ, không ạ. – Tôi lễ phép trả lời. Bà khẽ gật đầu, nhìn vào thực đơn và chọn một tách Nước Mắt Của Nàng rồi bước lên tầng. Tôi và Lưu Ninh nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Riêng tôi, tôi có chút dự cảm không tốt.

Café đã pha xong nhưng tôi ngại ngần không muốn mang lên, Lưu Ninh hiểu ý, mang giúp tôi nhưng khi bước xuống, nét mặt của cậu lộ một chút gì đó bất ổn.

- Cô ấy nói là, nếu bây giờ không quá bận, cậu có thể lên nói chuyện với cô ấy một chút không, chỉ mười hai phút thôi.

- Ừ, thế mình lên một chút, có gì gọi mình xuống nhé! – Tôi luống cuống đi lên.

Lại thêm một lần nữa tôi ngồi đối diện người phụ nữ ấy. Khi tôi vừa ngồi xuống ghế bà nhếch mép cười khó hiểu và nụ cười ấy còn được lặp lại vài lần trong suốt cuộc nói chuyện. Bà điềm tĩnh nói từng câu từng câu rành rọt, tôi chỉ có thể ngồi nghe, có vài lần môi tôi mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng bà không cho tôi cơ hội. Những điều bà nói khiến tôi chết lặng người, mọi thứ trở nên quay cuồng. Đâu mới là sự thật? Tôi cần phải tin ai? Vì sao lại phải cư xử như vậy? Trong lúc này đây tôi ước, ước mẹ tôi chưa rời xa cõi đời này để tôi có thể hỏi, để tôi tìm được ánh mắt chất chứa tin yêu. Nước mắt tôi rơi lúc nào mà chính tôi không hay biết, người phụ nữ ấy dừng lại vài ba giây, đủ để lấy cho tôi chiếc khăn giấy và rồi bà ấy lại tiếp tục nói. Chưa khi nào thời gian nặng nề và chậm chạp như vậy, chỉ hai mươi phút thôi mà tôi ngỡ hai mươi năm trời, quá khứ, hiện tại và tương lai, đâu mới là sự thực? Thời gian và những lời nói của bà như chiếc mai rùa chụp lên đôi vai tôi, đè chặt tôi ngồi dính lấy chiếc ghế bên dưới, hoàn toàn bất động. Sau cùng, trước khi rời quán với những bước đi lạnh lùng, bà nói với tôi:

- Cháu hãy cứ suy nghĩ thật kỹ, sự thật luôn là sự thật, dù cháu có trốn tránh, dù cháu muốn hay không muốn tiếp nhận thì sự thật vẫn luôn ở đó và không thể thay đổi được. Cháu là một cô bé thông minh, cháu biết đâu là đúng đâu là sai, và đâu là điều tốt nhất cho cháu vào lúc này!

Khi bà rời khỏi được khoảng năm phút, Lưu Ninh hấp tấp chạy lên. Nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi, Lưu Ninh gắt lên bực tức: - Bà ấy đã nói gì với cậu thế?

Tôi chỉ biết lắc đầu. Những điều này tôi có thể chia sẻ với Lưu Ninh sao? Mọi thứ đã ngoài tầm kiểm soát và phán đoán của tôi. Tôi nên đeo đuổi sự thật hay buông xuôi và phớt lờ mọi thứ đi, coi như tất cả chỉ là một giấc mơ?

Tôi bước vào phòng vệ sinh để rửa mặt. Làn nước lạnh buốt khiến khuôn mặt tôi trở nên tê lại. Mắt vẫn hơi đỏ nhưng tôi cố hít thở để lấy lại bình tĩnh. Công việc của tôi yêu cầu tôi phải tươi cười, lý do ấy cũng khá hợp lý khiến tôi cất giấu nội tâm mình vào thật sâu thật sâu. “Lệ Dương, cố lên! Làm tốt việc của mình!” tôi tự nhủ.

- Tổ không sao đâu! – Tôi nở nụ cười gượng gạo, nói với Lưu Ninh khi trở về quầy phục vụ.

- Không sao thật chứ? – Lưu Ninh nhìn tôi, vẻ nghi ngờ.

- Không sao! Tổ sẽ tự thưởng mình một tách café để lấy lại tinh thần. Cậu nghĩ xem, tổ nên uống loại nào nhỉ?

- Café sữa! – Lưu Ninh đáp.

- Bèo thế á? – Tôi trêu cậu ấy.

- Cậu thật là lảm chuyện. – Lưu Ninh cau mày rồi không nói thêm mà pha cho tôi một tách café, tôi biết chắc đó không phải là café sữa.

Một lúc sau Lưu Ninh đưa cho tôi một tách café với thái độ không giống như đang dỗ dành một người đang buồn cho lắm.

- Mời đại tiểu thư. Cậu đứng là to gan, trốn làm, lại còn khóc nhè tùm lum, rồi thì đòi uống café, cẩn thận tổ mách chị Hiếu Thư đấy.

- Cậu dọa tớ à?

- Dọa chứ sao không dọa. Dọa cho bớt cái tội...

- Tội gì?

- Chẳng tội gì cả. Thôi, ra góc kia ngồi một mình đi. Tổ đang muốn thử chế loại café mới.

Lưu Ninh đúng là rất hiểu tôi. Cậu ấy biết tôi cần một mình, biết tôi cần gắng gượng để trở nên mạnh mẽ, vậy nên, cậu ấy luôn biết cách làm tôi thấy được chỗ che và an ủi. Cậu ấy đưa cho tôi một tách cacao thay vì café. Sự ấm áp bất tận trong ngày đông giá rét và sự buốt giá của lòng người. Có ai đó nói rằng chocolate sẽ mang đi những nỗi buồn và đem đến những giây phút yên bình, phải chăng Lưu Ninh cũng giống như một thanh chocolate vậy, cậu ấy có những lời nói đàng ngắt bao quanh một tâm hồn ngọt ngào. Nếu như chiều hôm ấy không có Lưu Ninh, có lẽ tôi đã không bình tĩnh được đến như vậy.

Tôi tránh gặp Tiểu Vũ trong vài ngày, tôi không trả lời tin nhắn, cũng không nghe điện thoại của anh. Mỗi khi không phải đi học, tôi đi làm hoặc trốn mình vào một góc nhỏ ở thư viện.

Gần đây tôi gầy đi, điều ấy khiến Lưu Ninh lo lắng. Tôi không thể thú nhận với cậu ấy rằng những cơn ác mộng chập chờn, những bản khoản vướng mắc làm tôi mất ngủ. Tôi rất muốn quên, muốn tránh Tiểu Vũ nhưng có lẽ lãng quên hay chạy trốn không phải là một cách làm hay, bởi điều ấy sẽ luôn đeo đuổi bạn, dù cho bạn có chạy đến phương trời nào. Như hôm nay vậy, anh đã tìm thấy tôi. Đối diện hay lừa dối?

5. Chương 5

Rồi việc gì cần phải đến sẽ đến, Tiểu Vũ một lần nữa tìm ra tôi. Tôi quay lại với căn nhà cũ, nhà của mẹ và tôi. Tôi muốn tìm một chút yên bình cho chính mình và cũng muốn về căn nhà cũ, biết đâu tôi sẽ tìm thấy một món đồ thất lạc nào đó. Tối qua, tôi tìm khắp nơi, từ tủ quần áo, gầm giường đến tất cả những chiếc hộp nho nhỏ cũ kỹ nhưng chỉ có những tấm hình của tôi và mẹ chụp chung, cả những chiếc giấy khen từ hồi tôi còn bé. Tuyệt nhiên không có thứ gì như lời bà ấy – mẹ Tiểu Vũ nói nhưng tôi không hiểu sao chính tôi lại có linh cảm rằng, trong những lời nói ấy có một phần sự thật. Lại thêm một đêm mất ngủ, nước mắt không ngừng rơi ướt đầm gối.

“Bác không biết mẹ cháu đã kể với cháu thế nào về câu chuyện khi trước, về mối liên hệ của bà ấy với Tiểu Vũ nhưng đôi khi cháu nên nghe sự việc từ nhiều chiều. Mẹ cháu nhận cháu về nuôi, tất nhiên với cháu bà ấy là người tốt nhất, nhưng đôi khi hành động của một người đều có mục đích và sắp đặt sẵn.

Tiểu Vũ đang theo đuổi cháu phải không? Cháu có nghĩ rằng Tiểu Vũ thật sự thích cháu không hay bởi lý do khác? Hôm cháu đến nhà bác dự tiệc mừng Tiểu Vũ, đêm hôm ấy bác và bác trai đã tranh luận một chút về việc mẹ đẻ của Tiểu Vũ, có lẽ Tiểu Vũ đã nghe được một phần nào đó câu chuyện. Bác không biết tình cảm của cháu với Tiểu Vũ đến đâu nhưng cháu nên suy nghĩ kỹ bởi có thể cháu sẽ là người chịu tổn thương sau này.

Và một điều này nữa, bác không muốn xúc phạm người đã mất hay khiến cháu phải áy náy về việc mẹ cháu đã làm, nhưng mẹ cháu là người muốn phá vỡ gia đình vốn hạnh phúc của bác nhưng khi điều đó không thể và cái thai trong bụng cũng quá lớn nên khi sinh xong Tiểu Vũ, mẹ cháu để thằng bé trước cổng nhà và bỏ đi. Và cháu, cũng đã từng không phải là người phụ nữ tử tế, mà mẹ nào thì con đấy, bác không nghĩ việc cháu và Tiểu Vũ yêu nhau là một quyết định đúng đắn. Cháu nên nghĩ kỹ, dù sao bây giờ cuộc sống của cháu chỉ có mình cháu, hạnh phúc hay đau khổ là do cháu lựa chọn thôi.”

Những lời nói ấy dày vò tôi trong từng giây của giấc ngủ, chúng vụn vặt chút bản lĩnh con con trong tôi. Tôi muốn biết sự thật nhưng tôi cũng sợ chịu phải đau đớn, dù thực sự, giờ đây, tôi cũng chịu đựng đủ đòn đau rồi. Những cơn ác mộng dồn dập ủa về, vằn vò trái tim nhỏ bé. Tôi mơ thấy cảnh một đứa trẻ bị bỏ rơi giữa tuyết giá lạnh, khuôn mặt nó từ đỏ chuyển sang trắng bệch rồi tím tái. Nó khóc ngất mà không có một ai ôm lấy nó vào lòng, dỗ dành, truyền hơi ấm. Tay tôi với ra, với ra nhưng gió bão cuốn phăng đứa bé đi, chỉ còn sót lại mảnh tã mỏng.

Sáng dậy, tôi mệt mỏi nhìn mọi thứ xung quanh. Kỳ thi đã kết thúc, bây giờ còn tôi với kỳ nghỉ đông và những việc không tên. Và tôi cần một tinh thần thoải mái để có những suy nghĩ sáng suốt nhất. Tôi lười biếng chui ra khỏi chăn và quyết định sẽ đi mua một ít đồ để nấu ăn. Nhưng khi tôi bước ra ngoài được một đoạn thì tôi gặp anh.

- Em về nhà sao không nói với anh? - Anh bước đến bên tôi, và hỏi.
- Em nghĩ là, em không phải nói với anh... - Tôi ấp úng trả lời.
- Em đừng trốn tránh anh nữa, được không?

Anh vẫn mỉm cười với tôi bằng những gì ngọt ngào nhất, chỉ có tôi là gượng gạo.

- Giờ em đi đâu thế? - Anh vẫn kiên nhẫn hỏi.
- Em đi mua ít đồ về nấu ăn. - Tôi miễn cưỡng trả lời.
- Anh đưa em đi. - Anh nói rồi kéo tôi lên xe.

Lâu rồi tôi cũng không gặp và hầu như phớt lờ anh có lẽ vì vậy mà tôi thấy anh có chút gì đó khác khác. Lời nói của người phụ nữ ấy lại vang lên bên tai tôi, nếu Tiểu Vũ tiếp cận tôi chỉ vì muốn tìm hiểu câu chuyện dở dang của ba mẹ anh ấy, hay còn bởi những nguyên do đáng sợ hơn.

- Anh thi thế nào? Ổn chứ? - Tôi hỏi.
- Ừ, cũng bình thường. Em biết lớp anh mà, các thầy cô có bao giờ gây khó khăn cho sinh viên đâu. - Anh nói, kèm theo một nụ cười tươi.
- Thi xong anh về nhà chưa? Bố mẹ anh dạo này thế nào? - Tôi hỏi một câu xã giao nhưng thực ra là để thăm dò xem thái độ của anh thế nào. Anh nở một nụ cười kém tươi trả lời tôi:
- Anh chưa, gần đây anh không muốn về nhà, đang định qua nhà bạn ở.
- Tết mà anh cũng không về à? - Tôi ngạc nhiên hỏi.
- À có, nhưng trước tết chắc anh qua nhà bạn ở, thỉnh thoảng anh đến nhà em chơi được chứ?

Tôi không nói gì, chỉ cười. Khi đến siêu thị thì Tiểu Vũ lại như một con người khác, mắt anh ánh lên một niềm vui hiếm gặp. Dù tôi đã nói rằng tôi chỉ mua một ít đồ, lấy giỏ xách nhỏ được rồi nhưng Tiểu Vũ nâng nấc đòi đẩy xe, anh còn bắt tôi ngồi lên xe để anh đẩy nhưng tôi to như con voi cò làm sao mà dám ngồi lên, tôi lờm mõi Tiểu Vũ mới chịu để yên cho tôi được đi bằng đôi chân của mình, còn anh ấy thì vui vẻ với chiếc xe đẩy. Đi qua gian hàng nào Tiểu Vũ cũng cố nán lại một tí, cầm cái này lên, đặt cái kia xuống, trông anh ấy không khác một cậu bé tham lam chút nào.

- Lệ Dương! Mua sườn! - Tiểu Vũ reo lên thích thú. Tôi nhìn anh với vẻ mặt có dán dấu hỏi to tướng trên trán, thấy vậy anh nói tiếp:
- Anh muốn ăn sườn xào chua ngọt!
- Anh tự nấu nhé! - Tôi hơi bực mình, tự dưng anh xuất hiện khi tôi đang cố trốn anh còn anh thì cứ ngây thơ vô số tội.
- Ừ, anh nấu cho.

Nói rồi anh không thèm để ý đến tôi mà đi nói chuyện với cô bán thịt lợn. Cũng rảnh, tôi đỡ phải bị những cử chỉ của anh khiến tôi rối trí. Và tôi chọn sự đối mặt. Chỉ có đối mặt mới dễ dàng tìm được câu trả lời chính xác nhất, nhanh nhất và cũng đau đớn nhất.

Tiểu Vũ mua xong sườn thì đẩy xe về phía tôi và kéo tôi sang hàng bán rau, mặc kệ tôi đang xem mấy loại hoa quả.

- Hành, tỏi, dấm, đường... - Tiểu Vũ lẩm nhẩm trong miệng, đủ để tôi nghe thấy.
 - Anh định nấu thật đấy à? - Tôi hỏi.
 - Anh đùa em làm gì? Đây là lần đầu tiên anh được đi siêu thị thế này, phải kỉ niệm chứ?
- Tôi thờ người ra vài giây, chẳng trách anh vui đến vậy. Rồi một suy nghĩ vụt qua trong đầu tôi.
- Thế anh nấu ăn bao giờ chưa? Có vào bếp được không đấy?

- Chưa nấu bao giờ, nhưng em yên tâm đi, anh có Baidu rồi. – Anh trả lời đầy tự tin, có lẽ người nghi ngại chỉ là tôi.

Sau khi thanh toán xong tiền tôi và anh khệ nệ mang đồ ra xe. Với lượng đồ mua hôm nay chắc một tháng tôi mới ăn hết. Trên đường về tôi im lặng, còn anh thì mở những bản nhạc vui nhộn. Tôi thì còn đang mãi suy nghĩ nhớ lại xem ở nhà có đồ đặc gì anh không thể nhìn thấy hay không. Nếu như anh nhìn thấy bức hình hồi nhỏ của anh thì anh sẽ nghĩ gì, hỏi gì nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi ngập ngừng nói:

- Tiểu Vũ!

- Gì em?

- Nhà em hơi bừa bộn một chút, tí anh đứng ngoài một lúc để em dọn dẹp nhà trước khi anh vào được không?

- Lộ rồi nhé! Hoá ra em là một cô gái không mấy gọn gàng. Anh thấy em không tự nhiên nên cứ nghĩ là em ghét anh không muốn cho anh vào nhà cơ, hoá ra là do bừa bộn.

Tôi cười trừ, liệu trong anh có toan tính gì hay không? Ai mà biết được!

Khi chúng tôi về đến nhà đã là mười giờ hơn. Tôi để Tiểu Vũ đứng ở ngoài chờ, còn tôi thì vào nhà kiểm tra lại một lần nữa xem có nơi nào in bóng dáng của anh hay không. Gần hai mươi phút sau tôi mới mở cửa cho Tiểu Vũ vào.

- Em dọn dẹp cũng nhanh quá nhỉ! – Tiểu Vũ đùa.

- Tại có một con cá sấu hầm hờ ngoài cửa ấy mà. – Tôi đùa lại, có vẻ như làm vậy thì anh sẽ không nghi ngờ gì. Tiểu Vũ để đồ vào bếp và ngó nghiêng quanh nhà.

- Ở một mình em có sợ không?

Tôi không nói gì bởi tôi không nghĩ anh sẽ hỏi vậy. Từ khi mẹ mất, tôi vẫn về nhà vào cuối tuần, có đôi lúc tôi thấy ngại ngần và e sợ nhưng chưa từng ai hỏi tôi về điều ấy, và cũng tôi cũng chưa từng nói với Tiểu Vũ rằng tôi ở một mình. Có chăng, có một lần anh theo tôi đến mộ của mẹ. Thấy tôi im lặng, Tiểu Vũ lại nói:

- Nếu khi nào thấy sợ quá mà cần người bên cạnh thì em gọi anh nhé, anh sẽ có mặt ngay tức khắc!

- Có anh còn đáng sợ hơn. – Tôi nguyền dãi – Anh nấu cơm đi.

- Ủ ừ, nấu ngay đây. Em thật là ghê gớm. Mà anh nấu cơm thì em làm gì? Ngồi chơi à?

- Dọn nhà!

Sau khi lấy đủ loại dụng cụ nấu ăn cho Tiểu Vũ, tôi sắp xếp bớt những đồ chưa cần dùng vào tủ lạnh rồi đi ra phía ngoài để dọn dẹp nhà cửa. Quả thật căn nhà này không khác nhà trống là mấy, trên bàn ghế vẫn còn vết bụi mờ. Bình thường cứ cuối tuần tôi lại về nhà lau dọn nhưng hai tuần gần đây bận ôn thi và lịch thi dày đặc nên tôi đành ở lại trường, tối qua vừa về đến nhà tôi đã bối tung cả nhà lên mà quên mất việc dọn dẹp nó. Tôi cầm cụ lau từng ly từng tý, nhiều ký ức hiện về trong tôi. Chiếc bàn gỗ này là nơi tôi hay ngồi học. Hồi nhỏ tôi luôn lấy cớ không hiểu bài để chạy ra đây học bài thay vì ngồi trong phòng nhàm chán. Chiếc bàn này cũng là nơi tôi với mẹ ngồi ăn cơm, những món ăn do mẹ nấu, hương vị của tình mẫu tử luôn là hương vị ngọt ngào nhất, nhớ hương vị ấy quá. Mẹ có nhớ tôi như tôi nhớ mẹ không, mẹ có luôn ở bên tôi, hay chỉ ít là ngay lúc này, linh hồn mẹ có ở đây không? “Mẹ à, Tiểu Vũ đến nhà mình này, mẹ có vui không?” Tôi đang mơ màng nghĩ vẩn vơ thì một tiếng hét trong bếp khiến tôi giật mình, cầm nguyên chiếc ghế đầy bụi bẩn tôi chạy vào bếp, Tiểu Vũ đang nhảy như giẫm phải đinh, không ngừng rên rĩ.

- Anh sao thế? Đứt tay hay bị làm sao à? – Tôi luống cuống hỏi.

- Hành, cay quá. Thái hành, cay.

- Thế mà anh cứ kêu như bò rống ấy! – Tôi bực tức đi ra ngoài tiếp tục dọn dẹp.

Nói là bực tức nhưng tôi lại nhanh chóng hạ hỏa bởi Tiểu Vũ là một chàng công tử bột chính hiệu, gia đình gia thế như vậy, lại là quý tử chẳng ai để anh phải động tay động chân vào những việc ấy. Còn tôi, tôi cứ

xem như mình chưa từng nghe, chưa từng biết điều gì về anh để xem anh sẽ “diễn” đến đâu. Nhếch môi cười nhạt, tôi cười cho chính trái tim dần trở nên toan tính của mình. Ba phút sau, thì trong bếp lại vang lên những tiếng hét khó chịu, tôi vẫn cầm nguyên chiếc giẻ chạy vào bếp. Tiểu Vũ thấy tôi mặc dù khó chịu, mắt nhoè nhoẹt nước nhưng vẫn lộ vẻ sợ hãi. Có vẻ như anh đang sợ tôi.

- Sao anh lớn đầu thế này mà lại sợ củ hành bé tí thế kia vậy nhỉ, để đẩy em làm cho. – Giọng tôi hơi gắt lên.

- Anh có sợ đâu. Tại nó cay quá! – Tiểu Vũ nói, một tay không ngừng quệt nước mắt, tay kia mở vòi nước lấy một ít nước cho lên mắt.

- Để em làm cho.

- Không, anh làm! – Tiểu Vũ ngoan cố - Em nói làm thế nào để không bị cay nữa đi.

- Anh nhúng hành vào nước đi, thái chậm thôi, bớt cay đi đấy. – Tôi dịu giọng.

Anh vụng về cầm dao và thái tiếp. Củ hành bé tí không vừa với bàn tay anh khiến bàn tay anh trở nên cồng kềnh hơn. Cứ khi nào định đặt dao xuống, anh lại lúng túng như thể sợ cắt vào tay mình vậy, tôi muốn ở đó để xem anh sẽ tiếp tục như nào, nhưng hình như Tiểu Vũ thấy ngại khi tôi cứ chằm chằm nhìn anh như vậy. Anh nói mà không quay lại:

- Cái giẻ em đang cầm trên tay là hơi bị bẩn đấy nhé, đừng có dũa vào thức ăn anh làm đấy. Em chưa dọn dẹp xong thì làm tiếp việc của mình đi. Nhà có con gái mà loạn không khác nhà của đàn ông li dị vợ ấy.

- Em là đàn ông li dị vợ đấy.

Sau khi tôi đi ra thì không gian lại im ắng. Sau khi lau dọn nhà xong, tôi đi vào phòng kiểm tra lại một lần nữa. Tôi muốn chắc chắn rằng sẽ không lộ ra điều gì khiến Tiểu Vũ tò mò. Tôi cất bức ảnh hồi nhỏ của anh vào tủ quần áo, cả những giấy tờ của mẹ tôi. Nhưng khi tôi để những vật ấy vào đáy tủ, tay tôi bỗng nhói đau. Tôi rút vội tay ra và thấy tay mình bị chảy máu, một nốt nhỏ như là đầu kim khâu. Linh cảm trong tôi nói rằng, có một bí mật gì đó ẩn giấu ở đây. Tôi bới vội những bộ quần áo được gấp gọn gàng, ở phía dưới hiện ra những cây kim con con nằm rải rác. Nhưng thủ phạm khiến tôi chảy máu lại là một cây kim gắn ở mặt trong của tủ. Nhìn kĩ thì đây là một miếng gỗ rời với chiếc tủ. Tôi chạy qua nhìn mặt ngang bên ngoài của chiếc tủ và thật lạ, khoảng cách từ mặt trong đến mặt ngoài của tủ còn dư mười centimet. Vậy khoảng trống ở giữa là gì?

Tôi dùng tay cạy thử miếng gỗ ở giữa ấy ra nhưng ở bên trong có vật gì đó cản lại. Tôi đang chưa biết làm cách nào để cạy miếng gỗ ấy thì tiếng động trong bếp khiến tôi giật mình.

Xoảng... xoảng... xoảng! Tiếng đồ vật rơi vỡ liên tiếp vọng ra từ bếp. Tôi phủ vội quần áo che miếng gỗ kia đi, đóng tủ quần áo rồi chạy ra ngoài.

- Sao thế Tiểu Vũ? – Tôi hỏi khi chưa chạy đến bếp. Anh không trả lời, nhưng cảnh trước mắt tôi đã thay anh nói lên tất cả.

Trong bếp đang diễn ra cuộc chiến hoang tàn giữa Tiểu Vũ và món sườn xào chua ngọt. Trên bếp ga, chiếc chảo đang nằm ngoan ngoãn không ngừng nổ lách cách và bắn lên những giọt dầu, phía dưới, lửa không phải màu xanh mà trở thành màu vàng khi la liếm những giọt dầu ở bên ngoài và ở cả miệng chảo. Thế là đủ để tôi hiểu tình hình, Tiểu Vũ chắc chắn đã cho thật quá ứót vào chảo dầu. Nhưng hình ảnh của đối thủ của món ăn kia, tôi bị giật mình thực sự.

Tiểu Vũ không ngừng nhảy nhót theo tiếng nổ của dầu mỡ. Chiếc áo khoác ngoài được kéo kín tận cổ, che kín cả cằm. Còn trên tay Tiểu Vũ, một bên là đôi đũa đưa ra dững mảnh, một bên là chiếc vung nổi khá lớn còn đang rỏ nước tong tong. Thấy anh như vậy tôi vừa giận vừa buồn cười, chạy vào tắt bếp. Trên tay Tiểu Vũ vẫn cầm chắc đôi đũa, anh dùng cánh tay đưa lên trán lau những giọt mồ hôi đang lăn. Có vẻ như trong cuộc chiến này, Tiểu Vũ đã trở thành kẻ bại trận, còn tôi, có lẽ là vị cứu tinh của anh ấy.

- Anh ra ngoài nghỉ đi, em làm nốt cho.

Nhìn ánh mắt có chút giận dữ của tôi, Tiểu Vũ ngoan ngoãn hạ vũ khí và đi ra ngoài. Tôi rót cho anh một cốc nước, và không quên trấn an tinh thần “cậu bé”:

- Chắc anh đói rồi. Chờ một lát, em làm xong ngay.

Dù cũng khá mệt sau khi dọn nhà, nhưng tôi không muốn chiều nay phải dọn dẹp thêm bãi chiến trường nào nữa. Tôi bắt tay vào công việc của mình, thỉnh thoảng tôi lại ngó ra ngoài để xem Tiểu Vũ có động tĩnh gì lạ không. Tuyệt nhiên không, anh ngồi trên ghế, tay cầm bịch bim bim mua ban nãy và đang xem Vua Hải Tặc, miệng cười ngoác.

Khoảng ba mươi phút sau, tôi gọi Tiểu Vũ vào bếp.

- Anh lấy bát dưa đi, rồi mang nồi cơm với đĩa rau này ra ngoài hộ em. – Tôi chỉ vào đĩa rau bên cạnh – món ăn với cái tên cầu kỳ - Hà Đường Nguyệt Sắc. Món ăn có màu xanh của đỗ Hà Lan, súp lơ; màu trắng của củ sen và màu da cam của cà rốt. Tiểu Vũ thấy vậy nhìn tôi ngạc nhiên.

- Em biết làm món này à? Anh thích món này cực! Sao em biết nhỉ?

Tôi chỉ cười. Từ nhỏ mẹ đã dạy tôi nấu ăn, tôi cũng thích vào bếp với mẹ. Có lúc, đang nấu ăn mẹ lại nhắc lại chuyện cũ, lúc mẹ đang mang thai Tiểu Vũ mẹ rất thích ăn món này. Bố Tiểu Vũ có lần cũng vào bếp nấu ẹ ăn. Không ngờ Tiểu Vũ cũng vậy, giống mẹ.

- Món này là món gì? – Tiểu Vũ chỉ vào bát canh.

- Canh củ cải tôm. – Tôi trả lời.

- Em học văn mà chẳng lãng mạn tí nào, phải đặt tên nào bay bổng chút chứ!

- Anh đi mà đặt tên. – Tôi nói cụt lủn, rồi gắp cơm vào miệng.

- Mà sao em nấu ăn ngon thế? Sau này ai lấy em thì thích. – Anh bắt đầu đổi chủ đề.

Tôi im lặng, tiếp tục ăn, thi thoảng mắt hướng lên tivi mà không nói chuyện với Tiểu Vũ. Biết là tôi cố tình phớt lờ anh, Tiểu Vũ cũng im lặng. Ngôi nhà bỗng dưng trở nên yên ắng lạ thường. Âm thanh nổi trội lúc ấy là tiếng cười của đám đông khán giả trong một chương trình giải trí trên ti vi, tiếng bát dưa lạch cạch, tiếng của những hơi thở và cả tiếng im lặng của suy nghĩ chạy trong đầu. Tiểu Vũ đưa bát ra trước mặt tôi.

- Cho anh xin bát cơm nữa.

Tôi đặt bát cơm của mình xuống và đỡ lấy bát của Tiểu Vũ. Anh không đưa bát cho tôi mà đặt xuống bàn, tay nắm nhanh lấy tay của tôi. Giật mình, tôi rút tay ra nhưng anh đã giữ chặt lấy bàn tay tôi. Mắt anh nhìn chăm chăm vào bàn tay ấy. Tôi ngượng ngùng đỏ bừng cả mặt nhưng Tiểu Vũ không để ý, anh nhìn một lúc, chừng hai ba phút mới ngẩng mặt lên nhìn tôi, hỏi:

- Tay em bị sao thế? Sao lại bị sưng hết đầu ngón tay thế này? – Tiểu Vũ sờ vào đầu ngón tay tôi.

- Lúc nãy em dọn dẹp, chẳng biết sưng lúc nào.

- Thế còn cái này? – Tiểu Vũ chỉ vào vết kim châm.

Một vết bé tí mà anh cũng nhận ra, đúng là máu nhà báo nhiễm vào anh thật rồi. Tôi rút tay ra mà không trả lời. Tôi nhìn anh vẻ đầy nghi ngại. Cảm giác sợ hãi lẫn át lí trí của tôi. Mơ hồ tôi sợ, sợ anh bám đuổi sự thực về cha mẹ anh, tôi sợ sự thật sẽ làm anh tổn thương. Và tôi cũng sợ, sợ nếu như anh đối xử với tôi chỉ vì mục đích tìm câu trả lời cho sự hiếu kỳ của anh, có phải trái tim tôi sẽ bị tổn thương hay không? Thấy tôi im lặng, Tiểu Vũ nhẹ nhàng nói:

- Nếu đau thì không được giấu, nghe không. Ngốc nghếch?

- Anh thích em thật sao? – Tôi ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cương nghị của anh. Như ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, Tiểu Vũ ấp úng, trong đôi mắt anh lộ rõ vẻ lúng túng.

- Sao em lại hỏi vậy? Rõ ràng là em biết anh đang theo đuổi em mà.

- Anh thích em hay vì lý do khác mới ở bên cạnh em?

- Anh... thích em!

- Em cần câu trả lời thật lòng. Có thật là chỉ vì thích em mới ở bên cạnh em không? – Tôi hỏi lại một lần nữa.

Tiểu Vũ tránh ánh mắt của tôi nói: - Anh... anh...

Tiểu Vũ chưa kịp nói hết câu thì ở ngoài cửa có tiếng bấm chuông gấp và dài. Tôi nhìn anh, thở dài rồi đi ra phía cửa. Tiếng chuông của vẫn gấp gấp và kéo dài.

Cạch... Tôi mở cửa ra và không giấu nổi sự ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của người đối diện. Tôi khẽ cúi đầu trước khi mở lời chào.

6. Chương 6

- Bác! Bác vào nhà ạ. – Tôi nói, giọng hơi run pha lẫn ngạc nhiên.

- Để khi khác! Tiểu Vũ đang ở đây đúng không, cháu gọi nó ra bác có chuyện cần nói với nó. – Bác Vỹ Đông – bố Tiểu Vũ nhẹ nhàng nói với tôi.

- Bác chờ cháu một chút.

- Sao thế Lê Dương? – Tiểu Vũ hỏi tôi.

- Bố anh đến, anh ra ngoài đi, bác tìm anh.

Tiểu Vũ nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, nhưng anh vẫn đi ra ngoài, đến cửa anh khựng lại khi thấy bố mình. Anh bảo tôi dọn bát vào bếp để lát nữa anh rửa, chắc anh không muốn tôi nghe cha con anh nói chuyện. Họ nói chuyện với nhau khá lâu, đôi lúc tôi nghe thấy họ to tiếng với nhau. Dù rất tò mò nhưng tôi thấy không tiện khi ngồi ở phòng khách nên dọn dẹp đồ ăn, vào bếp rửa bát.

Khi rửa bát, suy nghĩ tôi mãi miết chạy lòng vòng. Sao bố của Tiểu Vũ lại biết anh ấy đang ở nhà tôi? Họ đang tranh luận về vấn đề gì mà gay gắt đến vậy? Liệu bác ấy có hiểu lầm rằng tôi và Tiểu Vũ đang yêu nhau hay không? Hay bác ấy sợ rằng Tiểu Vũ sẽ biết được sự thật về thân thế của anh ấy?

- Ngốc! Đang nghĩ gì thế? – Tiểu Vũ bước vào chạm nhẹ tay vào gáy tôi khiến tôi giật mình làm rớt bát vào chậu nước.

- Anh làm gì thế? Giật cả mình! – Tôi gắt.

- Ai bảo em cho anh ăn bánh bơ đội mũ phớt. Anh có việc, phải về đây, em ngoan ngoãn dọn dẹp nhà cửa cho gọn gàng đi nhé, lần sau anh sẽ nấu cơm rửa bát bù.

- Bác trai đâu?

- Bố anh về trước rồi, bố nhờ anh chuyển lời cáo từ đến em, và mời em rảnh thì đến nhà chơi.

- Không có chuyện gì thật chứ? – Tôi hỏi.

Tiểu Vũ không nói gì, chỉ mỉm cười, véo má tôi một cái rõ đau. Càng ngày anh ấy càng lấn lướt tôi. Nhưng còn trêu đùa tôi được như vậy, có lẽ mọi chuyện vẫn ổn.

- Anh đi cẩn thận nhé! – Tôi nhìn Tiểu Vũ bước xuống cầu thang, nói với theo.

Tiểu Vũ đi rồi tôi tiếp tục rửa bát và dọn dẹp nhà cửa. Mãi suy nghĩ về việc bác Vỹ Đông đến khiến tôi quên mất một việc quan trọng hơn cần phải làm, đến khi bước vào phòng ngủ tôi mới nhớ ra có một thứ tôi cần phải khám phá. Tôi ra ngoài chốt cửa cẩn thận, đảm bảo trong nhà chỉ có một mình tôi. Khi tôi đi kéo lại rèm cửa sổ thì phát hiện ở căn hộ của toà nhà đối diện có một người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào nhà tôi. Tôi hốt hoảng kéo nhanh rèm cửa, tim đập loạn lên. Tôi ngồi thụp xuống, len lén nhìn vén một góc rèm, ở bên kia, người đàn ông ấy vẫn ở đó, nhìn thẳng vào nhà tôi. Sự sợ hãi len lỏi dần vào từng mạch máu, người tôi run lên bần bật, tôi ngồi bệt xuống đất, lưng dựa vào tường, thở gấp. Rồi tôi nhẹ nhàng đi về phía tủ quần áo tìm một bộ quần áo ngủ. Tôi thay quần áo rồi lại kéo rèm cửa sau đó tôi đi lấy nước tưới chậu hoa ở bên cửa sổ. Người đàn ông kia đứng đó một lúc rồi bỏ đi và không quên kéo cửa. Tôi thở hắt ra, dù trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ.

Tôi không rõ người đàn ông kia có phải là đang theo dõi căn hộ tôi đang ở hay không hay chỉ là vô tình đứng đó? Có phải đó là một kẻ biến thái mà vì tôi ít khi ở nhà nên không biết được? Hay bởi tôi quá đa nghi mà thôi? Dù là thế nào, tôi cũng cần phải cẩn trọng hơn. Tôi lấy điện thoại và gọi điện cho Lưu Linh.

- Sao thế, ngốc? Mới không gặp vài ngày mà đã nhớ tao rồi à? – Giọng Lưu Linh hớn hờ.

- Nhớ cái đầu mày ỳ? Đang làm gì đấy? Không bận thì qua nhà tao đi!

- Có chuyện gì thế? Không chịu được ở một mình à?

- Chuyện dài lắm, qua đây đi, càng nhanh càng tốt nhé!

- Ừ, thế chờ đi.

Lưu Linh cúp máy còn tôi thì gấp quần áo trong lúc chờ đợi cô bạn đến. Tôi không nghĩ việc khám phá bí mật lúc này lại là một việc làm sáng suốt. Cửa sổ tôi vẫn để mà không kéo rèm, tôi đang bày vẽ lên một trạng thái cây ngay không sợ chết đứng.

Khoảng ba mươi phút sau thì có tiếng đập cửa ầm ầm ở bên ngoài. Tôi chưa vội mở cửa mà lấy điện thoại gọi cho Lưu Linh. Tôi chưa kịp nói gì thì đầu máy bên kia đã vang lên giọng hét chồm chồm:

- Ra mở cửa đi, gọi điện gì nữa thế?

Tôi thở phào, chạy ra mở cửa. Khi tôi vừa mở cánh cửa thì... bộp, chiếc túi xách của Lưu Linh nằm gọn trong lòng tôi.

- Cái con ranh này, mày làm gì thế? Gọi tao đến rồi đập cửa cả tiếng đồng hồ mà không chịu mở cửa, còn gọi điện xác minh nữa. Mày có biết là vì cuộc điện thoại của mày mà tao bỏ cả đi mua sắm rồi bắt taxi đến đây không? – Lưu Linh tua một tràng.

Tôi đập cửa mạnh bạo, nhìn Lưu Linh cười trừ.

- Xin lỗi, uống nước đi.

- Sao? Nói đi? Có chuyện gì?

Tôi kéo Lưu Linh ngồi xuống ghế và bắt đầu kể chuyện mẹ Tiểu Vũ đã đến tìm gặp tôi. Chuyện tôi tránh Tiểu Vũ và cả việc anh đến đây, sau đó bố anh đến tìm anh về. Lưu Linh ngồi bên nghe tôi nói, tay xoay xoay cốc nước, thì thoảng cô bạn như bị sốc quá nên suýt sặc nước nhưng vẫn không nói gì. Đến khi tôi nói về việc tôi thấy nhà đối diện có người đàn ông lạ như đang theo dõi tôi thì Lưu Linh cười phá lên.

- Thần hồn át thần tính vừa thôi, chắc không có việc đó đâu. Cứ như mày có sức hấp dẫn lắm ấy.

Tôi lắc đầu. – Tao sợ, Lưu Linh ạ.

Lưu Linh thôi trêu đùa tôi, kéo tôi lại gần, dịu dàng nói, như một người chị:

- Kể cũng phải, trước đây có mày và cô ở với nhau, giờ ở một mình cũng thấy sợ là phải. Họ hàng người thân thì không có ai rồi. Hay năm nay qua nhà tao ở, bố mẹ tao cũng quý mày mà.

- Thôi, Tết ai lại không ở nhà. Tao ở nhà đón tết với mẹ.

Lưu Linh im lặng một hồi, rồi mới nói: - Thế Lưu Ninh thì sao? Vẫn theo đuổi mày à?

- Ừ, nhưng dạo này ít liên lạc. Chắc cũng bận hoặc là bỏ cuộc rồi.

Tôi vừa dứt lời thì điện thoại báo có tin nhắn.

“Em định không đi làm cả kỳ nghỉ đông đấy à? Anh mới chế một loại café thú vị lắm, tuần tới em đi làm lại nhé!”

- Thiêng nhĩ! Thiêng thế này thì sống chẳng mấy. – Lưu Linh nói.

- Cái mồm mày, ăn với chả nói.

Lưu Linh không nói không rằng, đi vào phòng ngủ của tôi. Cô bạn ngồi phịch lên giường rồi lại đi đến cửa sổ nghịch mấy chậu hoa. Trông cô bạn không có vẻ gì quan tâm đến người đàn ông lạ ở căn hộ đối diện cho lắm. Có lẽ do tôi tự gây áp lực ình mà thôi.

- Nếu sợ, tao gọi điện về nhà rồi tối nay ngủ lại đây với mày nhé!

- Thật hả?

- Ủ, nấu gì ngon ngon vào.

Sự có mặt của Lưu Linh khiến tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Để đền bù cô bạn lỡ hẹn đi mua sắm với bạn bè, tôi làm caramen chiều đãi cô bạn. Rồi suốt buổi chiều, hai chúng tôi nói chuyện, xem tivi. Thời gian trôi qua rất nhanh, không lo lắng hay sợ hãi mà chỉ là niềm vui mà Lưu Linh mang lại.

- Sắp tối rồi, nấu gì ăn đi mày! – Lưu Linh đòi hỏi.

- Con heo này. Ngồi chơi đi, tao đi nấu cơm. Mà mày thử để ý xem gã đáng ghét còn ở nhà bên kia không nhé, chứ tao vẫn cứ thấy hãi hãi.

Tôi nói rồi đi vào bếp nấu cơm để Lưu Linh ngồi nghịch máy tính. Tôi nghĩ về câu chuyện phiếm ban nãy giữa tôi và Lưu Linh. Chúng tôi nói nhiều đến hai chàng trai. Không biết có phải cùng họ nên Lưu Linh có vẻ thích Lưu Ninh hơn, Lưu Linh thấy tôi sẽ được an toàn và được yêu thương hơn khi ở bên Lưu Ninh? Giữa tôi và Tiểu Vũ có một sợi dây liên kết, nối chúng tôi lại với nhau nhưng sợi dây ấy rất mong manh bởi cuộc sống của chúng tôi khác nhau quá nhiều và rất có thể, một ngày nào đó chính Tiểu Vũ là người sẽ đứt bỏ sợi dây mỏng manh ấy và người chịu tổn thương chỉ là tôi.

Tôi lắc lắc đầu với hi vọng những suy nghĩ vẩn vơ sẽ rơi rớt bớt đi, xem ra cũng khá hơn một chút. Thôi thì việc gì đến sẽ phải đến, dù sao tôi đã cẩn trọng hết mức rồi.

Sau bữa tối, Lưu Linh hăng hái đi rửa bát bởi tôi đã nấu cơm rồi. Cô bạn vừa nghịch bong bóng xà phòng, vừa huýt sáo, xem chừng rất vui.

- Uống nhầm thuốc hay sao mà phờn thế? – Tôi hỏi.

- Kệ tao.

Lưu Linh là thế, lạc quan và luôn biết cách làm cho chính bản thân mình vui vẻ. Thời gian đầu mới vào kí túc tôi và Lưu Linh không mấy hợp nhau cũng vì cô bạn ấy lí lắc quá trong khi tôi khá khép mình. Lưu Linh có thể nói nhanh, nói nhiều, nói không ngừng nghỉ, đôi khi chúng tôi đau đầu vì cô ấy nhưng có lúc sự nghịch ngợm của Lưu Linh mang đến những trận cười chảy ra nước mắt. Sau đợt tập quân sự đầu năm, theo yêu cầu của nhà trường, mỗi lớp phải có một buổi hoạt động cộng đồng, lớp tôi đã chọn quảng trường Văn Hoá ở trung tâm thành phố là nơi tổ chức. Mỗi phòng kí túc được phân công chịu trách nhiệm một tiết mục văn nghệ. Lưu Linh với tài ăn nói của mình đã nhanh chóng tự chọn cô ấy làm nhóm trưởng và thúc ép tôi, Lan Phương, Kỳ Yên tập nhảy.

- Lan Phương hơi mập, tập nhảy giảm cân. Kỳ Yên hơi yếu, tập nhảy để rèn thể lực. Lệ Dương rụt rè quá, tập thể này cho bớt rụt rè!

- Thế còn Lưu Linh thì sao? – Lan Phương lên tiếng.

- Vì tớ biết nhảy, nên tớ sẽ dạy cả ba người. Phòng chúng ta sẽ lấy tên nhóm nhảy là Tứ Đại Mỹ Nhân, đảm bảo tiết mục phòng mình sẽ đặc sắc nhất à xem.

Lưu Linh đã nói đến thế nên chúng tôi không còn gì để phản đối vì quả thực, cô ấy nhảy rất đẹp. Hơn nữa nhảy cũng không lâu như đóng kịch và cũng không đáng sợ như hát nên chúng tôi miễn cưỡng đồng ý. Đến giờ nghĩ lại quãng thời gian ấy thật tuyệt. Nếu không phải bởi lần chuẩn bị tiết mục văn nghệ ấy có lẽ chúng tôi đã không gần nhau đến thế. Tôi cũng sẽ không hiểu được con người tốt bụng, biết quan tâm đến người khác ở Lưu Linh để có thể mở rộng lòng mình và chia sẻ với cô ấy về những khúc mắc trong cuộc sống. Nhất là sau khi mẹ tôi qua đời, người động viên, chăm sóc tôi nhiều nhất là Lưu Linh.

- Ê! Ngốc! Thờ người ra thế. Gọt hoa quả đi! – Cô bạn ra lệnh.

- Ủ thì gọt! Sao mà ăn giỏi thế. Nói thì lảm mà ăn cũng nhiều.

- Thì vì nói nhiều nên phải ăn nhiều để bù lại năng lượng đã mất mà.

Tôi biết dù mình có nói gì thì Lưu Linh cũng có cách đáp trả nên tốt nhất là nghe lời cô ấy. Khi đi ra phòng khách tôi ngó vào phòng ngủ và có thấy ánh đèn hắt vào từ phía ngoài. Tò mò, tôi bước vào trong, ánh đèn ấy được hắt qua từ căn phòng đối diện. Vẫn là người đàn ông đó đang đứng nhìn chằm chằm vào cửa sổ. Tôi định thần lại và ra gọt hoa quả. Một lúc sau Lưu Linh đi ra và lại ồn ào khiến tôi quên mất kể cho cô ấy nghe việc tôi bắt gặp người đàn ông kia.

Tối đi ngủ, tôi nhắm mắt trong khi thấp thỏm lo âu. Nửa đêm, cổ họng khát khô khiến tôi tỉnh giấc. Mắt nhắm mắt mở tôi bước xuống giường, nền nhà mát lạnh không khiến tôi tỉnh ngủ là mấy. Tôi gật gù gật gù theo tiếng nước chảy vào cốc, bỗng tôi giật mình khi cửa phòng ngủ của mẹ mở toang, ánh đèn nhấp nháy từ ngoài hắt vào. Tôi chạy vội vào phòng mẹ mà không bật đèn. Trong phòng rèm cửa không kéo, từ phía nhà đối diện, ô cửa sổ mở toang như hai đôi mắt tròn tròn xoáy vào căn hộ tôi đang ở.

- Lưu Linh!

Tôi gọi lớn. Nhưng không thấy ai đáp lại. Tôi chạy sang phòng để gọi Lưu Linh thì cánh cửa đóng rầm lại. Một luồng gió lạnh lướt qua gáy. Cửa sổ phòng mẹ bỗng mở toang.

Bộp... vết năm ngón tay ướt nhoè nhoẹt đập vào cửa kính. Tim tôi thót lại. Tôi gọi tên Lưu Linh đến khăn đạc cổ họng nhưng không thấy cô bạn trả lời. Tôi loạng choạng lùi về sát tường rồi ngồi thụp xuống.

Á... Tôi hét âm lên. Ở phía cuối giường Lưu Linh đang nằm đó, đầu tóc rũ rượi, miệng nhỏ máu và đôi mắt không nhắm nhìn sâu vào tôi. Cổ họng tôi nghẹn ứ. Nhịp thở của tôi tăng nhanh dần, tim không ngừng đập loạn xạ trong lồng ngực.

Bộp... thêm một vết năm ngón tay dán vào cửa kính. Vết nước nhoè đi khiến bàn tay trở nên dị dạng. Trong đầu tôi chỉ còn suy nghĩ phải trốn thoát, phải trốn thoát khỏi nơi này. Tôi nhìn Lưu Linh rồi run rẩy đứng dậy, mồ hôi rịn khắp người. Tôi bước ngang theo bờ tường, tay chạm vào tay vịn cửa. Cửa khe mở nhưng lại bị gió hút vào khiến cánh cửa đóng rầm lại một lần nữa. Tôi tự nhủ phải thật nhanh kéo cánh cửa ấy ra và chạy đi, nếu không tôi sẽ không thể nào thoát được.

Tôi đưa tay ra mở cửa. Bộp... tiếng động ở phía cửa kính khiến tôi giật mình, mái tóc đen xù cùng với bộ mặt kì dị của một người đàn ông làm tôi hét âm lên. Nước mắt nhoà cả khuôn mặt tôi, tôi thực sự hoảng loạn. Gã kia bám vào thành cửa sổ và đang cạy tấm lưới mỏng manh để vào trong phòng. Mối gã không ngừng mấp máy, gã nói kèm theo âm thanh của tiếng gió rít ngoài kia khiến tôi như bất động. Tôi đứng như trời trồng nhìn gã đàn ông lạ mặt kia bước vào phòng, tiến dần về phía tôi, hai tay thông thạo dần đưa lên như muốn bóp cổ tôi. Tôi hoảng hốt dùng hết sức lực mở bung cửa, tôi quay lưng tháo chạy, nhưng... rầm! Toàn thân tôi nhẹ bỗng rồi rơi xuống sàn nhà đau đớn. Tôi ngoái đầu nhìn về phía sau, bàn tay Lưu Linh đang túm gọn lấy cổ chân tôi. Cô bạn cười một tràng dài. Tiếng cười man rợ. Mắt tôi nhắm nghiền vì sợ hãi, cảm giác đau buốt khiến tôi không thể thở được. Cảm giác như có thứ gì đó đang kề sát rất gần rất gần mặt tôi. Tôi mở mắt.

- Mơ thấy gì mà ư ư ư như chó con thế? – Lưu Linh nhìn tôi, cười sằng sặc, tay cô bạn đang bóp chặt mũi tôi. Thấy tôi đã tỉnh, Lưu Linh mới bỏ tay ra.

Tôi đưa tay lau trán ướt mồ hôi. May mà chỉ là mơ.

- Ác mộng! Mơ thấy cái gã quái dị kia ấy.

- Thì ban ngày mày nghĩ đến nhiều, ban đêm mơ là chuyện bình thường mà. Dậy đi để tao còn về. Mẹ tao vừa gọi điện báo về nhà mẹ tao nhờ việc gì đó.

- Ăn sáng đã!

- Thôi! Có việc gì gấp ấy. Tao đi nhé. – Lưu Linh nói rồi chạy ra ngoài như một cơn gió. Cánh cửa đóng rầm lại phủ phàng.

Tôi cũng rời khỏi giường và nhìn sang nhà đối diện, chỉ có tấm rèm kéo kín mít che kín tất cả mọi thứ bên trong. Có lẽ do tôi tự tưởng tượng mà ra thôi. Tôi cho hai lát bánh mỳ vào lò vi sóng và tự pha ỉnh một tách café và quyết định rằng sau khi ăn sáng tôi sẽ tìm cách để cạy miếng gỗ trong tủ quần áo ra.

Sau bữa sáng, tôi tìm một chiếc dao dọc giấy, một đôi đũa inox và một chiếc búa nhỏ để bắt đầu công việc của mình. Tôi nhìn sang căn hộ ở toà nhà đối diện một lúc lâu rồi mới cẩn thận kéo rèm và bắt tay vào việc của mình. Tôi cẩn thận để từng chồng quần áo đã được gấp gọn gàng lên trên giường. Mảnh gỗ lại hiện ra đầy ngạo mạn. Nhưng dù thế nào, hôm nay tôi cũng phải mở được nó ra bằng được bởi có thể sau phía sau mảnh gỗ ương bướng là sự thật mà tôi tìm kiếm.

Tôi lấy dao dọc giấy chọc qua khe hở, khi tôi đâm sâu chiếc dao vào có chạm vào vật gì đó nhưng chưa phải chạm đến miếng gỗ chắn lưng của tủ quần áo. Điều ấy càng khiến tôi chắc nịch rằng ở phía trong có vật gì đó quan trọng. Di chuyển lên xuống chiếc dao, những tiếng cạch cạch khi dao chạm vào hai đầu của miếng gỗ báo hiệu bên trong có sự nối liền của mảnh gỗ nhỏ với chiếc tủ quần áo này bằng thanh kim loại. Cả bốn cạnh của miếng gỗ đều có những thanh kim loại như vậy.

Tôi chợt nhớ ra là tôi bị kim châm, nghĩa là đầu kim ở phía ngoài mà cây kim không thể tự đứng có thể cắm vào miếng gỗ như vậy. Miết tay trên miếng gỗ, chỉ là cảm giác gợn gợn do mảnh gỗ không được mài nhẵn. Vị trí cây kim được cắm vào lần trước là ngay tâm của miếng gỗ nên tôi cố tìm lại vị trí ấy và dùng dao dọc giấy đâm vào nhưng chưa được một centimet thì chiếc dao của tôi bị khựng lại.

Tôi đoán là bên trong có một ổ khoá nên chạy ra bếp lấy dao gọt hoa quả, dù bé nhưng đủ cứng để khiến khoảng gỗ ở trung tâm bung ra, ổ khoá hiện ra rõ mồn một. Tôi nhìn ổ khoá rất lâu. Ổ khoá có kết cấu lạ, lỗ khoá bên trong là những miếng kim loại xếp so le dày đặc. Tôi chưa từng thấy chiếc chìa khoá nào có thể tra vào ổ khoá này, tôi cũng không có khiếu phá khoá nên cách phá hỏng miếng gỗ xung quanh ổ khoá khả quan hơn nhiều.

Ngẫm nghĩ một lúc tôi mở máy tính và vặn loa hết cỡ list nhạc âm ỹ tôi vừa chọn. Với âm thanh ồn ã này thì chẳng ai có thể nghe được tiếng búa chan chất bổ vào tủ gỗ. Nhưng mọi việc không đơn giản như vậy. Ban đầu tôi đặt chiếc đũa kê chạm vào miếng gỗ và gõ búa, chiếc đũa cũng lún dần vào miếng gỗ nhưng được khoảng hai phút sau thì nó không di chuyển thêm chút nào. Tôi ngừng tay rút chiếc đũa ra, hoá ra ở bên trong còn một lớp kim loại che chắn, và miếng kim loại ấy không hề bị lõm vào chút nào bởi chiếc đũa.

Tôi ngồi bệt xuống đất trước tình huống oái oăm này. Mi mắt tôi tự động sụp xuống vài giây lại mở ra. Tôi cầm dao dọc giấy và dò thử lại độ dày của miếng gỗ. Cả miếng gỗ và kim loại ấy dày khoảng một centimet. Miếng kim loại tuy chỉ dày khoảng hai ba centimet nhưng là thách thức lớn với tôi. Khó mà có thể phá nó ra được.

Tôi buộc phải chuyển hướng sang bốn miếng chốt ở các góc cạnh. Kê chiếc đũa vào góc của miếng gỗ và ra sức gõ búa. Năm phút. Mười phút. Hai mươi phút. Chỉ là tiếng kim loại chạm vào kim loại mà không có sự chuyển biến nào khác. Tay tôi đỏ bừng, nóng rần rật. Mồ hôi vã ra ướt tóc mái. Tôi ra ngoài rửa mặt, rửa tay để bớt nóng và nghĩ xem có cách nào để gỡ được miếng gỗ không.

Cuối cùng thì vẫn chỉ còn cách kiên trì với búa và đũa. Tôi lấy chiếc gối trên giường xuống kê đầu gối. Từ này giờ quỳ gối dưới sàn nhà khiến đầu gối tôi đỏ hết cả. Tôi dùng hết sức gõ mạnh nhất có thể. Gõ liên chừng năm phút mà không được. Quá bức tức, tôi dùng búa đập thẳng vào mặt trong của tủ, bỗng từ phía trên một vật kim loại rơi sượt qua đầu tôi. Mắt tôi sáng lên khi nhìn thấy vật ấy. Là một chiếc chìa khoá. Tôi hét nhìn lên lại nhìn xuống rồi tôi đứng hẳn lên ngăn trên của tủ quần áo, khi tôi với tay lên thì mới biết ở gần nóc tủ có một khe nhỏ và chìa khoá đã ngoan ngoãn nằm trong đó.

Chiếc chìa khoá làm bằng bạc rất đẹp. Ổ thân khoá những cạnh lồi ra lõm vào như một con nhím xù lông. Đầu khoá được chạm trổ cầu kỳ. Tôi háo hức tra khoá vào ổ. Trong tích tắc, cửa khoá mở ra và hiện ra mắt tôi không chỉ là bí mật tôi tìm kiếm. Mắt tôi hoa đi.

7. Chương 7

Tôi nhẹ nhàng lấy từng chiếc hộp ra và đặt nhẹ nhàng chúng xuống nền nhà. Có tất cả ba chiếc hộp, chúng đều được chạm trổ tinh tế và có đính những viên đá sáng lấp lánh. Khi lấy những chiếc hộp ra, tôi dùng điện thoại để soi vào bên trong hốc tủ và thấy một màu vàng chói. Lấy tay miết những cạnh phía trong hốc tủ, cảm giác mát lạnh khiến tôi rùng mình. Sau rùng mình, tôi lấy dao dọc giấy miết trên mặt kim loại vài lượt, rồi vài chục lượt, màu vàng chói vẫn không bị phai đi. Phải, lớp kim loại ở phía trong tủ không

phải mạ vàng mà được làm bằng vàng. Tôi ngỡ ngàng trước những thứ đang bày ra trước mắt tôi. Mọi thứ giống như một giấc mơ, trong căn hộ tôi ở giờ đang lưu giữ một kho báu. Một kho báu không biết của ai!

Tôi nhìn sang ba chiếc hộp nhỏ bé bên cạnh. Không chần chừ, tôi chọn lấy một chiếc hộp và mở ra. Bên trong chiếc hộp là những viên đá bé li ti sáng lấp lánh. Tôi hiểu, đây không chỉ là đá. Tôi lấy viên to nhất cầm trên hai đầu ngón tay và cứa nhẹ lên chiếc cốc thủy tinh trên bàn. Như tôi dự đoán, những viên “đá” ấy làm xước chiếc cốc, chúng đều là kim cương. Có lẽ cả những viên đá gắn ở trên ba chiếc hộp này cũng vậy.

Tôi mở tiếp hai chiếc hộp còn lại. Một chiếc hộp có năm bức ảnh chân dung của năm người: Lý Vỹ Đông, Dương Phi Diệp, Lưu Dương (mẹ tôi), Lưu Soái Trì và Thôi Hồng Châu. Tôi chỉ nhận ra được ba người, là mẹ tôi và bố mẹ anh còn hai người còn lại tôi không biết họ là ai.

Tôi mở nốt chiếc hộp còn lại, tay run run cầm mẫu giấy duy nhất ở trong đấy. “Hãy ngoan ngoãn làm theo những gì tôi nói. Nếu bây giờ tiêu tiền bữa bãi không khác nào lên tiếng “Lạy ông tôi ở bụi này”, nên cô chịu khó kham khổ một thời gian, tiền bạc tôi sẽ đưa cô không thiếu một xu. Nhưng thằng bé, tôi sẽ mang đi và đó là cái giá cho việc cướp người đàn ông của tôi dành cho cô.”

Tôi sững người. Thì ra, những câu chuyện mẹ kể, đều không phải là sự thật. Tôi lấy tờ giấy đó ra ngoài, và chia phần kim cương ở chiếc hộp đầu tiên vào chiếc hộp. Sau đó tôi cất cả ba chiếc hộp vào chỗ cũ. Nhưng khi đặt hộp xuống tôi lại phát hiện thêm một thứ.

Đó là một bọc to bằng bàn tay hình khối chữ nhật. Tôi luồn cuống mở ra. Bên trong là một khối bột trắng. Linh tính chẳng lành, tôi lẳng lặng đem túi bột đó cùng với tàn tro của mẫu giấy trong chiếc hộp thả vào bồn cầu. Tôi nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, để lại chìa khoá vào vị trí cũ. Căn hộ lại trở về đáng vẻ bình yên của nó, chỉ có tôi đánh mất đi vẻ thanh nhiên của mình.

Tôi bước vào nhà tắm lúc nào không hay biết. Dòng nước nóng khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn nhưng cũng mụ mị hơn. Hàng loạt những câu hỏi, giả thiết hiện lên trong đầu tôi. Chén chúc. Lúc nhúc.

Tôi không biết việc tôi huỷ bỏ túi bột ấy đi sẽ dẫn đến hậu quả hay kết quả ra sao, nhưng tôi e sợ, nếu túi bột ấy còn, nếu nó là ma túy như tôi nghĩ, thì mọi chuyện sẽ đi về đâu. Theo bản năng, tôi chắc rằng đó là ma túy. Bởi với số tài sản lớn như vậy, chỉ có từ việc buôn hàng cấm mà thôi. Giá mà tôi sai, thì tốt biết mấy! Tôi nghĩ đến mẹ. Một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng và thương yêu tôi hết mực lại từng là người đi cướp chồng của người khác sao? Mọi thứ đều đảo lộn hết cả.

Dù tôi biết, những hiện vật còn lại không còn giá trị tố giác ai, nhưng tôi muốn biết, muốn biết những việc họ đã làm.

Dù sự thật đau lòng nhưng ta vẫn cố đi tìm kiếm.

Dù sự thật là trái đắng nhưng ta vẫn cam chịu nuốt trôi.

Và dù bằng chứng của sự thật đã tiêu tan, ta nên nhắc nhở mình rằng, đó đã từng là sự thật.

Tắm xong, tôi sấy tóc và nằm lẩn lên giường. Tôi thiếp đi lúc nào không biết. Giấc ngủ tôi chấp chờn những giấc mơ, những cơn ác mộng.

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng đập cửa thành thịch và tiếng rột roạt của dạ dày. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã là một giờ và tôi đã ngủ hơn hai tiếng đồng hồ. “Ai lại đến vào lúc này nhỉ?” tôi nghĩ thầm trong đầu.

- Xem ai đến đây! – Lưu Ninh bước vào khi tôi vừa mở cửa, hai tay cậu xách hết túi này đến túi kia.
- Cậu vừa gõ cửa bằng gì thế? – Tôi hỏi khi thấy tay cậu nặng trĩu đồ.
- Đương nhiên là bằng chân rồi! – Lưu Ninh giơ chân ra rồi nói tiếp – Tớ sợ cậu ở nhà một mình buồn nên đến chơi với cậu đây.
- Rảnh rồi thế! Mà sao cậu biết nhà tớ ở đây? – Giờ tôi mới nhớ ra tôi chưa từng để Lưu Ninh đưa về nhà hay nói địa chỉ nhà cho cậu ấy.
- Tớ là đặc vụ mà!

Tôi chỉ tay về phía sofa, Lưu Ninh thấy thế thì đặt đồ lên bàn và ngồi xuống. Cậu ấy thở hồng hộc, như thể việc leo lên tầng ba tiêu tốn cả mấy ngàn calo của cậu ấy vậy. Lưu Ninh tự nhiên như ở nhà, cậu ấy tự rót nước uống và mở ti vi xem. Tôi đi vào bếp nấu mì tôm. Năm phút sau, tôi bê bát mì nghi ngút khói đi ra, ngồi đối diện với Lưu Ninh.

- Gì thế? – Lưu Ninh hỏi.
- Mì tôm! Hỏi lạ. Chưa thấy mì tôm bao giờ à? – Tôi đáp.
- Sao ăn mì, trưa nay chưa ăn gì à?
- Nãy ngủ quên, giờ mới ăn.
- Nếu biết thế này thì tớ đến sớm hơn nấu cơm cho cậu rồi.
- Báu lắm ý!
- Thôi, ăn đi. Chiều tớ ở đây ăn cơm cùng cậu.

Nói rồi Lưu Ninh lại cúi mắt vào ti vi như thể lâu rồi cậu ấy không được nghỉ ngơi thư giãn vậy. Tôi ngồi bên chăm chú vào bát mì, quả thực giấc ngủ kéo dài khiến tôi đói. Dù hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của Lưu Ninh nhưng tôi cũng cảm thấy an tâm phần nào. Căn hộ đối diện giờ là ẩn số với tôi. Có phải họ đang theo dõi ngôi nhà này hay không? Tạm gác lại những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, ít ra tôi có Lưu Ninh ở đây và tôi sẽ luôn an toàn khi ở bên cậu ấy.

Ăn xong, tôi rửa bát và bắt đầu khám phá những thứ đồ Lưu Ninh mang đến. Cậu ấy mang đến bánh ngọt, bim bim, ô mai, táo và một tấm thảm nhảy. Thấy tôi hứng thú khám phá chiếc thảm nhảy, Lưu Ninh quay sang khê cười.

- Đến giờ quây rồi!

Dứt lời, cậu ấy mở hân tấm thảm, đặt cẩn thận xuống đất rồi lấy mớ dây rợ loằng ngoằng nối với ti vi. Trong khi tôi vẫn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn Lưu Ninh tự biên tự diễn thì cậu ấy đã nói xong mọi thứ và đang hào hứng điều chỉnh âm lượng ở ti vi.

Chiếc thảm như chiếc mạng nhện với những mảng màu lớn, nổi hơn cả là những mũi tên chĩa ngang dọc chéo xiên. Lưu Ninh chọn một bản nhạc chậm – Please tell me why, hai bàn chân cậu ấy di chuyển khá linh hoạt, có vẻ như đã được tập từ trước.

- Cậu muốn thử không? – Lưu Ninh quay qua hỏi tôi trong khi chân vẫn không ngừng nhún nhảy.
- Tớ chịu, chẳng biết nhảy đâu. – Tôi lắc đầu.
- Tớ biết là cậu biết nhảy mà.

Lưu Ninh nói rồi bước ra khỏi thảm và đẩy tôi thay chỗ cậu ấy. Tôi ngại ngần nhưng cũng đành đưa người theo. Tôi nhớ Lưu Linh – cô bạn cùng phòng khi trước nói với chúng tôi rằng âm nhạc kết hợp với những động tác của vũ đạo có thể giảm bớt căng thẳng. Với tôi bây giờ, biết đâu vận động lại là một ý kiến hay. Lưu Ninh khá giữ ý, cậu ấy không bình luận gì mà chỉ đứng ở phía sau, nhìn tôi và cười thầm. Tôi đoán vậy.

- Coi như là khởi động xong rồi nhé! – Lưu Ninh lên tiếng khi bản nhạc kết thúc – Bây giờ tớ với cậu thi xem ai nhảy điểm cao hơn, người thua sẽ bị phạt.

- Ê! Sao chẳng công bằng chút nào thế! Rõ ràng là cậu nhảy giỏi hơn tớ và tớ sẽ bị thua rồi.
- Thế thi nhảy ba bài, cho cậu tập cả ba luôn rồi thi. Được chưa?

Tôi giả bộ đưa tay lên cằm suy nghĩ. Nếu nhảy trước một lần rồi thì chắc là sẽ ổn. Nhưng nếu lỡ mà thua thì...

- Thua thì sao? – Tôi hỏi.
- Ai thua nấu cơm!

- Đơn giản thế thôi à? – Tôi ngạc nhiên. Hoá ra đầu óc Lưu Ninh không đen tối như tôi nghĩ.

Sau một hồi tranh luận, tôi và Lưu Ninh chọn ra được ba bản nhạc vô cùng “hầm hố”. Chúng tôi oản tù tì và quyết định Lưu Ninh là người nhảy trước.

Bản nhạc thứ nhất. December.

Lưu Ninh di chuyển theo các bước nhảy rất đẹp, đôi tay cậu ấy cũng kết hợp nhịp nhàng với đôi chân, như thể cậu ấy đã từng học nhảy từ rất lâu vậy. Lưu Ninh khá tự tin, thỉnh thoảng cậu ấy liếc nhìn tôi cười tự đắc. Nhưng cũng vì vậy mà cậu ấy bị lỡ cú Finish ở gần cuối. Lưu Ninh hậm hực với số điểm 203. Số điểm ấy không bằng số điểm tôi tập nhảy ban này thế nên tôi khá yên tâm.

Rút kinh nghiệm từ Lưu Ninh, tôi chú tâm từ đầu, đến gần cuối, trước Finish tôi chỉ còn kém Lưu Ninh 10 điểm và với cú xoay vòng – điệu nghệ - trên màn hình, tôi vượt qua cậu ấy và chiến thắng thuyết phục với số điểm 281. Lưu Ninh khá hậm hực, cậu ấy nhanh chóng vào tư thế cho bản nhạc thứ hai. Hey Mama.

Lần này tiết tấu điệu nhảy nhanh hơn nhưng vì tập trung hơn nên Lưu Ninh chỉ bỏ qua vài lượt nhảy, nhưng lần này cậu ấy không bỏ lỡ phần quan trọng nhất và được 290 điểm. Ở bản nhạc thứ hai tôi để lỡ nhiều và ngậm ngùi thua, chỉ được 265 điểm. Tỷ số được cân bằng và lúc này ưu thế nghiêng về Lưu Ninh vì S-I-G-N – bản nhạc cuối cùng là bản nhạc có tiết tấu vô cùng nhanh.

- Cậu chịu thua luôn đi, tốn thời gian làm gì! – Lưu Ninh nhảy mất cùng với nụ cười khiêu khích.

Dù biết là mình khó mà thắng được nhưng chịu thua thì lại là điều tôi không muốn.

- Thua thì cũng phải thua đẹp chứ! – Tôi hất hàm nhìn Lưu Ninh.

Thấy bộ dạng ương bướng của tôi Lưu Ninh đưa tay giả làm súng nhắm thẳng vào tôi... pằng... pằng... pằng.

Bản nhạc nhanh khiến Lưu Ninh bị vấp nhiều chỗ nhưng cậu ấy vẫn đạt điểm số khá cao, cao hơn cả bài đầu tiên, 225 điểm. Tôi bước vào thăm nhảy với trạng thái ảm ức. Tôi vừa nhảy được vài bước thì Lưu Ninh chen ngang.

- Hình như có ai gõ cửa!

- Đừng có phá tổ! – Tôi nói.

Lưu Ninh không nói gì, tôi cũng không biết biểu hiện của cậu ấy ra sao vì lúc ấy mắt tôi đảo như rang lạc vừa nhìn màn hình, thỉnh thoảng lại liếc xuống chân tìm lại vị trí các nút nhảy.

- Tổ nói thật mà, hình như có ai gõ cửa ấy!

- Nhà tổ thì làm gì có ai đến mà gõ cửa! – Tôi đáp.

Bịch... bịch... bịch...

Ầm... ầm... ầm... Tiếng đập mạnh phát ra từ phía cửa. Đúng là có người đang gõ cửa, đúng hơn là đập cửa. Tôi chạy về phía ti vi giảm nhỏ tiếng rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Xuất hiện trước mặt tôi là một người phụ nữ đứng tuổi đang mặc đồ ngủ với khuôn mặt cau cằm miến cường chuyển sang nụ cười gượng gạo.

- Nhà cô ở tầng dưới. Thằng bé nhà cô nó sốt khó ngủ, cháu ở trên này ồn quá. Phiền cháu mở nhạc tiếng nhỏ xuống và bớt giậm chân lên sàn được không. – Người phụ nữ ấy nói với sự nhã nhặn nhất có thể.

- Cháu xin lỗi cô! – Tôi luống cuống – Xin lỗi cô. Cháu tắt nhạc ngay đây.

- Cảm ơn cháu! – Người phụ nữ đáp rồi đi vội xuống cầu thang. Tiếng trẻ con khóc ở tầng dưới khiến tôi áy náy.

Tôi chạy ngay vào nhà tắt ti vi. Lưu Ninh vào theo sau tôi, nhẹ nhàng đóng cửa. Tôi định trách Lưu Ninh vì rủ rê tôi làm ồn, nhưng khi thấy vẻ mặt đầy vẻ ăn năn của cậu ấy khiến tôi chẳng thể tức được. Dù sao thì cậu ấy cũng muốn tôi vui.

- Coi như cậu thua nhé. – Tôi mở lời.

- Há! – Lưu Ninh ngạc nhiên - hiểu ra vấn đề - cái – Rõ ràng lúc này điểm cậu rất thấp mà.

- Tớ không biết! Tớ đã nhảy hết đầu. Đang nhảy thì phải dừng giữa chừng. – Tôi cãi ngang.

Lưu Ninh cười trước thái độ trẻ con của tôi. Cậu ấy đứng dựa vào tường, tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo, nhìn cậu ấy tôi không nghĩ chỉ là một anh chàng làm ở quán café. Bỗng dưng mọi thứ quanh cậu ấy dường như tối lại, để cậu ấy nổi bật, lấp lánh với nụ cười thánh thiện cùng giọng nói ấm áp.

- Thôi được rồi, nhường cậu đây. Tớ chỉ muốn biết cậu có sẵn lòng nấu cơm cho tớ ăn không thôi, chứ tớ thì luôn sẵn lòng nấu cho cậu ăn.

Thú thực lúc ấy tôi chỉ muốn chạy lại để ôm lấy cậu ấy. Một cảm giác rất khó tả. Có phải là “sét đánh” không nhỉ? Tôi mỉm cười khá ngớ ngẩn, như thể vừa đạt được quán quân của cuộc thi “đạp thảm” vậy.

Thoả thuận xong chúng tôi thu dọn lại bãi chiến trường. Lưu Ninh cẩn thận lấy một chiếc giẻ lau thảm rồi mới nó vào hộp cùng với mớ dây rợ loằng ngoằng. Tôi thì dọn dẹp lại bàn ghế, bỏ những vỏ đồ ăn vặt mà cả hai bày ra từ nãy giờ.

Dọn dẹp xong cả hai ngồi dựa trên ghế, tìm một bộ phim hoạt hình để xem. Ở những pha hài hước, chúng tôi chỉ rúc ríc cười vì sợ ảnh hưởng đến hàng xóm. Thi thoảng tôi liếc nhìn Lưu Ninh. Khi cười cậu ấy không có vẻ ưu tư của một chàng trai phải trở nên chững chạc, già dặn trước tuổi. Tôi cũng không thấy sự bươn trải hay than phiền về cuộc đời mỗi khi cậu ấy cười. Dù tôi hiểu, số phận, cuộc sống của cậu ấy không ngọt ngào như vậy.

Ngồi được một lúc thì Lưu Ninh tự động đứng dậy, đi vào bếp và chuẩn bị bữa tối. Quả thật cậu ấy mang đến sự ấm áp cần thiết, tôi gần như quên hết những phiền muộn ban sáng. Với lấy chiếc gối ở cuối ghế sofa, tôi ôm nó và gặm nhấm niềm vui.

Đôi khi cần tìm những niềm vui nho nhỏ để tạm quên đi những nỗi buồn lớn.

Đôi khi những khó khăn ở phía trước có thể được giải quyết bằng sự cố gắng từng li từng tý.

Đôi khi nếu ta không với tay ra giữ lấy hạnh phúc, hạnh phúc sẽ tuột khỏi tay ta lúc nào không biết.

Lưu Ninh nấu cơm khá yên lặng nhưng khi tôi chạy vào để ngó trộm cậu ấy thì mới biết rằng mọi thứ không lặng yên như tôi nghĩ. Cậu ấy vừa nấu cơm vừa nghe nhạc, những bài hát nhẹ nhàng phát ra từ điện thoại như con người sâu lắng của cậu ấy vậy. Lưu Ninh yêu thích nấu ăn, tôi biết điều ấy nhưng cảm giác được nhìn một chàng trai chú tâm vào món ăn anh ta nấu là một cảm giác khó tả. Trái tim tôi lại như loạn nhịp.

- Ê! Nhìn gì thế?

Lưu Ninh hỏi khi thấy tôi đứng rình rập ở cửa. Tôi không nói gì mà chạy biến đi luôn. Làm sao mà tôi có thể để cậu ấy thấy mặt và tai tôi đang nóng rần rần lên được. Lưu Ninh không thèm đuổi theo, tôi biết. Cũng như khi pha café, cậu ấy chỉ xử lý tôi khi pha xong café.

Bữa tối diễn ra khá im lặng. Không phải vì ngại ngùng hay điều gì khác mà bởi đồ ăn Lưu Ninh nấu quá ngon.

- Cậu mở quán ăn được đấy! – Tôi nói sau khi dùng lấy ăn lau miệng – No chết đi được.

- Chết vội làm gì? Chết thì không thấy quán ăn của tớ khai trương đâu!

- Cậu định mở quán ăn thật à? Nếu thế tớ sẽ là khách quen. – Tôi hỏi, mà không để ý mình bị hớ.

- Không thật, tớ thích pha café hơn. – Lưu Ninh nói, bỗng dưng nhìn đồng hồ.

- Sao thế? Cậu bận gì à?

- Ủ, có chút việc. Cậu rửa bát nhé. Tớ phải đi bây giờ.

Lưu Ninh vào rửa tay rồi đi ra quàng khăn kín cổ và khoác thêm chiếc áo dày cộp. Tôi đi ra cửa tiễn cậu ấy. Lưu Ninh nhìn chằm chằm vào tôi. Tim tôi lại đập thành thịch. Tôi nhớ lần trước khi cậu ấy đưa tôi về kí túc, bỗng dưng tôi hi vọng cậu ấy sẽ hôn tôi, một lần nữa. Hình như lúc ấy gương mặt tôi vẽ lên suy nghĩ của tôi khiến Lưu Ninh tủm tỉm cười.

- Tớ về đây! – Nói rồi Lưu Ninh quay đi.

Không hiểu lúc ấy nghĩ gì tôi đã kéo tay cậu ấy lại và kiễng chân, đặt một nụ hôn nhẹ vào má cậu ấy. – Đi cẩn thận nhé!

Lưu Ninh bị bất ngờ, cậu ấy hơi xấu hổ và chạy nhanh xuống cầu thang. Tôi cũng vào nhà, đóng cửa lại. Tim tôi vẫn còn rạo rức. Hình như tình cảm của tôi dành cho cậu ấy trên mức quý, trên cả thích rồi thì phải.

“- Lệ Dương! Sao lại chủ động như vậy?

- Không biết nữa, bỗng dưng muốn hôn!

- Có thích Lưu Ninh không?

- Không biết, chắc có!”

Nếu màn độc thoại này cứ tiếp diễn trong đầu tôi có lẽ tôi sẽ không kiểm soát được hành động của mình mất. Tôi đi rửa bát và vẫn nghĩ lung tung nhưng mi mắt tôi bắt đầu díp lại. Đây ắt hẳn là ảnh hưởng của vụ “đạp thảm” ban nãy. Tuy còn khá sớm nhưng tôi quyết định đi ngủ. Dù sao những ngày nghỉ thì nên nghỉ ngơi.

Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ không mộng mị cho đến khi chiếc điện thoại ở đầu giường rung bần bật.

“Giờ tớ mới về đến nhà. Cậu ngủ chưa? Ngủ sớm đi nhé. À, mà chị Hiểu Thư cũng hỏi kỳ nghỉ cậu có đến làm không đấy, hôm nay tớ quên bảo với cậu.” – Tin nhắn của Lưu Ninh.

Tôi mắt nhắm mắt mở trả lời lại tin nhắn của cậu ấy. “Tớ chuẩn bị đi ngủ đây. Cậu cũng ngủ sớm đi. Chắc vài ngày nữa tớ đi làm, ở nhà cũng không có việc gì để làm mà.”

“Ừ, ngủ ngon. Kiss.” – Chính tin nhắn này của Lưu Ninh khiến tôi mất ngủ. Cậu ấy vẫn còn thích tôi!

Tôi muốn ngủ nhưng tin nhắn của Lưu Ninh khiến tôi không thể ngủ được. Tôi không dám nhắn lại. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ mà quên mất rằng gần đây tôi có sợ cửa sổ, một ánh đèn loé qua rồi loé lại. Tôi nhìn qua cửa rèm và thở phào khi thấy ánh đèn được chiếu lên từ đám choai choai dưới đường, còn nhà đối diện thì không một ánh đèn.

Tạm quên Lưu Ninh, tôi nghĩ về những chiếc hộp ban sáng và những cái tên sau mỗi tấm ảnh. Không bật đèn, tôi chỉ lấy máy tính rồi lặn hẩn xuống sàn nhà nằm. Tôi vẫn sợ nếu ở nhà đối diện có người đang theo dõi tôi thật thì tôi phải cẩn trọng hơn nữa. Có thể ai đó sẽ không để lọt mắt nhất cử nhất động của tôi.

Lúc này chiếc giường đủ cao để ở ngoài không ai thấy tôi chưa ngủ. Tôi gõ nhanh “Thôi Hồng Châu”. Kết quả tìm được khá nhiều, nhưng đa phần là blog và các trang mạng của những người tầm tuổi tôi. Kéo đến trang thứ sáu thứ bảy mà vẫn không có kết quả cần tìm, tôi mới nghĩ ra người đàn ông đó chắc cùng thời với bố của Tiểu Vũ, tôi chọn vừa một năm – cách đây hai mươi năm, 1992. Kết quả vẫn hiện ra một vài người cùng tên sinh năm 1992 nhưng ở mục cuối của trang đầu tiên hiện lên một bài báo cách đây hai mươi năm. “Thôi Hồng Châu – Tội phạm ma túy và cái chết bí ẩn.”

Tôi ấn vào bài báo, ở ngay phần đầu bài báo là một bức hình lớn của người đàn ông đó – giống bức ảnh trong chiếc hộp kia. Trong bài báo ấy cũng nhắc đến tên của vị cảnh sát đã bắt được Thôi Hồng Châu, đó chính là Lưu Soái Trì – cảnh sát chìm. Cả đêm, tôi tìm kiếm và đọc nghiền ngấu những thông tin về hai người đó. Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

8. Chương 8

Nhưng mặc nhiên trong những bài báo, những mẩu tin tức tôi đọc được không hề nhắc đến ba cái tên mà tôi quen. Mọi thứ như đi vào ngõ cụt. Quá khứ chỉ là một cảnh sát chìm đã thâm nhập và bắt được đầu sỏ

của đường dây ma túy. Cái chết của Thôi Hồng Châu chỉ là sự bịt đầu mối của những kẻ trong đường dây đã tẩu thoát. Và không lâu sau đó, vị cảnh sát kia cũng bị sát hại.

Tôi như đang đi lạc giữa mê cung bí ẩn. Càng đi càng rối, càng đi càng mệt, càng đi trái tim càng bị tổn thương. Năm người thì ba người đã không còn, chỉ còn lại hai người biết được thực hư câu chuyện. Tôi cũng không biết mình nên làm gì. Đã hai mươi năm trôi qua, liệu tôi có tìm được gì của quá khứ xa xôi ấy?

Tôi vẫn nằm trên sàn và thiếp đi lúc nào không biết. Gần sáng, cái lạnh khiến tôi rùng mình, leo lên giường, ngủ trong cơn mộng mị. Càng giữa đông trời càng chuyển lạnh. Cứ một lớp băng được cào đi thì vài ngày sau lại một trận tuyết ngập. Tuyết như muốn dùng sự lạnh lẽo của mình để bao phủ những hận thù, đớn đau. Căn hộ đối diện gần đây không có động thái gì lạ, có lẽ do tôi tự khiến mình sợ hãi hơn mà thôi.

Từ sau hôm bác Vỹ Đông đến nhà, Tiểu Vũ không còn liên lạc với tôi nữa. Không biết vì lý do gì. Tôi vu vơ nhắn tin cho anh nhưng không thấy hồi âm. Có phải có một mối nguy hiểm nào đó đang đeo đuổi tôi, anh ấy, bác ấy, người phụ nữ ấy hay không? Có phải những việc của quá khứ vẫn chưa chấm dứt.

Ở nhà không có việc gì làm khiến tôi hay suy nghĩ linh tinh nên tôi quay lại quán café để làm. Thấy tôi, chị Hiểu Thư rất vui, Lưu Ninh cũng vậy. Thấy tôi đến, Lưu Ninh pha ngay một tách café, vị ngọt quen thuộc của Café Đậu Đỏ khiến tôi thấy ấm áp.

Gần tết, quán café đông hơn thường lệ. Những cô cậu sinh viên tầm tuổi tôi tụ tập gặp nhau sau cả kỳ học vất vả. Họ nói chuyện rôm rả, kể cho nhau nghe những câu chuyện trường lớp, bè bạn, tình yêu. Nhìn lại chính mình, tôi bỗng thấy cuộc sống của mình nhạt lạt. Trừ những ngày lang thang thuở bé, đôi chân tôi chưa rời khỏi mảnh đất này. Bạn bè tôi không nhiều, đúng hơn là lên đại học tôi mới kết bạn và cũng chẳng nhiều nhận gì. Chỉ có ba cô bạn cùng phòng, để gọi là bạn thực sự thì chỉ có Lưu Linh.

- Mang café lên tầng 2 này Lệ Dương. Bàn 13 nhé! – Lưu Ninh đẩy khay về phía tôi. Tôi cười, rồi vờ như mình đang không nghĩ linh tinh gì.

Khi tôi về đến quầy phục vụ, Lưu Ninh nhìn tôi một cách kỳ quặc, tay cậu ấy đưa lên cảm vẻ suy ngẫm, miệng không ngừng lẩm bẩm những thứ mà chỉ mình cậu ấy nghe thấy. Cuối cùng, những âm thanh chỉ cảm nhận được bằng đôi mắt cũng bật lên thành tiếng.

- Đạo này cậu sao thế? Tâm trạng không tốt lắm? Hay suy nghĩ đầu đầu ấy! – Lưu Ninh nói.

- Tớ á! Có sao đâu. – Tôi trả lời.

Lưu Ninh đưa tay lên giữ nhẹ hai bên má tôi, nói thào thì: - Chỉ cần cậu muốn chia sẻ, tớ sẽ luôn ở bên.

Tôi ngượng ngùng gỡ tay Lưu Ninh ra, mặt cúi gằm. Chưa kịp nói gì thì chị Hiểu Thư khiến cả hai chúng tôi giật mình.

- Đang giờ làm việc nhé! – Nói rồi chị nháy mắt trêu chọc.

Tôi từng người chưa biết giải thích sao để chị Hiểu Thư không hiểu lầm thì chị đã đi ra ngoài. Tôi quay sang lườm Lưu Ninh một cái cháy lông mày. Dù là tôi có cảm tình với cậu ấy, dù là giờ tôi đã biết mình thích Lưu Ninh hơn nhưng tôi không thích thể hiện tình cảm nơi đông người. Và thực ra, giữa tôi và Lưu Ninh có phải là yêu hay không, điều ấy còn chưa rõ ràng. Tôi lấy một chiếc khăn rồi đi lau mấy bàn trống bỏ mặc Lưu Ninh đứng ở quầy phục vụ.

Đến giờ ăn trưa tôi cũng không ngồi cùng cậu ấy mà mang quyển nhật ký ngồi ở một bàn trống, vừa ăn vừa hí hoáy viết. Mọi thứ đã trở nên quá sức với một người kém biểu đạt qua lời nói như tôi. Từ bé tôi cố hoà đồng với mọi người nhưng trong tôi luôn có một bức tường cao ngăn cách tôi chia sẻ những gì mình nghĩ với người khác. Khi ấy, mẹ động viên tôi rất nhiều, kể cho tôi nghe nhiều câu chuyện, động viên tôi. Bà cũng nói rằng nếu như tôi không thể nói ra, vậy thì hãy viết nhật ký, đừng để mọi thứ đè nặng lên mình như vậy. Và tôi vẫn luôn làm theo lời mẹ. Gần đây, tôi viết nhiều hơn, những trang của cuốn nhật ký đã dần về cuối.

Mẹ nói với tôi rằng viết nhiều không chứng tỏ rằng tôi không ổn, chỉ là vì cuộc sống của tôi có quá nhiều màu sắc mà thôi và tôi cũng đừng thấy buồn khi một viết đến trang cuối cùng của cuốn nhật ký, hãy bắt đầu viết một cuốn mới, biết đâu lúc ấy tôi có những suy nghĩ khác về những gì tôi đã từng cảm nhận.

Hôm nay tuyết lại rơi nhưng không phải vì thế bên ngoài ít người qua lại. Tôi không thích tuyết rơi nhưng Lưu Ninh thì khác vì nó khiến cậu ấy vui. Tôi khẽ liếc nhìn Lưu Ninh, cậu ấy chăm chú nhìn tôi – gần như theo dõi vậy. Thấy tôi nhìn, ánh mắt cậu ấy tránh đi và chuyển hướng về chiếc điện thoại. Chưa đầy một phút sau, điện thoại tôi rung lên.

“Tớ xin lỗi. Đừng giận nhé!” – Có lẽ thói quen muốn ở một mình của tôi khiến cậu ấy hiểu lầm. Tôi không trả lời tin nhắn mà ngược lên nhìn cậu ấy cười và nhắn lại. “Ừ, tớ không giận, chỉ là thỉnh thoảng tớ muốn ở một mình.”

Điện thoại tôi lại rung lên, nhưng không phải là tin nhắn của Lưu Ninh.

“Em đang làm gì thế? Anh có việc cần gặp em.” Tôi ngạc nhiên trước tin nhắn của Tiểu Vũ.

“Em đang ở quán café. Có việc gì thế anh?”

“Mấy giờ em về? Anh sẽ chờ ở siêu thị gần nhà em.”

Tôi nhắn tin trả lời Tiểu Vũ và lại bị những suy nghĩ vẩn vò. Đang có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi đem cuốn nhật ký cất vào ngăn tủ của mình, Lưu Ninh nhìn tôi với ánh mắt tò mò.

Trò đời luôn thích bốn cọt con người, khi thì vồn vập yêu thương, khi thì lạnh lùng tàn nhẫn.

Nếu như đã đi lạc vào mê cung, tôi sẽ chọn cách đi của riêng mình, dù sớm hay muộn, dù có chịu nhiều tổn thương, tôi tin tôi sẽ tìm được lối ra.

Về chiều trời trở lạnh. Tôi kéo kín mít áo khăn, lúc này cả người tôi chỉ hở ra đôi mắt. Lưu Ninh định đưa tôi ra bến xe bus nhưng tôi từ chối, tôi không muốn cậu ấy bị chị Hiếu Thư trách.

- Không đưa cậu về được, ngại quá! – Lưu Ninh nói.

- Có gì mà ngại. Cậu vào làm đi.

Tôi đi hăn thì Lưu Ninh mới quay vào quán. Quán café gần trường tôi nhưng lại cách nhà tôi khá xa. Vì kì nghỉ tôi về nhà nên tôi chỉ làm ca sáng và ca chiều, may là chị Hiếu Thư giờ cũng đã cởi mở hơn với tôi. Đến bến xe bus, tôi đang đứng run lập cập vì rét thì một chiếc xe quen thuộc dừng ngay trước mặt. Tiểu Vũ mở cửa và gọi tôi lên xe.

- Sao anh bảo chờ ở gần nhà? – Tôi hỏi.

- Anh ở gần quán café từ lúc nãy, thấy em đi một mình anh mới qua đón em, chứ không thì không dám đâu.

- Sao thế?

- Chuyện dài lắm, có người theo dõi anh và em nên không thể để họ phát hiện chúng ta gặp nhau.

Tiểu Vũ nói với vẻ hoàn toàn nghiêm túc khiến tôi lo lắng. Có phải anh ấy đã điều tra ra điều gì hay không?

Tiểu Vũ lái xe không quá nhanh, suốt đường về anh gấp gáp kể tôi nghe những điều anh biết. Đôi lúc, anh dừng lại câu chuyện để nhìn vào kính chiếu hậu xem có ai theo dõi chúng tôi không. Mọi chuyện đã trở nên rắc rối hơn tôi nghĩ. Tôi chỉ biết dính chặt vào ghế và tiếp nhận những gì Tiểu Vũ nói. Anh, cũng chỉ như tôi, là kẻ đào bới sự thật.

- Thời gian tới anh sẽ đi Cao Phong, có thể sẽ tìm ra điều gì đó. Ở một mình em phải cẩn thận, nhớ giữ gìn sức khỏe và với cậu bạn làm cùng quán café, anh nghĩ cậu ấy không đơn giản đâu. – Tiểu Vũ dặn tôi trước khi dừng xe. – À, nhớ xoá tin nhắn hôm nay của anh nữa.

Tôi xoá tin nhắn của anh trước khi xuống xe. Tôi đi nhanh về nhà, tôi cần một nơi tĩnh lặng để có thể sắp xếp mọi thứ đang nhảy loạn xạ trong đầu. Mãi đi mà tôi không thấy có một chiếc xe tiến tới phía tôi với tốc độ khá nhanh. Đến khi định thần được, tôi tránh qua một bên. Chiếc xe vẫn lao về và đâm thẳng về phía tôi. Tôi chỉ biết búng và đầu tôi rất đau, sau đó thì ngất đi.

Khi tỉnh lại, tôi thấy đầu hơi nhức và khó chịu. Tôi cố cử động mi mắt nhưng mãi đôi mắt của tôi mới lười biếng mở khê. Lưu Ninh đang ngồi cạnh giường nhìn tôi đầy lo lắng.

- Cậu tỉnh rồi à? Có đau lắm không?

- Ủ... đỡ tớ ngồi dậy.

Lưu Ninh làm theo lời tôi. Đến lúc này thì tôi hoàn toàn xác định được tình cảnh của mình. Đầu tôi được băng một lớp mỏng, bụng tôi khá đau nhưng không bị băng bó, chân tay đều không sao. Ngồi được một lúc tôi tự trườn mình nằm xuống. Ở tư thế ngồi, bụng tôi không thoải mái cho lắm.

- Sao cậu lại ở đây vậy? – Tôi hỏi.

- Lúc chiều tớ đang làm thì có người gọi điện cho tớ từ điện thoại của cậu báo rằng cậu bị xe đâm. Lúc đấy tớ bắt taxi đến đó và đưa cậu vào viện luôn. Đầu cậu bị đập vào vỉa hè và chảy máu, nhưng bác sỹ nói chụp X – quang và CT đều không có vấn đề gì. Ổ bụng thì cũng không nghiêm trọng, chỉ va chạm phần mềm chứ không sao. Nghỉ ngơi vài ngày là hết đau thôi.

- Tại tớ không cẩn thận. Thế tớ xuất viện được chưa? – Tôi hỏi Lưu Ninh

- Muộn rồi lạnh, cậu ở đây một tối. Mai làm thủ tục xuất viện cũng được. Cậu có đói không, tớ lấy cháo cho cậu ăn nhé!

Tôi gật đầu, rồi lại hỏi Lưu Ninh. – Cái xe đâm tớ, nó đâu?

- Chạy rồi! – Lưu Ninh nói giọng bực tức – Tớ mà tóm được nó tớ....

Tôi không nói gì thêm. Tôi e sợ những gì Tiểu Vũ nói là đúng. Có lẽ đã có người theo dõi hai chúng tôi.

Tôi khá đau và mệt nên ăn không đến nửa bát cháo. Lưu Ninh sốt ruột nhìn tôi. Tôi biết là cậu ấy rất lo lắng cho tôi, nhưng chính tôi, giờ cũng lo lắng cho chính mình. Tai nạn hôm nay không phải là sự vô ý, có thể đó là một lời cảnh cáo. Điều khiến tôi sợ hãi bây giờ không phải là tôi sẽ nhận hậu quả thể nào từ việc đào bới sự thật, mà tôi sợ mình không tìm được đến tận cùng gốc rễ của nó.

Sáng hôm sau, Lưu Ninh làm thủ tục xuất viện, nhận thuốc rồi đưa tôi về nhà. Cậu ấy chuẩn bị sẵn cho tôi bữa chiều và bữa tối – hai nồi cháo rồi mới đi làm.

Lưu Ninh đi rồi tôi thẫn thờ nhìn sang nhà đối diện.

“Em không sao chứ, cứ ở nhà nghỉ ngơi đến khi nào khỏi hẳn thì đi làm nhé.” Chị Hiểu Thư nhắn tin cho tôi, có lẽ Lưu Ninh đã đến quán và xin phép nghỉ giúp tôi. Đáng lẽ ra chị ấy nên biết từ lúc Lưu Ninh đưa tôi đến bệnh viện mới đúng chứ nhỉ? Tôi thở dài, có lẽ muộn chị ấy ngại hỏi. Tính chị ấy vẫn vậy.

Tôi nằm trên giường lấp ráp lại những điều mà Tiểu Vũ nói hôm qua. Tôi không nghĩ là Tiểu Vũ lại dễ dàng đón nhận sự thật về thân phận mình đến vậy. Khi anh nói cho tôi nghe sự thực, tôi cảm nhận được anh không còn nghĩ mình là con của ai, mà anh tiếp nhận mọi thứ với trực quan của một nhà báo. Và tôi biết, anh sẽ theo đuổi sự thật đến cùng.

Số phận như được sắp đặt cho chúng tôi vậy. Tôi viết những câu chuyện ình, có nhân vật là tôi, là anh, là Lưu Ninh và tất cả mọi điều tôi đón nhận. Còn anh, anh dường như học báo để biết được sự thật về cuộc đời mình.

“Lần em đến nhà anh đấy, tối hôm đấy bố mẹ anh đã cãi nhau, có nhắc đến em, mẹ em, cả hai người khác là Lưu Soái Trì và Thôi Hồng Phúc. Anh nghĩ họ đều là người lớn nên chỉ còn em là người anh có thể tiếp cận. Thú thật ban đầu anh đã không thật sự thích em, có chút hiểu kỳ nhưng chưa phải là... em hiểu đấy.

Rồi sau đó anh học môn Báo chí Chính pháp, thầy giáo anh có vô tình nhắc đến một bài báo về Thôi Hồng Châu, ban đầu anh ngờ ngợ, nhưng sau khi anh hỏi thầy giáo về sự việc khi ấy, thì anh nghĩ mọi chuyện không đơn giản như anh đã nghĩ.

Không chỉ đơn giản là anh là con của ai, mà những chuyện đang dở ngày xưa cần phải chấm dứt. Mà có khi nào em nghĩ, cái chết của mẹ em, không phải do vô tình không?”

Tôi cố nhích người dậy mở máy tính nhưng bụng quá đau nên không thể ngồi được, tôi bất lực lấy điện thoại gọi cho Lưu Linh.

- Rảnh không? Qua nhà tao đi. Hôm qua bị xe đâm, đau không làm gì được, ở nhà buồn quá.

- Há? Sao thế con ranh? Sao lại bị đâm? Tao đến ngay đây. – Lưu Linh tua một tràng rồi cúp máy cái rụp.

Nửa tiếng sau Lưu Linh đã có mặt tại nhà tôi. Nhìn cô bạn bơ phờ đứng ngoài chờ tôi mở cửa khiến tôi phì cười.

- Còn cười được hả con ranh. Đâm thế nào? Đau thế nào? – Lưu Linh nhìn vết băng trên đầu tôi sốt ruột hỏi.

- Ủ, hôm qua đi đường lạnh quá, hơi bất cẩn, chắc bị thằng ranh trẻ trâu nào phóng ẩu nó đâm.

- Thế nó đâu? Có bồi thường gì không?

- Chạy rồi. Lúc đấy tao bị ngất, tỉnh dậy thì đã ở viện rồi. Vào phòng tao đi, tao chỉ nằm được thôi.

May mà có Lưu Linh đến trò chuyện với tôi. Chắc do cô bạn nói quá lên hay hốt hoảng thái quá khiến mẹ của Lưu Linh khi nghe tin tôi bị tai nạn cũng lo lắng theo. Cô bạn ngồi kể chuyện đông tây, chuyện mẹ bắt ở nhà học nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, bắt tìm bạn trai vân vân và vân vân. Được cái Lưu Linh còn có khiếu hài hước khiến những câu chuyện cô ấy kể đều khiến tôi phải bấm bụng để cười.

- Đói chưa? Ăn gì không tao làm cho, ày làm chuột bạch luôn.

- Thôi khỏi, sáng nay Lưu Ninh đưa tao về có nấu luôn cháo cho tao rồi, mày đun lại là được.

- Gớm, đào hoa có khác. Thế nằm im đây nhé, tao vào bếp tiếp quản thành quả của chàng đây.

Lưu Linh đi rồi tôi xem mấy cuốn sách mà cô bạn mang đến. Lưu Linh quả là tâm lý, biết tính tôi nếu ở im một chỗ mà không có máy tính hay sách truyện gì đó để đọc thì tôi sẽ không thể chịu được nên cô bạn mang mấy cuốn tiểu thuyết đến. Tôi nhìn qua có vẻ là hợp gout của tôi. Đang nằm im thì tiếng ken két ở gian ngoài khiến tôi rùng mình.

- Gì thế Lưu Linh? – Tôi hỏi với ra.

- Xong rồi đây. – Tôi chưa thấy Lưu Linh đâu mà chỉ thấy chiếc bàn gỗ ở ngoài phòng khách đã được đẩy vào trong phòng của tôi.

- Cứ nằm im đây đi, tao tự đẩy vào được. – Lưu Linh nói.

Sau đó thì chiếc bàn được nằm đúng vị trí, ở ngay gần giường. Lưu Linh đứng dậy thở hồng hộc rồi lại phi luôn vào bếp. Chưa đầy năm phút cô bạn quay lại với hai bát cháo khá to – được đặt trên mặt thớt. Rồi Lưu Linh chạy vào bếp cắt thớt và mang thêm một đĩa hoa quả. Có vẻ như cô bạn chuẩn bị mọi thứ khá chu đáo.

- Đùa, kiếm được người yêu như Lưu Ninh thì sướng. Chiều người yêu thì phải biết.

- Mày đi mà kiếm. – Tôi đùa, mà không biết hai tai tôi đang đỏ dần lên.

- Mày có mà cho ý, nhìn tai mày đang đỏ lên gay gắt kia kìa.

Lưu Linh không ngừng trêu đùa tôi. Dường như cô bạn lém lỉnh ấy đã nhìn ra được điều gì đó khác biệt giữa tôi và Lưu Linh. Ăn trưa xong tôi ngoan ngoãn uống thuốc và chẳng mấy chốc đã buồn ngủ. Lưu Linh đi về khi tôi đã ngủ say.

Khi tôi tỉnh dậy mới giữa chiều, ánh nắng ngoài kia vẫn hắt nhạt tạo màu lung linh cho tuyết. Tôi nhìn sang bên cạnh vẫn còn nguyên đĩa hoa quả được gọt cẩn thận và bọc một lớp nilon. Mấy cuốn truyện cũng được xếp gọn gàng phía đầu giường. Tôi lấy một cuốn định đọc nhưng chợt nghĩ ra, tôi lấy máy tính đặt lên chiếc bàn, giờ thì tôi có thể nằm mà sử dụng máy tính. Tôi vào trang cá nhân của Tiểu Vũ để xem một vài thứ, tôi nhớ ra là tôi cần thông báo cho Tiểu Vũ.

Tôi lấy máy gọi cho anh, anh nghe máy, nhận thông tin và cúp máy nhanh. Sau đó anh gửi tin nhắn hỏi thăm tôi và không quên dặn tôi xoá tin nhắn và cuộc gọi trong máy.

Nằm trong chăn mà tôi thấy run rẩy, không hiểu là do trời lạnh hay bởi tôi sợ hãi. Nếu hôm qua kẻ báo tin cho Lưu Ninh rằng tôi bị xe đâm chính là kẻ đâm tôi và nếu tôi chưa xoá tin nhắn của Tiểu Vũ thì không biết mọi chuyện còn đến đâu nữa.

Tôi lạch tạch gõ vào trang web tìm kiếm vài từ khoá.

9. Chương 9

Theo những thông tin Tiểu Vũ nói, tôi tìm hiểu về thân thế và cái chết của Lưu Soái Trì. Ông ấy chết trong căn hộ của chính mình, do một vụ hỏa hoạn, mọi thứ trong nhà đều cháy rụi nên không thể tìm được thủ phạm gây án. Cảnh sát đã điều tra những người thân tín của Thôi Hồng Châu nhưng không có manh mối. Họ kết luận do sơ suất, chập điện gây cháy nhà. Điều không bình thường là gia đình có ba người, nhưng chỉ có hai vợ chồng ở trong nhà, cậu con trai hai tuổi khi ấy không thấy xác nhưng lại mất tích sau vụ hỏa hoạn đó.

Liệu mẹ tôi có liên quan gì đến vụ việc ghê rợn thế này. Tôi khẽ rùng mình nhớ lại gói bột trắng trong tủ quần áo và cả sổ tài sản ấy nữa. Sổ tài sản ấy đủ cho rất nhiều người sống sung sướng cả đời.

Nằm mãi cũng mỏi, tôi cố ngồi dậy rồi đi ra ngoài phòng khách rót nước uống. Đến giữa phòng khách tôi thấy cảm giác hơi lạ, có lẽ bởi chiếc bàn đã bị chuyển đi tạo nên khoảng trống. Nhìn tấm lót sàn bị xước, tôi hơi xót. Khi nào hết đau hẳn có lẽ tôi sẽ dùng tiền lương một tháng để thay toàn bộ lớp lót mới, dù sao thì cũng sắp sang năm mới. Hi vọng một thứ gì đó mới mẻ sẽ mang lại nhiều điều may mắn hơn.

Khi quay lại giường thì tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Vũ, anh nói rằng anh tìm hiểu được vài điều mới, khi về sẽ đến thăm tôi và anh cũng thuê người bí mật bảo vệ tôi. Tin nhắn của Tiểu Vũ khiến tôi yên tâm hơn nhiều, ít ra là anh ấy vẫn đang an toàn. Tôi xem lại một lần tin nhắn của Tiểu Vũ và xóa đi.

Cảm giác ở một mình trong khi không khoẻ thật là khó chịu. Trước kia, có lẽ mẹ cũng vậy, thậm chí còn khó chịu hơn tôi bởi chờ đón bà là cái chết, là sự rời xa tôi, rời xa Tiểu Vũ – con đẻ của bà. Khi ấy mẹ đã nghĩ gì? Tôi chỉ biết trong những câu chuyện mẹ kể thì bác Vỹ Đông – cha của Tiểu Vũ là người mẹ yêu nhưng họ không thể đến với nhau vì họ có cuộc sống của riêng mình.

Vì sao người phụ nữ ấy lại làm vậy? Bà ấy đem Tiểu Vũ đi, và chăm sóc anh ấy như con đẻ? Bà ấy có yêu thương Tiểu Vũ không hay chỉ muốn trả thù mẹ tôi nên mới vậy. Bất giác, tôi sợ người đàn bà quyền lực với nụ cười lạnh buốt ấy. Tôi lên Baidu và tìm thông tin về bà.

Không ít bài báo giật tít với cái tên Dương Phi Diệp - một người phụ nữ quyền lực đi lên từ ngành an ninh. Bà chính là cấp trên của Lưu Soái Trì, người đã bắt được Thôi Hồng Châu. Ra vậy. Có thể bà ấy chính là cấp trên, mà cũng chính là một nhân vật trong đường dây buôn ma túy ấy. Nếu như... nếu như người phụ nữ ấy là một tội phạm ma túy, tôi không dám nghĩ kết cục dành cho tôi sẽ là gì nếu cứ đi sâu vào quá khứ thế này.

Lấy chiếc gối kê vào đầu giường, tôi ngồi dựa lưng và nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết rơi. Tuyết rơi liên ba hôm nay rồi. Chỉ còn hai tuần nữa là đến tết. Tết này, chắc sẽ có đơn lắm đây. Tôi nhìn sang nhà đối diện, người đàn ông lạ mặt lại xuất hiện nhưng lần này gã không nhìn chăm chăm vào cửa sổ nhà tôi mà cúi húi dọn dẹp trong nhà, dù căn phòng không mấy bừa bộn.

Có vẻ như vị thế của tôi và gã đã hoán đổi cho nhau. Giờ thì tôi là người đang nhìn chăm chăm vào căn hộ ấy. Gã vừa dọn dẹp, thì thoảng lại ngược lên và thấy tôi. Gã lúng túng cúi xuống. Tay gã vung về cầm chiếc khăn lau đi lau lại cửa kính. Tôi đoán gã là một kẻ biến thái ưa ngấn nấp gọn gàng. Khoảng mười phút thì gã lau xong ô cửa, không thiếu một centimet vuông nào cả. Sau đó, gã từ từ kéo rèm cửa lại, không cho tôi làm phiền gã thêm nữa.

Tôi thở dài, tự cười một mình, chọn bừa một cuốn tiểu thuyết và nằm đọc. Hết nằm nghiêng trái lại nghiêng phải cuối cùng tôi gấp cuốn sách lại vì tiếng kêu rột rột phát ra từ bụng. Cũng gần sáu giờ rồi. Lười biếng đặt chân xuống giường, tôi đi vào bếp. Thời gian chậm chạp trôi như kiến bò gốc đa, một ngày trôi qua thật nhàm chán.

Đến tối, ăn cháo và uống thuốc xong, tôi kéo chiếc chăn mỏng ra sofa nằm xem ti vi. Bỗng có tiếng gõ cửa khiến tôi giật mình. Ai lại đến vào lúc này nhỉ. Tôi chậm chạp đi về phía cửa, tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập.

- Lưu Ninh à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Không tớ thì ai. Cậu làm gì mà nhắn tin không trả lời, gọi điện không nghe máy thế. Tớ cứ tưởng cậu bị làm sao. – Lưu Ninh nói như mắng tôi.

- Tớ để điện thoại trong phòng. Ở nhà một mình chán quá. Buồn chết đi được.

- Cậu còn đau nhiều không? – Lưu Ninh ân cần hỏi.

- Vẫn. Chẳng làm được gì. Cả ngày chỉ nằm thôi.

Lưu Ninh không hỏi gì thêm, cậu ấy đi vào bếp, lui hui ở trong đó một lúc lâu. Không cần vào trong tôi cũng biết cậu ấy đang kiểm tra nồi cháo xem tôi có ngoan ngoãn ăn hay không. Tiếng vòi nước mở xối xả, cậu ấy đang rửa mấy chiếc bát tôi vứt chỏng chơ ở đó. Sau đó thì đến tiếng bầm bầm chặt chặt. “Lại một nồi cháo mới nữa rồi.” Tôi nghĩ thầm trong đầu.

- Tớ nấu cháo thịt băm, mai đổi bữa cho cậu. Đang yếu thì chịu khó ăn cháo. Khỏi ốm rồi thì thích ăn gì tớ mời nhé.

- Cậu chu đáo quá. Lưu Linh khen cậu mãi, nói thích có người yêu như cậu.

- Lưu Linh? – Lưu Ninh ngạc nhiên hỏi tôi.

- À, bạn cùng lớp, cùng phòng của tớ, trưa nay cậu ấy qua đây.

- Xinh không? – Lưu Ninh nói – Giới thiệu cho tớ đi.

Lúc này Lưu Ninh đã đến gần tôi, đầu cúi sát xuống. Tôi cúi mặt tránh đi. Ai mà biết được cậu ấy sẽ làm gì tiếp theo. Cậu ấy nhếch mép cười rồi quay đi ngồi xuống ghế đối diện. Mãi tôi mới dám ngẩng mặt lên. Cậu ấy cười nhe nhon như muốn trêu tức tôi.

Lưu Ninh ngồi nói chuyện với tôi, lát lát cậu ấy lại chạy vào bếp. Đến khi nấu xong cháo thì cậu ấy mới về, trước khi về, cậu ấy dặn dò tôi đủ thứ và không quên hôn nhẹ lên má tôi.

Đêm ấy tôi ngủ ngon, không biết vì mệt, vì thuốc hay vì điều gì khác.

Trong vài ngày, ngày nào Lưu Ninh cũng đến nhà, nấu ăn và nói chuyện phiếm với tôi. Lúc rảnh rỗi tôi đọc truyện hay nhắn tin nói chuyện với Tiểu Vũ. Gần một tuần thì tôi đỡ hẳn, vết thương trên đầu chỉ còn là vết xước nhỏ. Cũng chỉ còn vài ngày là hết, tôi gọi điện cho chị Hiểu Thư nói rằng sau tết mới đi làm lại, chị đồng ý và hỏi thăm qua sức khỏe của tôi. Tiểu Vũ nhắn tin cho tôi nói rằng anh đã về và hỏi tôi khi nào đi sửa sang mộ ẹ để anh đưa tôi đi.

Khi biết Tiểu Vũ đi cùng tôi, Lưu Ninh không vui, anh nhìn tôi với ánh mắt tức giận nhưng nhanh chóng dịu xuống khi tôi nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ tớ sẽ có nhiều điều muốn chia sẻ với cậu, hi vọng là cậu đủ kiên nhẫn.

Càng gần tết tuyết rơi càng nhiều, càng dày. Hết lớp tuyết này đến lớp tuyết khác thay nhau phủ lên cuộc sống tưởng như yên ả. Hôm ấy Tiểu Vũ đến đón tôi từ sớm, nhìn anh gầy đi, đôi mắt sâu nhìn xoáy vào tôi. Anh bảo tôi lên xe ngồi trước còn anh cất đồ tôi chuẩn bị mang đi ra ghế sau của xe. Quay lại nhìn anh cẩn thận để túi đồ, tôi thấy bên cạnh cũng có một túi đồ khác, chắc anh cũng tự chuẩn bị.

- Đi nhiều thế chắc anh mệt lắm. – Tôi mở lời.

- Ừ, cũng hơi mệt. Em thì thế nào, còn đau không? – Anh quay sang nhìn tôi, lo lắng hỏi.

- Một chút thôi, bây giờ đi lại bình thường rồi, mấy hôm trước em chỉ ở nhà nằm và ăn cháo trường kỳ thôi.

- Anh đang điều tra về Lưu Ninh, anh cảm giác có điều gì không bình thường ở cậu ấy.

- Lưu Ninh?

- Ừ, giữa em và cậu ấy có vẻ không đơn thuần là bạn nhỉ? – Anh thở dài rồi nói tiếp – Anh không dám giữ em cho riêng mình, anh tôn trọng tình cảm trong em nhưng hãy sáng suốt đừng để mọi thứ đi quá xa. Anh không muốn em bị tổn thương.

Tiểu Vũ nói mà không nhìn tôi, anh nhìn đường, hai bàn tay nắm chặt vào vô lăng. Đường như thời gian và những thay đổi đã khiến trong Tiểu Vũ đánh mất đi cậu bé nghịch ngợm, cũng không còn thấy một chàng trai ưa nói ưa cười ưa khua môi múa mép. Chỉ còn anh lặng lẽ, điềm đạm, ưu tư.

Hai chúng tôi bước vào con đường nhỏ, lát đá quanh khu nghĩa trang rộng lớn có những đám khói lơ lửng bay lên cao. Đông lạnh, ai cũng kín mít, chẳng rõ mặt người. Những xác pháo đỏ nhoè nhoẹt lẫn vào băng tuyết chỉ khiến cảnh sắc nơi đây thêm u ám. Tiểu Vũ lặng im theo sau tôi. Tôi biết giờ anh đang có rất nhiều tâm trạng. Lần đầu tiên anh gặp người sinh ra mình là khi người ấy đã đi rất xa, mẹ của anh, giờ chỉ sống trong kí ức của những người quanh anh.

Đến mộ của mẹ, tôi lấy một chiếc chổi nhỏ để quét lớp tuyết dày. Tiểu Vũ đứng thất thần nhìn tấm ảnh nhỏ ở bia mộ. Nhìn anh như vậy tim tôi nhói đau. Nước mắt lẫn một vệt dài, đóng băng lạnh buốt trên má. Bàn tay to lớn của anh chậm chậm miết trên tấm ảnh. “Mẹ à, Tiểu Vũ đến thăm mẹ rồi đấy. Mẹ có thấy không?” Tôi thì thầm. Quét dọn xong tôi giúp anh bày hoa quả.

- Sao anh biết mẹ thích hoa hồng vàng? – Tôi hỏi.

Anh không trả lời tôi. Đến khi tôi gọi anh vài lần anh mới giật mình hỏi lại: - Em vừa bảo gì thế?

Tôi lắc đầu, anh cũng không hỏi lại mà lầm lũi cúi xuống. Tôi biết anh đang cố để che đi những cảm xúc của anh. Gỡ cả hai bó hoa tôi và anh mua, tôi bó lại thành một bó lớn đặt lên trên. Hồng vàng kiêu hãnh trong khung cảnh lạnh giá. Tiếng pháo lẹt đẹt, xác pháo bay xác xơ bay lên cùng với đám tro của tiền vàng tạo nên bức tường vô hình ngăn cách tôi và anh. Khói leo lắt bay mà đủ làm mất cay.

Giọng đều đều, tôi phá tan bức tường u ám kia bằng câu chuyện về mẹ. Tôi kể anh nghe về mẹ, về những gì tôi biết về anh từ nhỏ. Mẹ luôn nhớ sinh nhật của anh, tôi cũng vậy vì năm nào cũng thế, cứ đến sinh nhật anh hai mẹ con đều tổ chức sinh nhật dù thiếu nhân vật chính. Giọng tôi trở nên méo mó khi nhắc đến những chiếc áo, chiếc khăn mẹ đan mà chưa một lần đưa cho anh. Và cả khi tôi vào đại học, cuối tuần mẹ đều chờ đợi tôi về để nấu những món ăn thật ngon – những món ăn bố anh thích – anh thích và đôi mắt võ vụn khi nghe tôi nhắc đến tên anh.

- Cuộc sống của em và mẹ luôn có anh! – Tôi nhìn anh. Tiểu Vũ đưa tay lau nước mắt trên má tôi rồi ôm tôi vào lòng. Bờ vai, đôi bàn tay rắn chắc run rẩy siết mạnh.

- Cảm ơn em đã ở bên mẹ, ở bên anh.

- Không, em phải cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ đã đưa em ra khỏi cuộc sống lang thang, để có một gia đình, một mái nhà. Với em, quan tâm đến anh chính là niềm vui duy nhất em có thể đem đến ẹ.

Tiểu Vũ buông tay ra, ngạc nhiên hỏi tôi: - Em không phải con đẻ của mẹ?

- Không, em là đứa trẻ không gia đình được mẹ đưa về nuôi.

Anh nhìn tôi lâu hơn như không tin vào mắt mình. Phải chăng anh đã nghĩ tôi và anh là anh em ruột?

Chúng tôi trở về khi đã quá trưa. Anh mời tôi ăn trưa, chúng tôi ngồi đối diện nhau, vụng về, xa lạ.

- Em sẽ chờ anh chứ? – Tiểu Vũ hỏi.

- Chờ anh?

- Chờ ọi việc sáng tỏ. Thời gian qua anh đã rất mệt mỏi. Những ẩn số luôn ám ảnh anh, nhất là khi anh biết mẹ đẻ của mình là ai. Anh đã nghĩ, em là em gái của anh. Anh đã buông tay khi biết không thể... em hiểu đấy, anh đã nghĩ rằng anh thất tình. Nhưng anh không thể dừng việc quan tâm đến em, có lúc anh tự nhủ với mình rằng, anh vẫn có thể quan tâm đến em, vì em là em gái của anh, cũng vì giờ đây có thể anh là người thân duy nhất của em nên anh còn phải bảo vệ và chăm sóc em. Anh cần em chờ anh, Lệ Dương ạ.

Tôi đã rất xúc động khi anh nói vậy. Tôi biết giờ đây tôi hiểu anh.

- Tí nữa anh đưa em đi mua một ít đồ nhé. Em muốn dọn dẹp lại nhà, sắp tết rồi.

Anh mỉm cười gật đầu, một nụ cười không gượng gạo. Một nụ cười tôi đã gặp từ lâu. Nụ cười của anh khiến tôi an tâm hơn nhiều.

Cả buổi chiều hôm ấy anh kể tôi nghe về mẹ. Chuyến đi Cao Phong của anh là về quê ngoại của mẹ, nơi mà tôi chưa đến, chỉ thoáng biết qua những câu chuyện hiêm hoi về ngoại mà mẹ kể cho tôi.

Mẹ là một thiếu nữ đẹp trong thôn. Cứ sang xuân, ở đó cả thôn lại trồng hoa, các loại hoa nhiều màu sắc, chỉ riêng có mẹ thích trồng hoa hồng vàng – loài hoa mẹ thích. Nhưng mẹ đã rời thôn nhỏ bé ấy đến thành phố này, rồi làm việc trong công ty của Thôi Hồng Châu.

- Mẹ chưa từng kể cho em? Mẹ nói rằng mẹ đã làm phụ việc ở quán ăn...

- Ủ, đó là sau khi lên thành phố và trước khi Thôi Hồng Châu tìm gặp mẹ. Sau đó anh không tìm được gì thêm. Mọi việc xảy ra đã quá lâu rồi. Nhưng anh nghĩ họ có mối quan hệ mật thiết và mẹ biết rõ những việc Thôi Hồng Châu làm.

- Lưu Soái Trì thì sao? – Tôi hỏi.

- Lưu Soái Trì và bố anh là bạn thân, ông ấy đã nhờ bố anh sắp xếp ẹ một công việc sau khi bắt được Thôi Hồng Châu. Cũng có lẽ từ đấy bố và mẹ quen nhau.

- Anh biết vì sao anh không ở với cả bố và mẹ không?

- Bố anh nói rằng khi ấy mẹ anh – mẹ bây giờ đã rất tức giận khi phát hiện bố ngoại tình. Nhưng bà đã chịu nhận vì bà vô sinh, sau đó đón anh về nuôi. Dù sao thì anh cũng phải cảm ơn bà ấy vì bà ấy luôn đối tốt với anh.

Tôi ghi nhớ mọi thứ, có nhiều chi tiết không trùng hợp và cần được làm sáng tỏ. Tôi vờ như mọi thứ anh nói đều đúng, tỏ ra vui vẻ.

Sau khi mua xong giấy lót nền nhà và một vài thứ chuẩn bị cho tết anh đưa tôi về nhà. Đây là lần thứ hai Tiểu Vũ vào nhà tôi nhưng anh như trở thành người khác. Anh nhìn mọi đồ đạc một cách chăm chú. Để anh ở ngoài phòng khách, tôi vào phòng của mẹ lấy tấm hình hồi nhỏ cho anh xem. Anh cầm khung ảnh ấy lâu rất lâu rồi ôm nó vào ngực.

- Dọn nhà xong em lấy cho anh vài thứ nữa. Giờ anh vào phòng ngủ giúp em kéo cái bàn ra đây đi. – Tôi nói.

- Thay xong lót nền nhà rồi anh với em khiêng nó ra cũng được mà.

Tôi cười rồi chợt nhận ra mình khá ngố. Tiểu Vũ chỉ về chiếc ghế sofa nói rằng tôi và anh ấy cần chuyển tạm nó đi thì mới kéo tấm lót cũ đi được. May mà có sự giúp đỡ của Tiểu Vũ nếu không chiếc ghế ấy đã không nhẹ nhàng đến thế. Chuyển xong, hai người mỗi người một góc cuốn lớp lót kia lên. Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi và mẹ thay miếng lót ấy là khi nào, đã rất lâu rất lâu rồi. Đã có lần tôi hỏi mẹ vì sao phòng ngủ thì cứ hai ba năm lại thay một lần mà phòng khách lại không thay. Mẹ chỉ bảo là nhà có mấy khách mà thay, tôi thấy không giống với tính cách của mẹ nhưng cũng không hỏi thêm gì nhiều vì quả đúng là nhà tôi chẳng mấy khi có khách.

Mọi việc rất suôn sẻ cho đến khi chúng tôi kê lại chiếc bàn và chiếc sofa, miếng gỗ ở dưới chân ghế bị bung ra.

- Chiếc ghế này có từ khi nào thế, Lệ Dương?

- Lâu lắm rồi, em chẳng nhớ đâu.

- Cho vào viện bảo tàng được rồi đấy.

- Chắc phải mười năm nữa, em đi làm có tiền mới thay được.

- Anh mua bộ khác cho em. – Tiểu Vũ nói.

Tôi quên mất anh là một thiếu gia – một cậu ấm chính hiệu, nên nói đùa.

- Anh mua luôn cả nhà mới cho em đi.

- Anh mua nhà rồi em về ở với anh nhé. – Tiểu Vũ trả lời thật thà, chứ không như lời nói đùa của tôi.

Tôi không thềm trả lời anh, chạy đi tìm chiếc búa và mấy cái đinh con con để nẹp lại chân ghế bị bung. Khi lật ngược chiếc ghế lên, cả tôi và Tiểu Vũ không khỏi ngạc nhiên vì bên trong chiếc ghế có một sấp giấy tờ được bọc cẩn thận trong túi. Không ai bảo ai, chúng tôi tiếp tục nói đùa bằng quơ trong khi lấy túi giấy ra, đóng đinh lại cho chiếc ghế. Tôi mở ti vi, chọn một kênh giải trí vui nhộn với âm lượng khá lớn. Tiểu Vũ nhanh nhẹn lấy điện thoại ra chụp lại từng tờ giấy. Xong xuôi, anh đưa tập tài liệu cho tôi và thì thào: - Cẩn thận. Có thể mấy ngày tới anh lại bận đấy. Anh cũng sẽ chuyển chỗ tài liệu này vào mail cho em.

Lại thêm một bức màn bí mật được hé mở. Tôi và Tiểu Vũ lại lao vào nó như hai con thiêu thân lao vào đồng lửa mà không ý thức được rằng những việc chúng tôi làm đã đi quá giới hạn.

Chiếc kim đã quá lớn trong quả bóng bí mật, chúng tôi liệu có đủ sáng suốt để giữ cho những điều tốt đẹp đang có sẽ nguyên vẹn hay không?

Tối hôm ấy, tôi nấu cơm còn Tiểu Vũ xem những tài liệu chúng tôi tìm được. Nhưng chúng tôi không nói đến chúng, chúng tôi tìm một chủ đề nào khác để nói, bởi Tiểu Vũ luôn nghĩ có người đang theo dõi chúng tôi. Tôi cũng quên hỏi anh vì sao lần trước bác Vũ Đông lại đến tìm anh, mãi sau này tôi mới nhớ ra.

Cả ngày bận rộn và mệt mỏi. Tôi đi ngủ sớm mặc cho căn hộ đối diện nhấp nháy đèn như doạ ma.

Chuối ngày nhàm chán cuối năm cũng sắp kết thúc, hôm nay đã đến giao thừa. Mấy hôm nay Lưu Ninh bận chuẩn bị cái tết cho chính mình nên cũng không đến hoặc là anh vẫn giận tôi vì đi cùng Tiểu Vũ nhưng anh vẫn luôn quan tâm đến tôi. Lưu Linh cũng bận cùng mẹ chuẩn bị tết, về nội về ngoại. Tiểu Vũ thì lặn mất tăm sau khi gửi mail cho tôi về những bức ảnh anh chụp lại. Tôi ngấu nghiến đọc chúng như thể chúng tẩm thuốc phiện vậy, tôi không thể dứt ra và bị ám ảnh.

Đêm giao thừa, một mình đắp chăn nằm trên sofa xem chương trình cuối năm. Nước mắt tôi cứ lặng lẽ rơi. Tôi nhớ mẹ. Chưa khi nào tôi đón năm mới một mình như vậy. Rầm rức buồn, tủi thân, bồn khoăn, đau đớn. Nếu mẹ chưa ra đi, có lẽ sự thật đã sáng tỏ, có lẽ chúng tôi đã không vướng vào mớ bòng bong này. Tôi đi vào phòng lấy điện thoại để nhắn tin chúc mừng năm mới ọi người. Ánh đèn nhấp nháy ở nhà đối diện khiến tôi rùng mình, một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi len lén nhìn sang, nhà ấy lại sáng đèn. Gã lạ mặt kéo phăng chiếc rèm, căn phòng bên ấy thoáng đãng, bên trong có thêm một người nữa, tôi chưa từng thấy sự xuất hiện của người thứ hai ở trong phòng ấy. Rồi gã lạ mặt đi ra, chưa đầy một phút đã thấy hắt ở dưới tầng và đi về phía toà nhà tôi đang ở. Tôi cầm chắc lấy điện thoại và đi ra phòng khách. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Ai thế? – Tôi hỏi. Không ai trả lời mà tiếng gõ cửa mạnh hơn, nhanh hơn, lớn hơn. Tim tôi đập thình thịch lo sợ.

10. Chương 10

Đang căng thẳng thì điện thoại réo chuông ầm ỹ khiến tôi giật bắn người. Tôi vừa nghe máy thì đầu dây kia đã vang lên giọng nói trầm ấm của Lưu Ninh:

- Cậu đang làm gì thế? Đi xem pháo hoa không?

- Cậu đến đón tớ đi. Nhanh nhé.

Tôi cúp máy rồi ôm mặt khóc. Tiếng đập cửa phía ngoài đã ngắt từ khi nào. Nép mình vào cánh cửa, tôi lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài. Năm phút, rồi mười phút, tiếng bước chân chạy rầm rầm lên cầu thang. Có lẽ Lưu Ninh đã đến.

Tôi bấm máy gọi cho Lưu Ninh, khi thấy tiếng chuông rung ở phía ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm. Khi mở cửa ra, chiếc điện thoại trong tay tôi rơi xuống đất. Choang... Á... Tôi hét lên. Nước mắt lăn theo vô thức, tôi chưa kịp đóng cửa lại thì bàn tay ấy nắm chặt lấy tay tôi, tay kia thì gỡ chiếc mặt nạ đang đeo. Miệng tôi há hốc nhìn “kẻ lạ mặt”, tay còn lại không ngừng đưa lên đập bồm bộp vào ngực “hắn”.

- Sao cậu ác thế? Doạ tớ như thế, ngắt thì sao? – Tôi vừa khóc, vừa cười, vừa la, vừa hét nói với Lưu Ninh

- Cậu có biết là lúc này có người đập cửa ầm ầm không, tớ phát khiếp lên được.

Lưu Ninh cúi xuống nhặt điện thoại, vừa lắc lắc điện thoại vừa bụm miệng cười.

- Lúc này cũng là cậu hả? – Tôi hỏi.

Cậu ấy cúi mặt, cố nhịn cười.

- Tưởng cậu can đảm lắm, hoá ra cũng chỉ gan chuột nhắt. – Dứt lời, Lưu Ninh ôm bụng cười khoái chí.

- Cậu có biết là gần đây tớ luôn có cảm giác bị rình rập không? Cái nhà đối diện đã đủ làm tớ sợ rồi, cậu lại còn...

- Cậu có nói đâu mà tớ biết. Nhà đối diện làm sao? Chỉ tớ xem.

Tôi không ngại ngần kéo tay Lưu Ninh đi. Tôi căng thẳng bao nhiêu thì cậu ấy thông thả thoải mái bấy nhiêu. Đến bên cửa sổ, Lưu Ninh cầm tấm rèm cửa định kéo ra.

- Từ từ đã. – Tôi ngăn.

- Sao thế?

- Đạo này tớ luôn nghĩ khi tớ mở rèm cửa ra thì sẽ có một cái đầu bù xù be bét máu lắc lư ở đó.

- Khiếp. Nói làm tớ cũng sợ theo. Chả trách ban này hết ầm ỹ. Thế có kéo ra không?

Tôi khẽ gạt đầu, tay vúi vào vạt áo khoác của Lưu Ninh.

Một. Hai. Ba. Lưu Ninh đếm rồi kéo rèm cửa, nhà đối diện hoàn toàn im ắng. Không có dấu hiệu gì đáng nghi ngại hay e sợ. Lưu Ninh còn ngó lên ngó xuống ô cửa sổ tìm “cái đầu bù xù be bét máu lắc lư” rồi ra vẻ thất vọng vì không tìm được gì. Tôi thì thở hắt ra một tiếng.

- Đi, nhanh không không kịp xem pháo hoa.

Lưu Ninh quay lưng lại, kéo tay tôi. Bỗng từ phía sau Lưu Ninh có một luồng sáng. Từ phía dưới, pháo bông được bắn lên rực rỡ và nhiều màu sắc. Bên nhà đối diện, căn phòng bỗng vụt lên ánh sáng. Một hình trái tim được xếp bằng những chiếc đèn quả trám sáng chói, bên trong là dòng chữ “I Love U” cũng được xếp bằng đèn. Lưu Ninh xoay người, kéo tôi đứng song song với cậu ấy. Một tay nắm chặt lấy tay tôi, tay kia rút bông hồng trong vạt áo.

- Lệ Dương, làm người yêu tớ nhé! – Lưu Ninh nhỏ nhẹ rủ rỉ.

Tôi ngược mắt lên nhìn cậu ấy. Đôi mắt nâu nhạt chất chứa yêu thương đang nhìn tôi. Tối nay, buổi tối của ngày cuối năm Lưu Ninh đã dắt tôi biết bao nhiêu cung bậc của cảm xúc. Từ buồn bã cô độc đến nghi ngại, rồi sợ hãi. Giờ đây, cậu ấy phủ lấp tất cả mọi thứ bằng một điều tôi không nghĩ sẽ đến bất ngờ như vậy.

- Lệ Dương! – Lưu Ninh gọi khẽ tên tôi.

Trái tim tôi đã loạn nhịp hoàn toàn. Cầm bông hồng trên tay, tôi bước lại gần, lúng túng hôn nhẹ lên môi cậu ấy. Lưu Ninh ôm tôi vào lòng. Ấm áp.

Tiếng ầm ầm lại liên tiếp đập vào cửa. Tôi buông Lưu Ninh ra, mặt xám lại hơi sợ sệt.

- Mở cửa đi, Lệ Dương.

Tôi vừa mở cửa thì một cơn bão ập vào nhà. Đó không phải ai khác chính là Lưu Linh. Cô bạn mang theo một chai rượu vang cùng một ít đồ ăn vặt. Tôi nhìn hai người họ nhăm nháy với nhau. Tôi cười thật tươi để giấu đi nụ cười nhạt khoé miệng.

- Hoá ra là hai người thông đồng với nhau. Lưu Linh không về nội ăn tết à?

- Có chứ, hôm nay tao bảo bố qua đón giao thừa với mày cho đỡ buồn nên mượn luôn xe. Tí nữa về nhà nội. Nhà nội tao gần mà. Người lớn ở nhà cũng toàn chơi mạt trượt.

- Chứ không phải “câu kết” với Lưu Linh à?

Cả hai bọn họ lại phá lên cười. Bỗng dưng tôi trở thành người yếu thế. Từ lúc đó, nhà tôi nhộn nhịp lên hẳn. Hai người họ nhắc lại từ chuyện tôi vì ám ảnh căn hộ đối diện nên gặp ác mộng đến các công đoạn

chuẩn bị ra sao. Lưu Linh than phiền việc ngồi ngoài trời rét vừa nồm nớp tôi nhìn ra cửa sổ vừa chuẩn bị tinh thần bắn pháo bông. Chẳng biết từ lúc nào tôi đã nhập cuộc theo họ mà khúc khích cười.

Chúng tôi nói chuyện rôm rả đến lúc giao thừa. Lưu Ninh nói cậu đã thuê căn hộ đối diện nhà tôi từ lâu, nhưng vì kế hoạch tổ tình nên không nói cho tôi biết. Tôi muốn hỏi Lưu Ninh nhưng lại giữ lại trong lòng.

Quá mười hai giờ, Lưu Linh phải về nhà nội nên chúng tôi giải tán. Lưu Ninh cũng về căn hộ đối diện còn tôi mất mồm mồm mở dọn gọn lại bãi chiến trường rồi cũng lăn lên giường mà ngủ, không còn chút nghi ngại về kẻ biến thái lạ mặt.

Sáng dậy, tôi gọi điện cho Tiểu Vũ kể lại chuyện đêm qua. Anh chỉ nói vồn vện ba chữ “Anh tin em”.

Tôi kéo rèm cửa sổ nằm lười biếng nhìn ra ngoài trời. Thời tiết hôm nay khá đẹp, bầu trời cao và xanh, nắng vàng nhảy tung tăng trên mái nhà muốt tuyết đối diện. Trong tôi, bỗng yên bình trở lại. Tôi nghĩ mình chỉ như đứa trẻ khi xưa, đứa trẻ vẫn hay chào Tiểu Vũ mỗi tối đi ngủ và mỗi sáng tỉnh giấc.

Cộc... cộc... cộc... Tôi biết là Lưu Ninh đang ở ngoài nhưng tôi từ tốn, để anh ấy chờ đợi. Khoảng hơn mười phút sau, tôi ra mở cửa khi có cậu ấy gõ cửa dăm bảy lần và trong máy có hai cuộc gọi nhỡ.

- Năm mới vui vẻ! – Lưu Ninh chìa ra một bao lì xì nho nhỏ trước khi bước vào nhà.

Tôi cười tí mắt, hào hứng nói.

- Cảm ơn cậu. Năm mới vui vẻ. Vạn sự như ý.

- Khách khí gớm. Nghỉ lâu thế này thì định làm gì, có đi chơi đâu không? – Lưu Ninh hỏi khi đã ngồi xuống ghế.

- Tôi chưa biết nữa, cũng chưa biết là làm gì hay đi đâu. Định qua tết vài ngày nếu quán café mở lại rồi thì tôi đi làm thôi. Tiểu Vũ cũng bảo tôi đến nhà anh ấy chơi, nhưng tôi hơi ngại.

- Tiểu Vũ? – Lưu Ninh ngạc nhiên pha lẫn ganh tị hỏi.

- Ủ, có nhiều chuyện tôi chưa kể cho cậu nghe.

Tôi đi pha một bình trà hoa cúc, xếp thêm một đĩa bánh quy. Dựa vào vai Lưu Ninh, tôi xoay xoay cốc trà, ngúc ngắc nói. Lưu Ninh ngồi bên tôi, thỉnh thoảng buông tiếng thở dài hờ hững.

“Tôi chỉ là con nuôi của mẹ. Trước đây, tôi cũng sống ở cô nhi viện, bị lạc rồi trở thành trẻ lang thang. Mẹ đã đưa tôi về và nhận nuôi tôi. Chắc cậu hiểu cảm giác ấy đúng không? Lệ Dương cũng là cái tên mẹ đặt cho tôi. Cậu biết vì sao tôi tên là Lệ Dương không, chính vì cái tên của Tiểu Vũ đấy. Mẹ rất yêu Tiểu Vũ nhưng phải để anh ấy trở về với bố. Điều này đã là bí mật cho đến khi em và anh ấy vô tình gặp nhau. Bức ảnh ấy đấy – Nước mắt của Năng, cứ như là định mệnh vậy. Nếu không có sự gặp gỡ ấy có lẽ bí mật chỉ là bí mật. Nhưng giờ, Tiểu Vũ cũng đã biết rồi.”

Từ lúc nào Lưu Ninh đã nắm chặt tay tôi. Là gì? Sự đồng cảm hay một cảm xúc nào khác. Chúng tôi, ba con người, ba cuộc sống nhưng có một góc nhỏ nào đó trong tim tôi thấy xót xa. Số phận đưa đẩy những đứa trẻ thiếu cha thiếu mẹ đến với nhau. Có phải, sợi dây của định mệnh đã gắn kết chúng tôi với nhau?

“Cậu không biết đâu, hôm trước ấy. Nhìn Tiểu Vũ đứng trước mộ mẹ với vẻ thất thần, tôi không cầm được nước mắt. Tôi luôn coi Tiểu Vũ như anh trai mình, tôi nhận thấy sự mất phương hướng của anh ấy, anh ấy không biết rằng tôi là con nuôi của mẹ, vẫn nghĩ rằng chúng tôi là anh em.” Chúng tôi im lặng rất lâu. Tôi lặng lẽ lưu giữ từng khoảnh khắc, từng sự thay đổi trên nét mặt Lưu Ninh. Đôi mắt cậu ấy sắc lạnh, ánh lên điều mà tôi chưa từng thấy, chưa từng hiểu.

Máy tôi chợt rung lên, là Tiểu Vũ gọi.

- Alo, em đây.

- Em đang làm gì thế?

- Em đang ngồi nói chuyện với Lưu Ninh thôi.

- Ủ, anh sợ em ở nhà một mình buồn thì anh qua, có Lưu Ninh ở đó thì anh yên tâm rồi.

Lưu Ninh với tay, bảo tôi đưa máy cho cậu ấy.

- Tiểu Vũ à, tôi Lưu Ninh đây. Trưa nay cậu qua đây ăn cơm với bọn tôi đi. Tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.

- Thế cũng được. Lát nữa tôi qua.

Lưu Ninh khiến tôi bất ngờ. Không biết cậu ấy muốn nói chuyện gì với Tiểu Vũ.

- Làm gì mà đứng như cột điện giữa nhà thế? – Lưu Ninh châm chọc tôi – Tôi chỉ muốn chào hỏi anh vợ cho phải phép thôi mà.

Dứt lời Lưu Ninh vụt chạy để né tránh đòn móng vuốt của tôi. Hai chúng tôi đuổi nhau rầm rầm chạy khắp nhà. Mãi sau cả hai đứng nhìn nhau thở hồng hộc, đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

- Không được làm ồn. Nhà dưới có trẻ con (đang ngủ).

Rồi hai đứa ngồi bệt hăn xuống đất, khúc khích cười.

Đến trưa thì Tiểu Vũ đã có mặt. Lưu Ninh đã chuẩn bị vài món tử. Anh mang hai phong bao lì xì cho chúng tôi. (Theo phong tục người Trung Quốc chỉ mừng tuổi cho người trong gia đình). Chúng tôi nói chuyện khá vui vẻ. Lưu Ninh và Tiểu Vũ khá hợp nhau, họ nói chuyện ăn ý, nhất là những chuyện về ẩm thực. Lưu Ninh nói về những món ăn cậu ấy đã được học, còn Tiểu Vũ lại nói về tiểu xảo khi chụp ảnh cho những món ăn và cả sự thích thú khi được nếm những món ăn ấy nữa. Tôi không nghĩ là hai người ấy nói chuyện với nhau thoải mái như vậy, như là đã quen nhau từ rất lâu.

Đến chiều, cả hai cùng ra về. Nhưng sau chiều hôm đó Lưu Ninh biến mất bất vô âm tín. Chiếc rèm cửa sổ bên nhà anh kéo kín mít. Tôi gọi điện rất nhiều nhưng anh không nghe máy, chỉ nhắn tin nói rằng anh vẫn ổn và có việc phải đi xa.

Đến ngày thứ ba, sự bồn chồn và lo lắng khiến tôi gọi điện cho Lưu Linh, cô bạn nói còn đang bận ở nhà ngoại mà cô ấy cũng không liên lạc được với Lưu Ninh. Tôi gọi điện cho Tiểu Vũ, anh bắt máy sau hồi chuông dài:

- Anh đây! Đúng lúc anh đang cần tìm em.

- Sao thế anh?

- Bố anh bảo đón em sang nhà chơi cho đỡ buồn.

- Lưu Ninh đi đâu mấy hôm nay không liên lạc với em rồi. Không biết là có chuyện gì.

- Chờ anh sang rồi có gì mình nói chuyện nhé.

Nửa giờ đồng hồ sau Tiểu Vũ đã đến đón tôi. Dáng vẻ của anh khá thản nhiên, không buồn cho tôi, rồi bởi. Chưa khi nào sự vắng mặt của Lưu Ninh khiến tôi bất an đến vậy.

Cơn sóng dồn dập xô bờ, xô đi những yên bình muôn thuở.

Bờ cát dài đón nhận những đợt bọt trắng xoá không ngừng.

Tôi, run rẩy cô đơn giữa đại dương mênh mông...

Tôi và Tiểu Vũ đến Lưu Ninh trước khi sang gặp bác Sỹ Đông. Chúng tôi gọi cửa, gọi điện nhưng bên trong không có người. Lủi thủi thất vọng đi xuống tầng, Tiểu Vũ đi ở bên an ủi tôi rằng mọi thứ đều ổn. Mãi sau này tôi mới biết vì sao khi ấy Tiểu Vũ lại điềm tĩnh đến vậy.

Trên xe, Tiểu Vũ nói anh đã liên hệ với người ký tên trong nhiều đơn thuốc, bệnh án của mẹ tôi. Ông ấy là một bác sỹ ở thành phố khác được bác Sỹ Đông liên hệ định kỳ để đến thành phố này điều trị bệnh ẹ tôi.

- Em có muốn gặp ông ấy không? – Tiểu Vũ hỏi.

- Từ đây đến đây bao xa hả anh?

- Hơn hai tiếng đồng hồ. Bây giờ mình đi, nhanh thì trưa, chậm thì chiều là về đến nhà rồi.

Không hiểu sao khi ấy tôi căng thẳng đến cực độ. Hai tay tự nắm chặt vào nhau. Rít chặt mồ hôi, dù ở bên ngoài đang khá lạnh. Tuyết rơi mạnh, tấp vào cửa kính khiến Tiểu Vũ tập trung lái xe mà không để ý đến tôi. Thế cũng tốt. Tôi có một góc cho riêng mình.

Trời trở nên xám xịt, tuyết đâm vào không gian theo đường đột gió, tuyết xoáy vòng, tuyết gào thét cùng cuồng phong. Rét buốt, gió bão, tuyết rơi – bão tuyết đáng sợ lạnh lẽo mà không bằng cơn cuồng phong tức giận, hận thù của con người. Tôi chỉ mong, sự ra đi của mẹ tôi chỉ là do ông trời sắp đặt.

Do tuyết rơi nên gần ba tiếng đồng hồ chúng tôi mới đến nơi. Dò theo địa chỉ ghi ở một vài đơn thuốc. Chúng tôi tìm đến bệnh viện A. May sao hôm ấy vị bác sỹ ấy đến trực. Ông tầm ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu hiền từ. Ông đưa chúng tôi vào phòng riêng khi chúng tôi nói tên mẹ - bệnh nhân của ông.

Ông chậm rãi ngồi xuống, gỡ gọng kính, tay vân vê điều thuốc lá.

- Bác hút thuốc được chứ? – Ông hỏi cho có lệ rồi kéo ngăn bàn, lấy chiếc bật lửa châm thuốc.

Giọng đều đều, ông kể về thời gian ông chữa bệnh ẹ. Đó là khoảng thời gian không ngắn. Năm năm. Là tôi quá vô tâm mà không nhận ra điều ấy. Năm năm mẹ đau, mẹ kiên cường chống đỡ với bệnh tật, chăm sóc tôi để tôi yên tâm học hành. Tôi khóc nức lên. Chưa bao giờ tôi tự trách mình đến thế. Vậy mà tôi luôn nghĩ mình là đứa con ngoan, là đứa con làm mẹ vui, là nguồn động viên an ủi mẹ.

Tiểu Vũ không khóc nhưng tôi biết trong lòng anh rất đau đớn. Tay anh siết mạnh vai tôi.

- Bác cũng rất buồn. Khi bất lực nhìn bệnh nhân của mình cận kề với cái chết mà không thể làm được gì.

Vị bác sỹ nói, tay vẩy tàn thuốc vào chiếc gạt tàn thủy tinh bé xíu. Khói mờ mờ bay theo hướng chậu ngũ gia bì ở góc phòng.

- Các cháu đi cẩn thận nhé. – Ông nói khi nhìn trời tuyết mịt mù.

Bởi khuôn mặt tèm lem của tôi nên Tiểu Vũ nói đưa tôi về nhà thay vì đến nhà anh. Trên đường về, Tiểu Vũ đưa điện thoại cho tôi nói chuyện với bác Vỹ Đông. Tôi ngần ngại tìm một lý do là bạn tôi bắt chợt gọi điện đến nhà tôi để tụ tập nên tôi phải quay về nhà ngay. Bác hỏi thăm tôi vài câu rồi cúp máy.

Dù điều tôi mong đợi là sự thật nhưng tâm trạng tôi không khá lên bao nhiêu, thậm chí còn tệ hơn. Nếu tôi quan tâm đến mẹ hơn, có lẽ tôi sẽ cố gắng hơn nữa để làm mẹ vui. Tôi sẽ gặp Tiểu Vũ sớm hơn để nói với anh rằng anh là con trai của mẹ. Để anh đến gặp mẹ. Để cả anh, cả mẹ, cả tôi đều không cảm thấy hối hận.

Trên đường về, tôi ngủ gục trên ghế. Đôi mắt nhoe nước cần được nghỉ ngơi. Trái tim mệt mỏi của tôi cũng vậy.

- Lệ Dương, sắp đến nhà rồi. Em có muốn ăn gì rồi mới về không? - Tiểu Vũ lay lay tôi dậy.

Tôi dụi mắt nhìn ra ngoài, đã vào đến trung tâm thành phố. Hàng quán hầu như đều đóng cửa.

- Đầu năm thế này, hàng quán nào mở hả anh?

Tiểu Vũ không nói gì, tiếp tục lái xe. Sau đó chúng tôi vào ăn tại một “nhà hàng” vỉa hè. Khói bốc lên nghi ngút từ những xiên thịt, rau và nồi canh lớn.

- Anh rất muốn ăn ở vỉa hè mà không ai đi cùng anh cả.

- Thì anh tự ăn một mình cũng được mà.

- Ai lại đi ăn một mình.

- Nhưng nhất định phải vào một ngày tuyết rơi ngập đường ngập phố thế này sao.

- Đầu năm mở hàng cho người ta, em kêu ít thôi. Ngại thì mua rồi mang vào xe ăn.

- Ăn ở vỉa hè là ăn ở vỉa hè, còn mang vào xem, lắm chuyện.

Tôi chọn gần chục xiên cho vào hai chiếc cốc giấy lớn, Tiểu Vũ chăm chú nhìn rồi nhanh nhẩu cầm thêm sáu bảy xiên. Bác bán hàng còn tặng chúng tôi thêm hai xiên khiến số xiên chúng tôi mua nhiều quá mức. Kéo Tiểu Vũ chạy vào trước cửa toà nhà bên cạnh. Cả hai vừa xuyết xoa vì lạnh và đói.

- Sao anh lấy thêm làm gì, em lấy thế này là đủ cả hai ăn rồi mà.

- Anh thấy ít.

- Ít thì ăn đi. – Tôi cầm một xiên mực viên đưa cho Tiểu Vũ.

Một phần vì đói, một phần vì háo hức nên Tiểu Vũ ăn khá nhiều. Anh nhanh chóng giải quyết quá nửa số xiên chúng tôi mua. Và cười như một đứa trẻ. Tôi thở hắt ra. Giờ điều tôi có thể làm chỉ là khiến Tiểu Vũ vui, vì mẹ.

Tiểu Vũ đưa tôi về khi đã “thoả ước mơ”.

- Anh luôn muốn mình được làm những điều bình thường như những người khác. Lên đại học còn đỡ, thi thoảng anh được ở lại trường, không thì bố mẹ luôn gọi anh về nhà. Ngày ba bữa đều là người giúp việc nấu cơm.

- Sau này em đưa anh đi. Nhé.

Tiểu Vũ đưa tay ra đòi ngoắc tay làm dấu. Tôi lí lắc cười, chìa tay ra ngoắc. Đó là những khoảnh khắc đẹp nhất tôi có về anh.

Chúng tôi không về nhà ngay mà ghé qua nhà Lưu Ninh trước khi về. Đến cửa, tôi gọi cho Lưu Ninh, ở bên trong đổ chuông nhưng Lưu Ninh tắt máy đi. Tôi định gõ cửa thì Tiểu Vũ giữ tay tôi lại. Bên trong còn có một người khác và họ đang tranh luận với nhau.

11. Chương 11

- Không có tôi cậu nghĩ cậu có ngày hôm nay sao?

- Nhưng cũng không phải vì vậy mà tôi trở thành con rối của bà! – Lưu Ninh gắt lên.

- Con rối? ... Chát, hình như là người ấy đã tát Lưu Ninh.

- Bà đừng có động vào tôi. Thật là bẩn thỉu.

- Giờ mày còn dám nói thế. Chính mày đã phá hỏng mọi việc. Tao để mày tiếp cận Lê Dương là để tìm số tài sản mà Lưu Dương cất giấu chứ không phải để mày và con nhỏ Lê Dương đó chơi trò một mác nhà tranh hai trái tim vàng. – Người phụ nữ đó hét lên đầy tức giận.

Tôi đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn sang Tiểu Vũ chỉ thấy môi anh mím chặt, bàn tay gõ không ngừng vào cửa.

- Lưu Ninh. Anh có nhà không? Mở cửa cho em.

Ở bên trong có tiếng xô xát, va đập, mãi sau Lưu Ninh mới mở cửa. Những gì trước mắt khiến tôi không tin nổi vào mắt mình. Hai tay Lưu Ninh giơ lên cao, còn kẻ sát cổ cậu ấy là một khẩu súng ngắn. Người phụ nữ ấy không phải ai khác mà chính là Phi Diệp – mẹ Tiểu Vũ. Không sang trọng, không tao nhã như mọi lần tôi gặp mà là ánh mắt lạnh lùng sắc như ống súng đang chĩa vào gáy đe dọa Lưu Ninh.

- Bác... bác làm gì thế? – Tôi hỏi khi vẫn chưa định hình lại mọi việc.

Phi Diệp nhìn tôi cười một tràng dài, ngạo nghễ.

- Bác? Lịch sự nhỉ. Cô đã biết mọi chuyện thì cần gì phải giả bộ như vậy nữa? – Bà ấy lăm nhăm những điều mà tôi không hiểu.

- Lê Dương không biết gì cả! – Tiểu Vũ lúc ấy mới bước vào cửa. Anh nói chắc nịch, Phi Diệp thảng thốt trước sự xuất hiện của “con trai”.

Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vì sao người phụ nữ ấy lại ở đây. Vì sao bà ấy lại uy hiếp Lưu Ninh. Họ có mối quan hệ gì với nhau. Tiểu Vũ còn giấu tôi điều gì?

- Tiểu Vũ! Nghe lời mẹ. Những thứ ấy không thuộc về Lệ Dương. – Bà hạ giọng.

- Đúng. Không thuộc về Lệ Dương, không thuộc về con, cũng không thuộc về mẹ. Nó thuộc về quá khứ và tội lỗi xấu xa. Vậy tại sao mẹ cứ phải theo đuổi, giành giật nó?

- Không phải vậy. Mẹ chỉ muốn tốt cho con, cho chúng ta.

- Vậy Lưu Ninh thì sao? Lệ Dương thì sao? – Giọng Tiểu Vũ lạnh băng, hỏi người mẹ của mình.

Khi ấy Lưu Ninh đã thôi giãy dụa. Dường như Lưu Ninh cũng đang không biết có chuyện gì đang xảy ra. Bà Phi Diệp nhìn Lưu Ninh với ánh mắt rần rỏ nói lỏng tay Lưu Ninh nhưng vẫn chực bóp cò. Dần dần, bà buông hẳn Lưu Ninh, trên tay vẫn cầm chắc khẩu súng. Lưu Ninh cũng không chống cự lại, cậu ấy biết mình khó mà đánh bại được người phụ nữ nắm binh quyền trong nhiều năm. Bà lãnh đạm ngồi xuống ghế, vắt chân phải lên chân trái, tay bà khẩu súng lục ngạo nghễ doạ dẫm. Với phong thái của kẻ bề trên, bà nói:

- Đã đến nước này thì lật bài ngửa thôi. Nên là con hay là mẹ cho Lệ Dương biết mọi chuyện, Tiểu Vũ?

Tiểu Vũ im lặng không nói gì.

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? – Tôi hỏi.

Tiểu Vũ vẫn tiếp tục lặng im. Bà Phi Diệp thấy vậy quay sang nhìn Lưu Ninh và nói.

- Cậu ấy là con trai của Lưu Soái Trì – người mẹ cô đã giết. Mẹ cô là tình nhân của Thôi Hồng Châu, cái chết của Lưu Soái Trì là sự trả thù tàn nhẫn và độc ác của mẹ cô.

Tại tôi ừ đi trước những gì tôi đang được nghe. Người luôn chăm tôi, dịu dàng và yêu thương tôi hết mực không thể là kẻ giết người như vậy. Mọi thứ quanh tôi quay cuồng. Đôi tay tôi đưa lên bịt lấy tai mình từ lúc nào không biết. Chút lý trí còn sót lại giữ cho đôi chân tôi đứng vững. Từ từ, tôi buông tay, đối diện người phụ nữ ấy, rành rọt hỏi:

- Bà biết mẹ tôi là thủ phạm. Vậy tại sao bà lại không truy bắt mẹ tôi.

Ánh mắt sắc lẹm của bà ấy khiến tôi run sợ. Vẫn thản nhiên, bà nhìn tôi, lâu thật lâu.

- Vì Lý Vỹ Đông là người sau đó tiếp nhận vụ án và ông ấy không muốn Lưu Dương chịu tù tội nên đã để mọi chuyện trôi qua êm thấm.

Đến lúc này đôi chân tôi ngã khuỵu. Tôi nhìn Tiểu Vũ, nhìn Lưu Ninh, nhìn bà ấy – Phi Diệp. Mọi ánh mắt cũng đang đổ dồn vào tôi như thể tôi là kẻ tội đồ, là nút thắt của mọi sự việc. Như thể họ phải mổ xẻ tôi, xâu xé tôi thì mới tìm ra mọi thứ vậy.

Ánh mắt Lưu Ninh nhìn tôi khắc khoải như mũi dao nhọn khoét sâu vào tim tôi. Ánh mắt chất chứa nỗi đau, hận thù. Nỗi đau như núi lửa ngủ quên bỗng phun trào nham thạch nóng bỏng. Nếu không phải mất cha mất mẹ, cuộc sống của cậu ấy đã không tồi tệ đến thế. Những vết sẹo của quá khứ chẳng bao giờ liền. Tôi nhìn Tiểu Vũ như tìm lời giải đáp. Là đúng hay sai. Những điều bà ấy nói là thật. Tôi nhìn Lưu Ninh, ánh mắt van nài sự tha thứ.

Tiểu Vũ đỡ tôi dậy, anh đứng sát tôi để tôi dựa vào.

- Vậy nên bà dễ dàng buông tha ẹ tôi ư? – Tôi hỏi.

- Vậy em nghĩ vì sao anh không được ở cùng mẹ? – Tiểu Vũ thì thầm vào tai tôi.

Lại thêm một điệu cười ngạo nghễ kéo dài.

- Lý Vỹ Đông là của ta chứ không phải của mẹ cô. Nếu ta không tha ẹ cô thì ông ấy cũng sẽ bỏ ta mà đi. Hơn nữa...

Rồi Phi Diệp nhìn sang Lưu Ninh.

- Hơn nữa, mẹ cậu còn cất giấu tài sản của Thôi Hồng Châu. – Lưu Ninh nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng hơn.

- Và những thứ đó nên thuộc về con, Lưu Ninh ạ.

- Cả mẹ nữa. Mẹ nói đúng. Là người đàn bà độc ác đã cướp đi hạnh phúc của con, của gia đình con. – Lưu Ninh vừa nói vừa tiến lại gần phía tôi và Tiểu Vũ với khuôn mặt đăm đăm sát khí. Nhanh tay, Lưu Ninh vung tay đâm thẳng, Tiểu Vũ đẩy tôi ra. Cả hai lao vào nhau với những cú đâm vun vút tiếng gió.

Giờ đây tôi thật sự hoảng loạn. “Dừng lại đi! Dừng lại đi!” tôi chỉ biết hét lên như vậy. Giọng tôi lạc cả đi, mắt tôi nhoà hẳn đi trong làn nước mắt. Tiểu Vũ bị đánh thẳng vào gáy, ngã gục.

Lưu Ninh cười lớn. Cậu ấy quá đồ to lớn trước tôi.

- Các người chỉ cần tài sản thôi đúng không? Trong ngôi nhà ấy, các người cứ lấy. Tôi không cần gì cả.

- Ở đâu? – Bà ấy hỏi, giọng vô cảm.

- Trong tủ quần áo trong phòng tôi. Có chìa khoá ở trên. Lấy hết đi và để cho tôi và Tiểu Vũ được yên.

- Dễ dàng như thế được, Lệ Dương xinh đẹp. Cậu sẽ phải đi với tớ. Có tiền rồi tớ và cậu sẽ đi thật xa, thật xa nơi này. Cậu là người yêu tớ mà. – Lưu Ninh tiến về sát tôi.

Không còn là Lưu Ninh mà tôi quen biết. Không còn là chàng trai hiền lành pha những tách café ngọt ngào. Không còn là người vẫn chăm sóc tôi hàng ngày. Cậu ấy như trở nên điên loạn.

- Tớ chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về tớ thôi, Lệ Dương ạ. Đi, về nhà cậu.

- Khoan đã.

Phi Diệp lạnh lùng chìa súng tiến về phía tôi. Bà đẩy tôi về bếp. Bà thả tay trái của tôi, ra lệnh cho tôi lấy chiếc kéo.

- Thả kéo xuống. – Bà nói khi ra đến phòng khách.

Không thể kháng cự, tôi làm theo như một con rối. Bà đá chiếc kéo về phía Lưu Ninh.

- Cắt rèm cửa, trói Lệ Dương lại.

- Mẹ thả cô ấy ra đi. – Lưu Ninh nói.

- Không nên tin tưởng ai hoàn toàn Lưu Ninh ạ. Con nghe lời mẹ đi. Nhanh rồi chúng ta sẽ có những gì thuộc về mình.

- Lệ Dương, chìa khoá nhà đâu? – Bà hỏi.

Tôi luống cuống đưa tay vào túi áo móc ra chiếc chìa khoá. Phi Diệp giằng lấy. Lấy bằng chứng kiến mọi thứ đang xảy ra. Tay trái Phi Diệp chộp lấy tay, bóp chặt khiến tôi đau nhức. Lưu Ninh từ tốn cắt tấm rèm thành những mảnh nhỏ, nối lại với nhau rồi trói tôi lại.

12. Chương 12

Tiểu Vũ mới chính là con của Lưu Soái Trì. Không phải là đứa trẻ mất tích trong vụ hoả hoạn năm ấy mà chính là đứa con chính mẹ tôi dứt ruột sinh ra. Quá khứ khéo léo sắp đặt khiến mẹ tôi mang trong mình giọt máu của một gã cảnh sát mất chất. Khi biết sự thật mình bị Lưu Soái Trì hãm hiếp, mẹ tôi gây nên mối oan nghiệt hôm nay.

Đáng lẽ quá khứ sẽ luôn là quá khứ nếu lòng tham và sự hoài nghi của con người không tồn tại.

- Sao ông không nói sự thật cho tôi? – Phi Diệp hỏi Vỹ Đông, vẫn giọng vô hồn ấy.

Nhìn Phi Điệp khinh bỉ, Vỹ Đông nói: - Bà là con quỷ hận thù, ghen tuông đội lốt người. Trong tâm trí bà ngoài tiền, trả thù, sở hữu người khác thì bà có gì? Sai lầm lớn nhất của tôi là nhu nhược trước bà...

Một tháng sau...

Đã vào cuối đông, tuyết vẫn lác đác rơi chưa dứt. Mùa đông lạnh lẽo, buốt giá, tái tẻ.

Tôi nhói lòng khi nhìn thấy Lưu Ninh hốc hác đứng trước vành móng ngựa. Hàng ghế người thân trống không. Cậu ấy thực sự đơn độc giữa cuộc đời này.

Câu chuyện riêng của quá khứ được vén mở một nửa. Họ nhắc lại sự việc của hai mươi năm trước nhưng không ai nói về số tài sản họ muốn chiếm đoạt. Họ đổ lỗi cho tình cảm chứ mặc nhiên không chấp nhận mình tham lam.

- Vì sao bị cáo lại muốn giết hại mẹ nuôi của mình?
- Vì bà ấy đã dùng súng đe dọa bị cáo trước đó.
- Bà ấy đe dọa bị cáo với mục đích gì?
- Bà ấy không muốn bị cáo yêu Lệ Dương – con nuôi của người phụ nữ đã cướp chồng của bà ấy.
- Vì sao bà lại có súng?
- Được phát. Tôi là cảnh sát.
- Là cảnh sát mà bà lại sử dụng súng bừa bãi, với mục đích cá nhân như vậy?
- Tôi chỉ đe dọa, không có ý định gây sát thương cho người khác.
- Bà rất hận Lưu Dương?
- Cô ta cướp chồng của tôi.
- Nhưng vì sao bà vẫn lo tang lễ cho Lưu Dương cách đây tám tháng?
- Vì thể diện của chồng tôi.
- Lệ Dương, cô đã chứng kiến toàn bộ sự việc, cô có thể thuật lại được không?
- Vâng. Lúc đó mấy ngày tôi chưa liên lạc được với Lưu Ninh nên cùng Tiểu Vũ đến nhà tìm anh ấy. Ở ngoài cửa, chúng tôi nghe thấy có tranh cãi bên trong. Khi vào nhà, chúng tôi đã rất ngạc nhiên khi Lưu Ninh bị Phi Điệp khống chế bằng súng. Sau đó, lời qua tiếng lại Lưu Ninh bất ngờ chống đối khiến Phi Điệp làm súng văng khỏi tay, cướp cò nhưng không có ai bị thương. Sau đó thì mọi thứ rất hỗn loạn, Lưu Ninh lấy được chiếc dao gọt hoa quả trên bàn định đâm Phi Điệp nhưng Tiểu Vũ đã chạy lại đỡ.
- Vậy là Lưu Ninh không phải cố ý mưu sát Tiểu Vũ.
- Vâng. Sau đó chính Lưu Ninh đưa Tiểu Vũ đến bệnh viện và tiếp máu. Nhưng do mất quá nhiều máu nên Tiểu Vũ đã qua đời.
- Cô là người yêu của Lưu Ninh nên cô khai như vậy để tạo tình tiết giảm tội cho Lưu Ninh?
- Phản đối. Câu hỏi mang tính ngoài lề.
- Phản đối không có hiệu lực.
- Tôi... tôi là người yêu Lưu Ninh nhưng Tiểu Vũ là anh trai tôi.
- Về mặt huyết thống thì không phải như vậy.
- Tôi xin thề là những gì tôi nói ở đây hoàn toàn là sự thật. Tôi tin tưởng ở sự phán quyết của bồi thẩm đoàn.
- Ở bệnh viện ông đã không tiếp máu cho Tiểu Vũ, vì sao vậy?

- Vì tôi không phải là cha đẻ của cậu ấy. Cách đây hơn hai mươi năm, Lưu Dương đã mang thai con của Lưu Soái Trì, nhưng Lưu Soái Trì bị giết hại nên cô ấy không có chỗ nương thân, vợ tôi lại không thể có con nên tôi đón Tiểu Vũ về nuôi sau khi Lưu Dương sinh.

- Lưu Dương đã đồng ý?

- Cô ấy muốn tốt cho đứa trẻ.

Tôi mệt nhoài nằm trên giường. Họ khép Lưu Ninh tội ngộ sát nhưng có ý định giết người – mẹ nuôi. Họ nói cậu ấy bất nhân, vô đạo đức. Họ nói một đứa trẻ sống trong cô nhi viện dù giáo dục thế nào, chăm lo ra sao thì cũng không thể trở thành một người lương thiện được. Họ cho rằng mười hai năm tù là chưa đủ với cậu ấy.

Bóng đêm trùm xuống, tôi nhìn sang căn hộ đối diện, những hình ảnh luôn chập chờn hiện về mỗi khi tôi nhắm mắt. Chiếc rèm bị cắt nham nhở, những vết niêm phong vàng đỏ. Tôi có sai khi nói dối Lưu Ninh không? Tôi đã lừa gạt tình cảm của cậu ấy từ khi tôi nhận lời làm người yêu Lưu Ninh. Tôi đã nói dối, đã đóng vai người yêu để Lưu Ninh không còn nghi ngờ Tiểu Vũ, để Tiểu Vũ có thể điều tra những điều còn là ẩn số. Giờ đây tôi lừa dối rằng tôi yêu cậu ấy bởi cậu ấy quá đáng thương, không một ai thân thích, không ai an ủi. Ai cũng nhìn cậu ấy với ánh mắt trách móc.

Tự bao giờ tôi còn không biết khóc. Có lẽ là từ khi Tiểu Vũ ra đi. Tôi đã không thể nói với anh rằng tôi yêu anh, cần anh đến nhường nào. Còn biết bao nhiêu việc tôi muốn cùng anh làm, có những thiếu thốn tôi muốn bù đắp cho anh mà không còn cơ hội. Yêu và hận, phải làm sao? Mọi thứ quanh tôi cứ vượt đi, vượt đi mất. Tôi phải làm gì cho những ngày tiếp theo?

Tiếng gõ cửa bên ngoài khiến tôi giật mình.

Một nụ cười nham hiểm bước vào phòng khách. Khẩu súng lấp giấm thanh chìa về phía tôi không nể nang.

- Đi vào! – Bà ấy ra lệnh – Số tài sản ấy để đâu?

Tôi lập cập hoảng loạn dẫn Phi Diệp vào phòng ngủ của tôi. Cánh cửa tủ quần áo mở toang. Một tay giữ súng, tay kia Phi Diệp gạt hết quần áo được xếp gọn gàng xuống nền. Khi thấy vết sứt ở tủ, Phi Diệp hất hàm ra lệnh:

- Lấy chìa khoá, mở nó ra.

Tôi kéo chiếc ghế bên cạnh, đứng lên để lấy chìa khoá được giấu ở bên trên. Từ từ tôi mở cánh cửa nhỏ ra. Tôi không còn run sợ mà giờ đây, trăm ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu tôi. Vì sao bà ấy tham lam đến vậy? Vì sao bà ấy tàn nhẫn như vậy? Vì sao bà ấy mất nhân tính đến thế? Bà ấy chẳng coi cái chết của Tiểu Vũ ra gì sao?

Tôi lấy ba chiếc hộp ra. Mắt Phi Diệp sáng rực. Một niềm hạnh phúc khó tả hiện lên trong đôi mắt ấy. Lòng tham thật đáng sợ. Sự ghen hận thật ghê người. Tiền bạc quả đáng kinh tởm.

Bà ấy mân mê từng cái hộp đính kim cương, miệng mỉm cười thích thú.

- Bên trong tủ lát vàng miếng. – Tôi nói.

Nghe vậy Phi Diệp vui sướng, như mất lý trí, bà đặt súng xuống nền nhà, hai tay miết lớp vàng trong ngăn tủ. Không suy nghĩ gì thêm, tôi nhặt nhanh súng, lên đạn và bóp cò. Vết máu trên gáy ngấm dần qua lớp áo, Phi Diệp gục xuống.

Keng... keng... Khẩu súng rớt xuống nền. Giới hạn con người cũng chỉ đến vậy. Bà ấy chứ không phải ai khác là ngọn nguồn của mọi nỗi đau.

Tôi đã nghĩ che giấu để không có thêm sự mất mát nào khác. Nhưng tôi đã lầm. Ta chẳng nên cố thay đổi sự thật làm gì bởi đôi khi sự thật như những con rắn độc, dù ta cố gắng huấn luyện nó vẫn có thể quay lại cắn ta.

Tôi ngồi bệt trên sàn, lâu rất lâu. Đến khi đặt tay lên người Phi Diệp, cái xác đã lạnh ngắt. Giờ tôi lại là kẻ sát nhân máu lạnh.

Điềm đạm, thản nhiên hơn khi nào hết. Tôi kéo cái xác ra phòng khách. Dùng búa gỡ những chiếc đinh nhỏ ở ghế sofa, tôi cất giấu xác Phi Diệp vào đó. Dọn dẹp lại mọi thứ như chưa có việc gì xảy ra, tôi để ba chiếc hộp vào trong ba lô, ngồi lặng đến tận sáng.

Số phận con người thật khó nói. Năm phút trước ta là kẻ bị đe dọa, năm phút sau ta đã trở thành kẻ giết người.

Sáng. Mặt trời lên ang ánh nắng yếu ớt ánh đất này. Tôi bước theo lựa chọn của chính mình.

Đây là lần thứ hai tôi đến ngôi nhà ấy. Một ngôi nhà lớn nhưng chứa đầy những bí ẩn. Bác Vỹ Đông tiếp tôi với nụ cười gương gạo xót xa. Sâu trong đôi mắt ấy là cả đại dương nước mắt chực ào vỡ.

- Cháu không thể ở đây được nữa bác ạ.

- Cháu định đi đâu?

- Cháu chưa biết. Nhưng thành phố này nhiều đau thương quá. Bác chăm sóc mẹ và Tiểu Vũ giúp cháu, và chuyển cho Lưu Ninh thứ này nữa. – Tôi đưa cho bác một bức thư.

- Sao cháu không gặp cậu ấy, một lần nữa?

Tôi lắc đầu gương gạo rồi rời khỏi căn nhà ấy. Bầu trời mặt đất rộng thênh thang nhưng tâm hồn tôi chật hẹp. Tôi đến nhìn họ lại một lần cuối. Mẹ của mẹ và Tiểu Vũ nằm cạnh nhau. Giờ có lẽ họ đã gặp nhau rồi.

13. Chương 13 - End

Tôi đến bưu điện trong trường để gửi bưu phẩm cho bác Vỹ Đông, thứ mà tôi không thể trực tiếp đưa. Có vài người chỉ trở bàn tán. Tôi biết họ đang nói về tôi. Tôi gửi ba chiếc hộp có đính kim cương, số kim cương còn lại tôi mang theo mình. Vậy là giờ tôi chỉ còn phải làm việc làm cuối cùng cho chính mình thôi. Chân tôi bước nhẹ trên đường.

Các người, có đáng không?

Các người, vì ân oán, vì danh vọng, vì tiền bạc mà khiến những đứa con tôn sùng các người phải có ngày hôm nay.

Có đáng không?

Chẳng còn Tiểu Vũ – nhiếp ảnh gia trẻ.

Chẳng còn Lưu Ninh – đứa con hiếu thuận.

Và cũng chẳng còn tôi, người đã lỡ mang bí mật của các người.

Các người chẳng còn gì cả, các người hãy cứ ôm lấy hận thù và sống trong giả dối đi.

Mặt hồ đóng lớp băng mỏng buốt giá. Từ trên cầu nhìn xuống, mặt hồ phẳng lặng như mặt gương, mà không đẹp hơn mặt gương, đẹp hơn cuộc sống bụi bặm này. Mẹ đã ra đi. Tiểu Vũ cũng đã không còn. Còn Lưu Ninh đắm mình trong day dứt và tội lỗi. Tôi thì sao! Bước chân tôi dần hẫng hụt trên đường đời. Tại sao có những ngã rẽ lại tàn khốc đến vậy? Tại sao có những quyết định lại nghiệt ngã đến thế? Tại sao số phận cứ phải giở trò trở trêu? Tại sao, con người không thể mỉm cười và đối xử với nhau bằng trái tim ấm áp đầy yêu thương? Tại sao?

Tôi cởi chiếc áo lông vũ đặt xuống vệ đường. Chiếc khăn mỏng được để bên cạnh. Gió lướt qua khiến làm tôi run lên trong gió. Bên đường, dòng xe chạy đua với tốc độ vẫn mặc nhiên lướt qua. Tôi leo lên thành cầu, cố giữ mình ngồi chặt. Mặt trời đang dần lặn xuống đám mây hồng phía xa. Đây sẽ là hoàng hôn cuối cùng tôi nhìn thấy. Một đàn chim bay vội vã bay qua, có lẽ chúng bay về phương nam tránh rét. Còn tôi, tôi cũng cần tìm một nơi để đi về. Mắt nhắm lại, tôi buông mình xuống mặt hồ băng.

Tạch... tạch... tạch.... Những tiếng băng nứt nhả chìm tôi xuống hồ sâu. Lạnh. Buốt.

“Lưu Ninh!

Nếu tớ gặp cậu từ đầu, nếu tớ không ngầm biết Tiểu Vũ, nếu như tớ coi Tiểu Vũ chỉ là anh trai. Nếu những kí ức về Tiểu Vũ trong tớ không hiện về qua những lời mẹ kể, có lẽ tớ đã có thể bên cậu.

Số phận đã sinh ra chúng ta và đặt chúng ta vào hoàn cảnh nghiệt ngã, biết trách ai, trách những người mà tớ, cậu và cả Tiểu Vũ luôn tôn kính hay trách ông trời. Định mệnh đôi khi là vết dao ác nghiệt. Tình yêu đôi khi là thuốc độc vô hình. Và nếu như tớ không chôn sâu những bí mật lâu đến vậy. Nếu như chúng ta đừng cảm hơn để đối diện với sự thực và nỗi đau, có thể mọi thứ đã khác.

Hãy tha thứ cho tất cả nếu có thể. Cũng đừng day dứt thêm nữa về sự ra đi của Tiểu Vũ. Và cũng đừng yêu tớ, người đã không còn trên đời này nữa khi cậu đọc lá thư này. Tớ luôn mong rằng cậu – người mà tớ nghĩ đáng có được hạnh phúc sẽ vượt qua những tháng này. Mười hai là khoảng thời gian dài, nhưng không có nghĩa là không thể vượt qua. Khi trở về, cậu hãy về nhà, hãy làm những điều cậu muốn, thực hiện những ước mơ dở dang. Hãy làm nốt những gì tớ, Tiểu Vũ và cậu còn đều chưa thực hiện được. Tớ biết cậu pha cà phê rất ngon, làm những chiếc bánh đẹp nhưng có lẽ cậu không biết, cậu là một người có đôi bàn tay khéo léo, một đôi mắt tinh tường và tâm hồn của người nghệ sỹ. Cậu có biết không, nước mắt đàn bà chảy ra ngoài theo những đón đau, để một ngày khi nước mắt cạn khô, trái tim người đàn bà chỉ là cánh đồng trắng muối. Nước mắt đàn ông trôi ngược vào tim theo những đau đớn, để đến một ngày, trái tim người đàn ông là đại dương mênh mông. Hãy để nước mắt và tâm huyết của cậu thành những tác phẩm nghệ thuật. Nghệ thuật luôn chấp nhận thực lực của một người từng mắc lỗi, vậy nên cậu hãy sống, sống tốt hơn để giúp tớ trả nợ với cuộc đời này. Đôi chân tớ giờ đây không còn đứng vững khi những người tớ yêu thương cứ lần lượt ra đi khỏi tớ, khỏi vòng tay của tớ. Tớ yêu Tiểu Vũ và tớ cũng rất nhớ mẹ. Hãy để tớ trở về với họ, Lưu Ninh nhé.”

Mắt tôi nhắm nghiền, ở trên kia đang có tiếng kêu của ai đó, nhưng hãy để tôi buông tay. Mẹ và Tiểu Vũ, họ đang chờ đón tôi ở một chân trời mới.

Tôi gấp quyển sổ lại, quyển sổ thứ ba, cũng là quyển sổ cuối cùng mà em đưa cho tôi, mọi thứ quanh tôi dần trở nên quen thuộc, như em vẫn ngồi đây, bên cạnh tôi, ở nơi này. Em vẫn vậy, vẫn lém lỉnh, đáng yêu, sâu sắc và tinh tế như vậy. Và những điểm tương đồng giữa tôi và em, những điều trùng lặp của những tâm hồn thiếu nơi nương tựa.

Lưu Ninh đã bỏ đi khi biết tôi đã tỉnh lại. Cậu ấy đã tổn thương rất nhiều, tôi cũng hi vọng cậu ấy có thể tha thứ cho cậu ấy, ẹ Phi Diệp, cho tôi và cả Lệ Dương.

Bố và mẹ Phi Diệp đã đều về ở cùng bà nội. Họ cùng nhau sống một cuộc sống không quyền lực, không hận thù và quên đi những đau thương.

Em- Lệ Dương đã chọn lối đi cho riêng mình, và tôi cũng vậy. Dù quá khứ đã là một vết trượt dài, dù có lúc những hận thù bỗng nhiên le lói thì tôi vẫn sẽ phải sống, phải trở thành những gì tôi mong muốn. Là tôi đích thực khi những tấm ảnh chất chứa trải nghiệm của những tâm hồn. Bởi, nghệ thuật không chỉ dung túng mà còn tôn vinh tài năng đích thực.

“P/S: Lưu Ninh à, cậu biết đấy, tớ là một cô gái học văn và thích viết những câu chuyện cho người khác, lần này, tớ viết cho chính tớ, chính cậu và cả mọi người – những người ta thương yêu và thù hận. Hãy để tớ – Lệ Dương được chết ở đây, chết trong những trang giấy của quá khứ và từ giờ, tớ sẽ sống là tớ, cho riêng tớ. Nếu còn duyên, ta sẽ gặp nhau, vào một ngày nào đó!”

Sự thật, đôi khi chỉ là những điều ta tin là thật, cũng như tôi, tin rằng em đã mang theo những hận thù và ra đi, để tìm thấy em, một con người mới, sống tốt với đời. Và em đã trở lại với tôi.

- Anh đang cười gì mà vui thế? – Lệ Dương lạ lùng nhìn Tiểu Vũ.

- Cười em ác quá! Anh hi vọng rằng cuốn sách này không được xuất bản. – Tiểu Vũ nháy mắt tinh nghịch.

- Nếu không được xuất bản thì Lưu Ninh làm sao biết được em đã tha thứ cho cậu ấy! – Lệ Dương dí ngón tay trở vào trán Tiểu Vũ sau khi đặt bát cháo xuống – Anh ăn đi này, nhanh mà khỏi bệnh. Cứ chây ỳ để em chăm sóc mãi à.

Tiểu Vũ kéo Lệ Dương ngồi xuống giường bên cạnh anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má cô nàng.

- Khi nào anh ra viện, em chính thức làm người mẫu ảnh của anh nhé!

- Em chỉ làm mẫu ảnh cho người yêu em thôi.
- Thì, tất nhiên mà. Ngốc! Anh yêu em.

Vậy là đã kết thúc chặng đường không ngắn của truyện dài đầu tay. Cảm ơn mọi người đã theo dõi và cho Cát nhiều góp ý trong quá trình viết. Truyện dài tạm kết thúc tại đây, hi vọng trong thời gian gần nhất có thể viết tiếp phần sau của truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-cua-nang-nu-cuoi-cua-mua>